

Giới thiệu Tủ Tủ Mã 06

Thể loại: khoa huyền. linh dị, mật thể...

Một thế giới hoàn toàn xa lạ trên dãy ngân hà, cũng tại hành tinh Hải Vương là một hành tinh có nền khoa học kỹ thuật phát triển bậc nhất, bỗng nhiên xảy ra một chuyện án giết hàng trăm người khiến dư luận rúng động. Tất cả mọi chứng cứ tại hiện trường vụ án mà cảnh sát thu thập được, đều chỉ về phía con gái trưởng của nữ hoàng đương nhiệm.

Nữ hoàng dùng quyền lực của mình ép những người tham gia điều tra vụ án phải đổi trắng thay đen, hòng giúp con gái thoát tội. Mặt khác, sai người mang tiền đến bịt mồm người thân của những kẻ bị hại.

Những tưởng mọi chuyện đã êm thấm, ai ngờ một tên luật sư nổi tiếng của hành tinh lúc bấy giờ, cũng chính là em trai của một trong số một trăm người bị con gái của nữ hoàng giết chết, tung tất cả mọi chứng cứ hắc có trong tay lên siêu não trung tâm của hành tinh, khiến vụ án tưởng chừng mãi mãi bị chôn vùi được phơi bày ra ánh sáng.

Nhưng ngay sau đó nửa phút, tất cả tài liệu của hắn đều bị xóa sạch, nữ hoàng đứng ra giải thích, rằng, đó là một âm mưu bôi nhọ hoàng gia của băng đảng muốn lật đổ chính quyền rồi lên kế vị. Còn hắn, từ kẻ bị hại trở thành tên tử tù nham hiểm khiến cả thế giới chửi rủa.

Vì muốn diễn tròn vai “người tốt bụng”, nữ hoàng ra quyết định không xử tử hấn, bà ta khoác cho hấn cái mác “tử tù mã số 06”, đem hấn đi lưu đày ở một thế giới khác.

Từ một luật sư danh tiếng có cuộc sống xa hoa, được người người kính sợ, chuyển sang cuộc sống khổ cực, nguy hiểm trùng trùng, liệu hẳn có thể vượt qua và quay trở lại rửa oan cho mình? Tất cả vẫn còn là một câu đố hóc búa.

Bạn đang đọc truyện *Tử Tù Mã 06* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net.**

Chương 1: Thảo nguyên hung hiểm

Tại căn phòng đặc biệt, chỉ có một màu tối đen dành cho tử tù thuộc cấp độ cực kỳ nguy hiểm, Lăng ngồi tựa lưng vào bức tường kim loại lạnh băng, hai mắt hần nhìn chăm chú vào khoảng hư vô, chẳng ai có thể đoán được hắn đang nghĩ gì thông qua đôi mắt tĩnh lặng kia.

"Từ từ mà 06, anh đã chuẩn bị sẵn sàng dịch chuyển rồi chứ?" Ông Trung thờ dài nhìn gã thanh niên ngồi bất động như tượng đá trên màn hình giám sát, nếu không có ánh đèn le lói chiếu vào cơ thể của hắn, chắc chẳng ai nghĩ căn phòng kia có người bên trong.

Từ một gã thanh niên tràn đầy sức sống, chỉ trong vòng vài ngày lại giống như ngọn nến sắp tàn. Những gì hắn đã trải qua, không phải ai cũng có thể thấu hiểu.

Ông biết hẳn bị oan, nhưng với khả năng hiện tại của mình, ông thật sự không giúp được gì cho hấn. Hy vọng hấn có thể mạnh mẽ vượt qua tất cả, oanh oanh, liệt liệt trở lại, tư rửa sạch oan khuất cho chính mình.

"Đã sẵn sàng." Lãng mấp máy làn môi khô nứt, phần đầu và lưng tựa vào tường của hẻm vẫn không hề nhúc nhích, dù chỉ một chút cũng không.

Nhận được câu trả lời, ông Trung đưa ngón trỏ kích nhẹ vào nút khởi động màu đỏ trên màn hình tinh thể siêu mỏng trước mặt. Sau hai giây, bốn luồng sáng trắng từ bốn góc phòng chiếu thẳng vào cơ thể Lăng, bao trọn lấy hắn vào bên trong.

"Chúc may mắn, anh bạn trẻ!" Ông Trung thì thầm với căn phòng trống không, bên trong màn hình giám sát.

...

Khi Lăng mở mắt ra, hắn thấy mình đang ngồi trên một chiếc xe việt dã bảy chỗ cổ lỗ sĩ. Bên ngoài cửa sổ xe là cảnh thảo nguyên khô cằn, với những bầy thú đủ loại chạy qua chạy lại. Do xe chạy khá chậm, nên hắn có thể tỉ mỉ quan sát rõ ràng tất cả mọi thứ.

Vị trí ngồi hiện tại của bạn là ghế phụ, ngay cạnh ghế dành cho tài xế. Điều khiến bạn ngạc nhiên là, loại xe nếu ở thế giới của bạn chỉ là đồng sắt vụn bỏ đi này, lại có thể lái tự động không cần đến người điều khiển. Đúng là một nơi kì lạ!

Đưa mắt nhìn lên chiếc gương chiếu hậu treo trên khoảng giữa ghế phụ và ghế lái, hắn quan sát bên dưới một lượt.

Trong xe có tổng cộng năm người cả già lẫn trẻ, tính cả hấn là vừa tròn sáu. Cả năm đều đang lo lắng bất an, đảo dác hết nhìn ra bên ngoài cửa sổ, lại quay sang nhìn mọi người trong xe. Quần áo trên người bọn họ và hấn na ná giống nhau, đều là đồ bảo vệ cơ thể khỏi mất nước trong điều kiện thời tiết khô nóng trên mực trung bình.

Có lẽ khi đến nơi này hắn đã bị tráo đổi quần áo, nếu không tại sao quần áo của hắn lại giống năm người kia như vậy. Hơn nữa hắn nhớ rất rõ, trước khi tới nơi này, hắn vẫn luôn mặc chiếc áo sơ mi yêu thích của mình.

Khi Lăng còn đang miên man suy nghĩ, một lượng tin tức khổng lồ do người có tên Bồ Trê gửi tới, truyền thẳng vào não bộ, khiến hắn cảm thấy đầu váng, mắt hoa.

Đây là một thế giới giả tưởng, không kẻ nào biết người tạo ra thế giới này là ai.

Nơi này chính xác là một trò chơi đẫm máu, người chơi muốn sống sót thì phải tìm cách thoát khỏi sự đeo bám của những quỷ hồn và bọn dã thú.

Mới đầu chỉ là giết dã thú, đấu quỷ hồn, dần dần phải chiến đấu với cả người lẫn thú và quỷ của các quân đoàn khác.

Người chơi được lựa chọn ngẫu nhiên ở các đất nước khác nhau, với đủ loại lứa tuổi, đủ loại nghề nghiệp khác nhau.

Không cần biết bạn là ai, chỉ cần bạn xem đoạn video với tựa đề "Hướng dẫn cách trở thành thợ săn chuyên nghiệp", thì bạn chính là kẻ được chọn.

Nội dung của đoạn video kia quay cảnh, một nhóm người đang điên cuồng đuổi bắt đàn lợn lòi khổng lồ trong rừng, sau đó lại chuyển sang cảnh nhóm người đang chiến đấu với đám thực vật biến dị, còn có cả cảnh thu phục quái vật dưới đáy biển. Cảnh kết thúc video là hình ảnh nhóm người đang gào thét hoảng sợ, chạy trốn khỏi một thứ vô hình trong màn đêm.

Khi đoạn phim kết thúc, màn hình hiện ra một dòng chữ màu xanh lá cây: "Chào mừng bạn gia nhập trò chơi, hi vọng bạn không ngẫm quá sớm!"

Đoạn video này cũng không phải muốn tìm là lập tức tìm được, nó xuất hiện rất ngẫu nhiên, thời gian không hề cố định. Hơn nữa một khi nó xuất hiện trước mặt, dù có xem hay không người đó cũng bị kéo vào thế giới giả tưởng này, sau đó bắt đầu những chuỗi ngày kinh hoàng nhất trong cuộc đời.

Khi trò chơi bắt đầu, người chơi phải chơi theo kịch bản do Bồ Trê, tổng giám đốc điều hành thế giới giả tưởng này đưa ra. Nếu làm trái lại kịch bản, người chơi sẽ bị trừ một số điểm thưởng nhất định. Khi điểm thưởng trở về con số 0, cho dù có hoàn thành trò chơi, người chơi cũng sẽ nhận được vé máy bay một chiều của hãng hàng không Âm Phủ.

Ngón xong đồng tin tức, Lăng đưa tay day nhẹ hai huyệt thái dương đau nhức.

Hiện tại hắn đang ở trong thế giới trò chơi có cấp độ dễ nhất, nhưng nhìn qua hắn lại chẳng thấy nó dễ nhằn chút nào. Đối với một kẻ quanh năm chỉ cặm cụi làm việc với những người bị kiện cáo và quan toà như hắn, một cú tát toàn lực của con sư tử ở nơi này, cũng đủ khả năng khiến hắn chết không kịp ngáp.

Không để hắn và năm người trên xe chờ lâu, kịch bản mở màn của trò chơi lập tức được gửi đến. Kèm theo đó là dụng cụ bắt thú hình tròn, nửa trắng nửa đen được gửi cho từng người, cùng hướng dẫn sử dụng rất chi tiết.

Lăng không vội tìm hiểu về cái thứ quái dị hình tròn kia, việc hắn cần làm lúc này là nắm chắc kịch bản trong tay, tìm ra đường đi nước bước, an toàn vượt qua màn đầu tiên.

Kịch bản trò chơi có chủ đề là "Thảo nguyên hung hiểm", viết về sáu nhà sinh vật học đến thảo nguyên Châu Phi, ghi hình cuộc sống thường ngày của tất cả động vật làm phim tài liệu.

Khi cả sáu đang sôi nổi bàn luận về vẻ đẹp hoang sơ của nơi này, bốn bánh xe bị hơi nóng từ mặt đất phả lên làm cho nổ tung. Cả nhóm lục tục kéo nhau xuống thay bánh xe mới, nhưng chẳng hiểu sao, bánh xe mới vừa lắp vào còn chưa kịp nóng vít, đã lập tức nổ tung như mấy cái bánh cũ.

Do trước khi xuất phát không dự đoán trước được tình huống này, nhóm người chỉ mang theo bốn cái lốp dự phòng. Hiện tại không còn lốp để thay, lại thấy nơi này cách điểm đến không xa, cả bọn quyết định bỏ xe lại, xách theo đồ đạc bộ đi tới điểm đến, chờ cứu hộ tới tiếp viện.

Mới đi chưa được hai ki-lô-mét, sáu người đã mệt lử vì thời tiết nóng nực đến gần năm mươi độ C, cộng thêm mang vác máy móc quay phim cùng đồ ăn, thức uống trên vai. Vừa hay thấy gần đó có một dòng sông lớn, trên bờ sông có một đàn ngựa vằn số lượng lên đến gần nghìn con đang nhởn nhơ gặm cỏ. Thấy không có nguy hiểm, cả sáu hồn nhiên chạy tới bụi cây lá gai cạnh bờ sông nghỉ ngơi, tiện thể quay luôn cảnh sinh hoạt của đàn ngựa vằn.

Đúng lúc cả nhóm vừa dựng xong máy quay phim, đang định chọn góc bấm máy, thì một đàn sư tử ẩn nấp gần đó lao tới tập kích.

Do quá bất ngờ, lại thêm phản ứng không nhanh nhạy bằng bọn thú, đoàn người còn chưa kịp hoàn hồn, một người trong nhóm đã bị lũ sư tử hạ gục, phanh thây ngay tại chỗ, máu và nội tạng vương vãi đầy mặt đất.

Đến đây kịch bản mở đầu của trò chơi kết thúc, muốn biết diễn biến tiếp theo của trò chơi thì phải đợi kịch bản màn kế tiếp được gửi đến.

Sau khi đọc xong kịch bản, Lăng nhận được 150 điểm thưởng cho lần tham gia trò chơi này. Nếu dùng hết một trăm năm mươi điểm thưởng hiện có, đồng nghĩa với việc hắn một lần nữa bị kết án tử hình, sẽ ngẫm thật sự.

"Mình không thể chết ở đây được!" Hắn xiết chặt mười ngón tay, tự nhủ trong lòng.

"Năm phút chuẩn bị trước khi chính thức nhập vai bắt đầu đếm ngược."

Dòng chữ thông báo màu xanh chạy qua chạy lại trước mặt cả sáu người, bên cạnh dòng chữ có thêm cái đồng hồ điện tử, màn hình đồng hồ hiển thị bốn phút và số giây phía sau đang thay đổi liên tục.

Lăng tranh thủ thời gian còn lại, xem qua một lượt lời thoại dành cho mình ở màn mở đầu.

Trong kịch bản hẳn tên Nam, năm nay ba mươi tuổi, vừa tốt nghiệp thạc sĩ chuyên ngành sinh vật học, được nhóm năm người kia rủ đi cùng đến vùng thảo nguyên khô cần này.

Lời thoại của hắn không nhiều lắm, chủ yếu là lời thoại của cặp đôi diễn chính là Thuận và Trang. Độ tuổi của bọn họ sắp xỉ hắn, đọc qua miêu tả trong kịch bản bọn họ là bạn thân học cùng chuyên ngành, lại cùng một lớp nên luôn cùng nhau lập ra kế hoạch thám hiểm. Dĩ nhiên chuyến đi lần này cũng là do bọn họ khởi xướng.

Ba người còn lại là ba vị giáo sư có tiếng trong ngành, vốn có máu phưu lưu mạo hiểm trong người, cho nên vừa nghe Thuận nói qua về chuyến đi, cả ba ngay lập tức đồng ý nhập bọn.

"Thời gian năm phút kết thúc, người chơi bắt đầu nhập vai diễn, nếu chậm trễ, mỗi giây trôi qua sẽ bị trừ một điểm thưởng."

Nhìn mức hình phạt nếu cố tình câu giờ trong mục thông báo vừa xuất hiện, nhóm người chơi còn đang lo lắng bất an liền cuống hết lên.

Lăng lại tương đối bình tĩnh, gần mười năm kinh nghiệm làm thầy cãi, đã rèn luyện cho hắn luôn có một cái đầu lạnh trong mọi tình huống.

"Cảnh... cảnh vật ở đây thật... thật tuyệt Trang nhỉ?"

Gã thanh niên ngồi ở hàng ghế phía sau Lăng diễn vai Thuận, giọng nói hắn cứng ngắt, lắp ba lắp bắp đọc lời thoại đầu tiên.

"Uml!" Cô gái diễn vai Trang vội vã đáp lời. "Thật bỏ công chúng ta lặn lội đường xa đến nơi này."

Giọng cô tuy có chút hơi run rẩy, nhưng đọc lời thoại cũng khá trơn tru.

Lăng chống cằm nhìn hai người qua gương chiếu hậu, có vẻ họ cũng thuộc dạng mới toanh như hắn, không khó để thấy được những nét sợ sệt toát ra từ đôi mắt cả hai.

"May là nhờ có hai đứa, nếu không ba ông già bọn chú chắc cả đời cũng không đặt chân đến mảnh đất châu phi xinh đẹp này."

Ông Long, một trong ba người đàn ông trung niên lên tiếng đọc lời thoại của mình. Chắc do đã trải đời nhiều, nên ông ta đọc thoại tương đối ổn, mượt mà hơn cặp đôi diễn chính rất nhiều.

"Hi... hi..." Thuận cố gắng bật ra tiếng cười vui vẻ, nhưng có vẻ hắn đã thất bại. Cũng may đây không phải diễn để quay thành một bộ phim, đối với kỹ năng diễn xuất của người chơi, Bố Trẻ cũng chẳng đưa ra yêu cầu gì khắt khe cho lắm.

"Nếu... lần sau tìm ra nơi nào thú vị, bọn cháu nhất định sẽ rủ các chú đi cùng." Thuận nâng tay lau mồ hôi chảy dài trên mặt, cố gắng bình tĩnh đọc xong lời thoại của mình.

"Nhất trí." Ông Vinh khô khan nói ra câu đầu tiên. "Người ta nói, cuộc đời là những chuyến đi, hãy đi khi còn có thể, thế nên bọn chú nhất định phải đi khám phá tất cả những nơi hoang dã trên trái đất này."

Một câu hùng hồn như thế, qua miệng ông ta lại trở thành câu nói chẳng có tí cảm xúc nào.

Cũng may là nhập vai đến đâu, lời thoại sẽ tự động xuất hiện trong đầu, nếu không e là cả đám vì loay hoay tìm lời thoại của mình mà bị trừ sạch điểm thưởng nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Từ Tù Mã 06* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Bể bánh giữa đường

Dựa theo kịch bản màn đầu tiên, chỉ ít phút nữa bốn bánh xe sẽ bị nổ tung, cả bọn bắt buộc phải cuộc bộ đi về phía con sông, rồi gặp phải đàn sư tử. Khiến tất cả lo lắng hơn cả là trong kịch bản không hề nhắc tới người bị đàn sư tử phanh thây là ai, điều đó cho thấy, trong sáu người bọn họ, ai cũng có khả năng trở thành bữa sáng miệng cho bọn thú.

"À Nam." Trang nhòm người lên khỏi ghế, xoay mặt nhìn về phía Lăng. "Cậu cảm thấy nơi này thế nào? Tuyệt chứ?"

Chắc đã tương đối thích ứng với hoàn cảnh hiện tại, lần đọc thoại này của cô có nhịp hơn ban nãy khá nhiều.

"Ừ, đẹp lắm." Hắn xoay nửa người lại nhìn cô, dùng giọng điệu khen ngợi nói ra câu thoại đầu tiên của cho mình. "Hai cậu quả là có con mắt tinh tường, một nơi hoang sơ hùng vĩ như thế này mà các cậu cũng tìm ra được, thật sự quá đỉnh!"

Khá bất ngờ trước khả năng nhập vai sinh động của hắn, Trang ngây người, hai mắt chớp chớp liên tục. Nhưng ngay sau đó, thông báo trừ điểm thường vì cô không đọc lời thoại tiếp theo hiện ra, khuôn mặt đang ngơ ngác của cô lập tức chuyển về trạng thái hốt hoảng như ban nãy.

"Nếu vậy nhóm mình ở lại thêm vài ngày nha, đằng nào cũng mất công đến đây rồi, chúng ta phải khám phá cho bằng hết nơi này mới được."

Cô nhanh nhẩu lên tiếng, nếu chậm trễ thêm vài chục giây nữa, e là gần một nửa số điểm thường cô nhận được sẽ không cánh mà bay.

"Ồ, ý kiến hay." Mặt Thuận méo xệch. "Vậy chúng ta ở lại thêm một tuần nhé."

Lúc này hắn thật sự muốn khóc, đến một một phút hắn cũng không muốn ở lại cái nơi khủng bố này, thế mà kịch bản lại thiết kế cho hắn đề nghị ở lại thêm một tuần nữa mới sàu đời.

"Ừ, nghe được đấy, vậy quyết định như thế nha." Ông Tâm rầu rĩ, giọng nói cứng nhắc chẳng có chút cảm xúc nào.

Những lời thoại tiếp theo đa số là của cặp đôi diễn chính và ba người đàn ông trung niên. Do đã biết trước bọn họ nói những gì thông qua kịch bản, nên Lăng lo lắng không chú tâm cho lắm, hắn tựa đầu vào ô cửa kính, nhìn cảnh vật bên ngoài đang lùi dần về phía sau.

Trong đầu hắn tự vạch ra vô số kế hoạch cho chuyến đi lần này, nhưng có vẻ chẳng có kế hoạch nào là khả quan. Trong tay hắn đến một con dao bé xíu để tự vệ cũng không có, thì lấy đầu ra được vũ khí để chơi lại bọn thú, nên phương án chủ động phản công bị bác bỏ. Phương án chạy trốn hắn cũng đã nghĩ tới, nhưng ở một nơi hoang dã, đâu đâu cũng có thể xuất hiện thú ăn thịt, thì biết chạy đâu cho thoát. Hơn nữa nếu chạy trốn nghĩa là làm trái với kịch bản đưa ra, điểm thường sẽ bị trừ liên tục đến khi nào người chơi dừng lại không đi tiếp. Cả gia tài của hắn chỉ có 150 điểm thường, sợ là chưa chạy được bao xa, điểm thường đã bị trừ sạch sành sanh.

Đúng rồi!

Trong đầu hắn chợt loé, khuôn mặt ảm đạm bỗng sáng ngời.

Trong kịch bản có ghi rõ ràng, cả sáu người đều mang theo máy quay phim, dao gọt trái cây cùng nhiều đồ sửa chữa khác. Đây chắc chắn là một kẻ hồ mà Bó Trẻ thêm vào kịch bản cho người chơi, người nào nhanh trí hiểu ra thì có thể tìm được biện pháp vượt qua thử thách này.

Máy quay phim, dao gọt trái cây và các dụng cụ khác đều được làm bằng kim loại, dùng chúng làm vũ khí tuy không chắc có thể giết được bọn thú, nhưng dùng để phòng thân khi bị bọn chúng tấn công cũng không tệ.

Lăng quyết định, đợi lát nữa xuống xe hắn sẽ tìm cách trao đổi với nhóm người về phương án hắn vừa vạch ra. Mặc dù mỗi lần nói ra một câu không nằm trong kịch bản, hắn sẽ bị trừ một số điểm thường nhất định, nói càng rõ ràng mục đích của mình, số điểm bị trừ càng nhiều. Nhưng nếu không thể sống sót ra khỏi nơi này, điểm thường cũng chỉ là đồng số liệu vứt đi, cho nên lúc nào cần dùng tới hắn nhất định sẽ dùng, lúc nào cần tiết kiệm thì sẽ tiết kiệm.

Cặp đôi diễn chính và ba ông chú vẫn đang văng nước miếng đọc lời thoại của mình, do nhân vật của hắn được thiết lập mới quen biết bọn họ, nên lời thoại trong phần mở màn rất ít, nói trắng ra là hầu như không có.

Đúng lúc này, bốn tiếng nổ to bùng như tiếng pháo cối lần lượt vang lên, chiếc xe chở cả nhóm rung lắc dữ dội, liệng bên nọ, liệng bên kia chạy thêm một đoạn ngắn mới dừng hẳn lại.

"Sảy ra chuyện gì thế?" Trang hốt hoảng lên tiếng. Về mặt của cô lúc này không phải diễn mà là thật sự hoảng sợ.

Cũng chẳng phải chỉ riêng mình cô, tất cả mọi người đều đang trong tình trạng căng như dây đàn. Tình tiết bánh xe bị hỏng đã đến, một lát nữa thôi cả nhóm sẽ phải đối diện với bọn thú dữ, hỏi sao không sợ cho được.

"Không... không biết." Thuận lắp bắp trả lời, mặt của hắn trắng bệch như bị bệnh lâu ngày. "Tớ thấy nghe tiếng nổ chắc... a không không, nghe giống như tiếng bánh xe bị nổ thì phải."

Do quá căng thẳng nên hắn đọc sai lời thoại, thông báo trừ điểm thường lập tức được gửi tới, khiến mặt hắn nhợt nhạt như khi ăn ớt.

"Vậy chúng ta cùng nhau xuống xe kiểm tra xem sao." Ông Tâm nói ra một câu hoàn toàn khác với lời thoại trong kịch bản, lời thoại của ông ta vốn là: "Hình như là tiếng bánh xe nổ thật, chú khá am hiểu về ô tô, đề chú xuống xe kiểm tra xem sao." Nhưng vì sợ nêu một mình ra khỏi xe, chẳng may nêu có đàn sư tử hay báo đốm nào đi ngang qua, ông ta chắc chắn sẽ trở thành con mồi của chúng. Cho nên bất chấp dù có bị trừ bao nhiêu điểm thường, ông ta đánh bạo đổi lời thoại lời cả bọn đi cùng.

Lăng cúi đầu trầm ngâm, theo kịch bản sắp đặt, hắn phải ở nguyên trên xe cùng ba người còn lại, nhưng nếu để người đàn ông kia đi xuống một mình, chẳng may sảy ra chuyện bất trắc, nhóm người sẽ mất đi một phần nhân lực. Hơn nữa từ đây ra bên ngoài tính ra có vài bước chân, chắc sẽ không ảnh hưởng gì đến nội dung kịch bản.

"Được." Sau khi quyết định, hắn đứng lên khỏi ghế ngồi, mở cửa ô tô bước xuống đầu tiên.

Do câu nói vừa rồi là câu tự hấn nhĩ ra, nên 150 điểm thưởng chỉ còn lại 148 điểm.

Nhìn số điểm sau khi bị trừ, lồng ngực của Lăng cảm thấy hơi tức tức. Chỉ nói đúng một từ đơn mà cũng bị trừ tới hai điểm, vậy ông chú kia nói cả một câu dài như vậy, chắc phải bị trừ trên dưới ba mươi điểm là cái chắc.

Ông Tâm đang lo lắng bị trừ điểm thưởng mà không ai đồng ý với đề nghị của mình, thấy Lăng không nhiều lời đã bước xuống xe, ông ta phấn khởi vội vã bám sát theo sau. Ba người còn lại đưa mắt nhìn nhau, bọn họ không dám mang tính mạng ra làm liều, nên cả ba ở lại trên xe.

Lăng vừa bước xuống khỏi cửa xe, còn chưa kịp cảm nhận được cái nóng như thiêu như đốt của ánh nắng mặt trời, điểm thưởng của hắn tiếp tục bị trừ thêm bảy điểm. Hắn quên mất hành động hiện tại của mình cũng được cho là làm ngược lại với kịch bản, nên điểm thưởng bị trừ là điều không tránh khỏi.

Thôi đã chót thì cho chết luôn, hắn cúi người tỉ mỉ kiểm tra từng bánh xe một. Giống như trong miêu tả của kịch bản, bốn bánh xe bị nổ rách bươm không còn nhìn ra hình dạng ban đầu.

"Bốn bánh xe bị hỏng cả rồi." Lăng đọc lời thoại mới toanh vừa xuất hiện.

Vốn đây là lời thoại của ông Tâm sau khi kiểm tra quanh xe một lượt, quay lên nói với năm người trong xe. Nhưng do hắn tự ý thay đổi kịch bản, nên lời thoại của ông ta bây giờ chuyển sang cho hắn.

"Vậy chúng ta mau báo cho mọi người biết, chú nhớ là chúng ta có mang theo lốp xe dự phòng thì phải." Ông Tâm vừa nói vừa nhìn trời. "Cũng đã quá trưa rồi, nếu không nhanh thay lốp mới rồi đi tiếp, e là không đến nơi kịp như thời gian chúng ta đã dự tính."

"Ôi, chú nói cháu mới để ý." Lăng dơ cánh tay trái đeo đồng hồ lên trước mặt. "Gần một giờ chiều rồi chú ạ."

Ba người ngồi trên xe đang chăm chú quan sát động tĩnh xung quanh qua ô cửa kính trong suốt, chợt nhận được thông báo kịch bản thay đổi, yêu cầu cả ba xuống xe hỏi han tình hình hai người bên ngoài. Bọn họ có thể lựa chọn làm trái lại kịch bản để có thể tiếp tục ở trên xe, nhưng suy cho cùng đó cũng không phải là một biện pháp. Hơn nữa nếu không xuống, tin rằng điểm thưởng của cả bọn sẽ bị trừ sạch sẽ.

Thấy hai người kia ở bên ngoài từ nãy cũng không gặp nguy hiểm gì, cả ba mím môi mở cửa xe bước xuống.

"Tình hình thế nào rồi mọi người?" Trang đưa bàn tay trái đặt ngang trán, che đi những ánh nắng chói chang đang chiếu thẳng vào mắt.

"Ồ, ba người xuống thật đúng lúc." Ông Tâm xoay người nhìn cả ba. "Bốn lốp xe bị hỏng hết rồi, chúng ta cần phải lăn lốp mới ra thay mới đi tiếp được."

Dù đã thông qua kịch bản biết trước mọi chuyện sẽ diễn ra như thế, nhưng nghe ông Tâm nói xong, ba người vẫn nhũn chặt hàng mày.

"Trong nhóm chúng ta có ai biết thay bánh xe không?" Thuận bước lên phía trước một bước, đưa cặp mắt hoang mang nhìn từng người một.

"Vì chúng ta thuê xe điều khiển từ xa không cần người lái, nên bây giờ có hỏng hóc gì chúng ta đều phải tự lực cánh sinh." Hắn thở dài nói ra khó khăn cả nhóm đang gặp phải.

"Tớ có biết một chút." Lăng rút rìu dơ tay lên.

Trong kịch bản vai diễn của hắn đích thị là người biết thay bánh xe, cũng chính hắn tự tay nắn mò thay từng cái bánh một.

Nhưng đây là trong kịch bản, còn thực tế, hắn cũng biết sửa xe đấy, nhưng là xe bay cơ, mà xe bay thì lấy đâu ra loại bốn bánh đồng nát như cái xe cỏ này. Cho nên hắn chẳng biết khái niệm thay lốp là cái quỷ gì, hy vọng nguyên lý của cái xe cả tảng kia có chút giống giống nguyên lý xe ở thế giới của hắn, nếu không hắn cũng đành chấp tay chịu trời.

Trong khi Lăng cầm dụng cụ tỉ mỉ, lần mò tháo cái bánh rách bươm phía trước, năm người kia hì hục mở nắp cốp lăn lốp xe dự phòng đến bên cạnh hắn.

Vì đã biết là dù có thay được lốp mới thì cũng lập tức bị nổ tung, nên cả bọn chẳng quan tâm lắm đến việc hắn có thể thay được hay không. Cả năm đứng tùm lại, vừa giúp hắn làm những việc vặt, vừa cảnh giác quan sát bốn phía xung quanh.

"Xong một bánh đầu tiên." Lăng đứng thẳng người dậy, khoe chiến tích của mình với nhóm người.

Do giữ nguyên tư thế gập lưng trong một thời gian dài, lại bị cái nóng hầm hập cả ở mặt đất lẫn trên trời phả vào người, hắn cảm thấy toàn thân đau nhức. Lúc này, hắn thật sự rất nhớ căn phòng quanh năm nhiệt độ luôn ở mức hai mươi hai độ C của mình.

"Tốt quá, vậy chúng ta mau mau thay nốt ba bánh còn lại đi rồi tiếp tục lên đường." Trang cười gượng gạo nhìn hắn. Vốn là một lời thoại diễn tả sự vui mừng, nhưng trên mặt cô ngoài lo lắng ra cũng chỉ toàn lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Từ Tù Mã 06* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tìm ra tình tiết ẩn

Lăng cũng không bận lòng khi bọn họ chẳng tỏ ra vui vẻ trước thành quả của mình, hắn tiếp tục cúi người tháo cái bánh xe hỏng thứ hai.

Ngay khi đầu gối hắn vừa chạm đất, một tiếng nổ đĩnh tai như óc bắt ngờ vang lên, khiến cả bọn giật bắn người.

Vì là người ở gần vị trí bánh xe nổ nhất, nên Lăng bị ảnh hưởng nhiều hơn năm người kia. Hiện tại hai tai của hắn ngoài tiếng ù ù ra thì không còn nghe được bất cứ âm thanh nào khác, khắp cơ thể bị đá vụn trên mặt đất do ảnh hưởng của vụ nổ, văng lên đập thẳng vào vỏ cứng đau đớn.

Chưa đợi nhóm người bình tĩnh lại, hai bánh xe đặt gần hai bánh phía sau cũng lần lượt phát nổ. Thấy thế, Lăng vội bám cửa xe đứng lên, chạy ra xa tránh khỏi cái bánh xe đang nằm ngay cạnh chân hắn.

Sự việc xảy ra sau đó cho thấy quyết định của hắn là vô cùng chính xác, vừa chạy được mười bước, bánh xe cuối cùng cũng nổ bành xác như bọn anh em của nó.

"Chuyện gì thế này?" Thuận hét hoảng đọc thoại. "Sao cả tám bánh xe đều bị nổ? Thế này thì chúng ta đi tiếp thế nào được nữa."

Những người khác cũng vô cùng hoang mang, rõ ràng trong kịch bản viết rằng, sau khi nhân vật Nam thay xong cả bốn bánh xe thì lốp xe mới phát nổ, nhưng hiện tại mới chỉ thay xong một bánh đầu tiên, thế mà lốp của cả bốn bánh dự phòng đã nổ tanh bành.

Rốt cuộc là kịch bản bị nhầm lẫn, hay tình tiết đang đi lệch khỏi quỹ đạo, không ai có thể trả lời được ngoài tên Bồ Trề.

"Chuyện này thật kỳ lạ, tớ cũng không biết tại sao lại như vậy." Vừa nói Trang vừa móc điện thoại trong túi ra, ấn nhẹ ngón trỏ lên màn hình mở khoá vân tay. "Đề tớ gọi đội cứu hộ, chứ tình huống nghiêm trọng thế này, chúng ta không thể tự xoay sở được đâu."

Trong kịch bản, khi Trang vội vã gọi điện thoại cầu cứu thì phát hiện ra điện thoại mất sóng. Sau đó những người khác cũng đồng loạt móc điện thoại của mình ra kiểm tra, cả bọn hét hoảng khi thấy điện thoại của mình cũng chẳng có vạch sóng nào.

"Ồ, sao lại thế này?" Trang lên tiếng đọc lời thoại tiếp theo vừa hiện ra. "Điện thoại bị mất sóng là sao ta?" Cô giả bộ đưa ngón trỏ gạt qua, gạt lại kiểm tra màn hình.

"Điện thoại của chú cũng mất sóng." Ông Long nhũn chặt hàng mày, biểu cảm trên khuôn mặt vô cùng sinh động, trong nét sùng sốt lại ẩn chứa chút lo lắng. Trình độ nhập vai của ông ta có thể xem là người chuyên nghiệp nhất bọn.

"Còn của hai ông thế nào? Cả Nam nữa, mau mau kiểm tra xem sao." Ông lên tiếng thúc dục ba người.

"Của cháu cũng mất sóng." Lăng lắc đầu chán nản, chìa cái điện thoại hãng Iphone mới của mình ra trước mặt mọi người.

"Của bọn tôi cũng thế." Ông Vinh và ông Tâm cũng lắc đầu nguầy nguậy.

"Làm sao bây giờ?" Trang hoang mang. "Xe thì bị hỏng, điện thoại lại mất sóng, không lẽ chúng ta cứ đứng mãi ở đây?"

"Chú cũng không biết." Ông Vinh thờ dãi bất lực.

"A, Đúng rồi!" Thuận vỗ nhẹ tay lên đầu. "Lúc trước ở trong thành phố, cháu nghe vài người nói, có một đoàn thám hiểm cũng đến địa điểm mà chúng ta nhắm tới, nhưng họ xuất phát chậm hơn chúng ta một ngày." Nói đến đây hắn dừng lại, dùng ngón trỏ và ngón cái vặn nắp chai nước đang cầm trong tay, đưa lên miệng tu ừng ực. Sau khi cảm thấy đã bớt khát, hắn đóng nắp chai nước lại, nói tiếp.

"Cháu thấy nơi chúng ta đang đứng cách điểm đến cũng không xa lắm, chỉ bằng chúng ta mang theo những đồ dùng cần thiết, đi bộ đến đó trước, đợi nhóm thám hiểm kia tới thì nhờ họ gọi cứu hộ giúp. Mọi người thấy cách này được không?"

Được được cái con khi ấy! Nhóm người rửa thầm một tiếng.

"Ừm, nghe hợp lý đấy." Khuôn mặt Trang méo xệch, nói ra lời thoại trái với suy nghĩ trong đầu.

"Nếu không ai phản đối, thì chúng ta cứ theo cách của Thuận mà làm vậy." Ông Long chép miệng. "Không nhanh lên, đợi đến lúc mặt trời lặn ở đây nguy hiểm lắm."

Cả nhóm gật đồng tình, người nào người nấy vội lên xe thu thập đồ đạc của mình. Riêng Lăng từ khi tỉnh giấc khôi phục lại bình thường, ngoài câu thoại bắt buộc phải đọc ra, hắn chẳng có hành động nào khác, vẫn luôn đứng im như tượng đá. Tay phải hắn ôm nhẹ hông của mình, khuỷu tay trái gấp lại chống lên cánh tay phải, bàn tay xoa cằm nhìn đắm đắm cái ô tô trước mặt.

Hắn đang nghĩ đến lượng xăng còn lại bên trong ô tô, hơn nữa cả đoàn còn mang theo hơn ba mươi lít xăng dự phòng. Hắn tính mang tất cả số xăng theo, đợi đến lúc bọn sư tử xuất hiện tạt cho chúng vài lít, quăng thêm mồi lửa, thế là giải quyết xong, nhanh gọn nhẹ.

Nhưng đây cũng chỉ là dự tính, trong thâm tâm hẳn hiểu, bọn có kia không dễ đối phó như vậy. Hơn nữa, trò chơi này được thiết kế ra không phải để người chơi tiến vào tiêu khiển, cho nên làm gì có chuyện dễ dàng như thế được.

"Thôi kệ." Hấn thầm nghĩ. "Dù dễ dàng hay không dễ dàng, mình nhất định phải mang theo chỗ xăng này. Suy cho cùng, đây chính là vũ khí mạnh nhất mà mình tìm được, nếu không thử làm sao biết có hạ được lũ khi gió kia hay không."

Hấn kéo nhẹ khoá cổ áo bảo hộ xuống, đưa tay sờ xoang lòi ra một mặt dây chuyền hình thánh giá. "Xin thượng đế ban phước lành cho con, xin giữ gìn, bảo vệ con thoát khỏi tai ương này. Amen!" Đầu hấn hơi cúi xuống, hai mắt khép lại, miệng lầm bầm thành kính cầu nguyện.

Sau đó hấn cất mặt dây chuyền trở lại bên trong, kéo khoá áo lên, tỉnh thần hăng hái bắt tay vào làm việc.

Trước tiên hấn chạy đến cốp xe tìm xem có đoạn ống nhựa nào có thể rút xăng ra được không, sau đó lấy tất cả vỏ chai nước khoáng dồn lại một chỗ. Năm người thu thập đồ đạc vừa bước xuống xe, thấy hấn chạy ngược chạy xuôi thì tò mò xúm lại.

"Nam, cậu đang làm gì vậy?" Trang đọc lời thoại mới toanh vừa xuất hiện trong đầu.

Do Lăng quyết định mang xăng theo nên kịch bản bắt buộc phải thay đổi, nhưng lần thay đổi này hấn không bị trừ điểm thưởng, bởi trong kịch bản không hề đề cập đến nhóm người có mang hay không mang xăng theo.

"Tớ đang tìm đồ rút xăng." Lăng đưa ống tay áo quệt ngang dòng mồ hôi chảy trên trán.

"Hả, để làm gì?" Thuận khó hiểu.

"Hiện tại chưa biết, nhưng cứ mang theo cho chắc ăn, biết đâu có lúc cần dùng đến." Lăng nhún vai giải thích qua loa.

Vì mọi người không thể biết trước sẽ bị bọn thú ăn thịt tấn công, nên lời thoại trong kịch bản của hấn không thể nói huych toẹt ra là dùng để đối phó với bọn thú được.

Năm người cũng đã ít nhiều đoán ra mục đích của Lăng, cả năm quăng ba lô trên vai xuống mặt đất, xắn ống tay áo tiến lại giúp hấn một tay.

Bởi không tìm được đoạn ống nước nào dùng để hút xăng, Lăng lấy tất cả ống hút nhựa dán trên những hộp sữa mọi người mang theo, sau đó hấn dùng băng dính nối hai đầu ống hút lại với nhau, tạo thành một đoạn ống hút dài ngoằng. Tuy có hơi xấu xí chút, nhưng có còn hơn không.

Sau khi dùng đoạn ống hút vào bên trong bình xăng, hấn dùng miệng ngậm lấy đầu còn lại của ống hút, hút mạnh một hơi. Xăng bên trong bình theo lực hút mạnh mẽ chạy thẳng lên, xộc vào khoang miệng khiến hấn suýt nữa thì nôn tại chỗ.

"Tìm ra tình tiết ẩn bên trong kịch bản, điểm thưởng + 50."

Một dòng thông báo hiện ra trước mặt Lăng, nhưng lúc này hấn không có thời giờ tìm hiểu xem đó là cái gì. Một tay cầm ống hút, một tay vớ lấy cái chai nhựa trong đồng chai lọ dưới chân, hấn đưa đầu ống hút vào miệng chai đã được mở sẵn, để xăng chảy vào bên trong chai.

"Để tớ giữ cho, cậu ngồi nghỉ ngơi một lát đi." Thuận ngồi thụp xuống, đưa hay tay giữ lấy chai nhựa trong tay hấn.

"Cảm ơn cậu." Hấn mệt mỏi ngồi vật sang một bên.

Ba người còn lại cũng không hề rảnh, cả ba đang bận rộn lục ra những đồ quan trọng cần mang theo trong đồng đồ ở cốp xe. Khi nhìn đến bốn bình to đựng xăng dự trữ nằm trong góc, ông Long đề nghị chia nhỏ số xăng trong bình ra cho dễ mang theo.

Lăng ngồi tựa vào ô tô đã hơn một phút, nhưng hấn chẳng những không thấy bớt mệt, mà ngược lại còn thấy mệt hơn. Mặt đất nóng bỏng khiến mồ hôi toát mồ hôi ướt nhẹp, ánh nắng mặt trời gay gắt xuyên qua mũ và đồ bảo hộ, khiến hấn cảm thấy nước trong cơ thể như đang dần bốc hơi hết. Hấn bò lên ô tô, định bụng mở máy điều hoà một lát cho bớt nóng, nhưng chợt nhớ ở bên ngoài Thuận còn đang rút xăng trong bình ra, trong tình trạng đó ô tô làm sao có thể khởi động được. Thế là hấn đành ngậm ngùi bò xuống, tiếp tục ngồi bệt trên mặt đất hong người. Cái này chắc gọi là đã nhọ thì làm gì cũng nhọ.

Nghỉ ngơi kiểu này thà chẳng nghỉ còn hơn, Lăng quyết định đứng dậy, tới giúp Thuận đóng nắp những chai nhựa đã đựng đầy xăng, rồi chuyển chúng vào ba lô chuyên dụng.

Sau khi chuẩn bị xong tất cả, đoàn người lập tức vác theo đồ đạc lên đường.

Dưới điều kiện thời tiết nóng nực, mặt đất thì mấp ma mấp mô, cộng thêm đồng đồ công kênh trên lưng và trên tay, nên mới đi được khoảng bảy trăm mét, cả sáu đã thở hồng hộc như trâu đi cày.

Lúc này cả bọn thật sự muốn vút quách đồng máy ảnh, giấy tờ vớ vẩn không dùng đến sang một bên. Nhưng vì trong kịch bản họ là những nhà khoa học đến ghi hình tất cả động vật nơi đây, nếu không mang theo máy ảnh và giấy tờ để ghi chép thông tin thì rất không hợp logic.

Bố Trẻ cũng đã nói rõ ràng trong đồng tin tức hấn gửi cho người chơi khi mới tới nơi này, nếu người chơi làm ra những hành động trái với tính cách nhân vật mình nhập vai, gọi sai tên nhân vật khác, cố ý thay đổi hoàn toàn kịch bản... nói chung là nếu làm ra những hành động không hợp logic, chẳng những điểm thưởng bị trừ mà hành động đó của người chơi bị đánh giá là NG*. Sau khi NG xảy ra, thời gian của trò chơi sẽ quay ngược lại thời điểm trước đó.

Nói đơn giản là nếu người chơi đang nhập vai ở màn thứ hai của trò chơi, trong nhóm có người làm ra hành động NG, cả nhóm sẽ phải diễn lại màn thứ hai từ đầu.

NG được chia ra làm hai loại, cố ý gây ra NG và vô tình gây ra NG. Mới nghe qua thì thấy hai trường hợp này chẳng khác nhau là mấy, bởi trong tiềm thức mọi người đều cho rằng, cố tình hay không cố tình thì nó cũng vẫn là NG, nhưng vấn đề cốt lõi là mức phạt của hai loại hoàn toàn khác nhau.

Nếu vô tình gây ra NG, người chơi chỉ bị trừ số điểm gấp ba lần điểm thường nhận được, còn nếu cố ý gây ra NG, sẽ bị trừ gấp mười lần số điểm thường nhận được. Ví dụ như lần tham gia trò chơi này, Lăng nhận được 150 điểm thường, nếu hấn vô tình gây ra NG, sẽ bị trừ số điểm gấp ba lần số điểm 150 hấn nhận được, là 450 điểm. Nếu cố ý, bị trừ gấp mười lần số điểm 150, nghĩa là bị trừ 1500 điểm.

Hơn nữa dựa theo câu cửa miệng người đời hay nói, "quá tam ba bận", nên Bồ Trẻ đưa ra điều lệ, chỉ cho NG xảy ra tối đa ba lần, nếu có lần thứ tư, người chơi đó sẽ lập tức bị tiêu diệt hoàn toàn. Bởi vậy, cả bọn dù có mệt đứt hơi, cũng phải cẩn răng cẩn lợi, mang vác đồng đồ tạp nham theo.

(*) NG là viết tắt của từ no good, theo nghĩa tiếng việt nôm na là không tốt, chưa đạt chuẩn.

Bạn đang đọc truyện *Tử Tù Mã 06* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Trước giờ nguy hiểm cận kề

Đúng như trong kịch bản đã viết, lê lét được gần hai ki-lô-mét thì cả bọn nhìn thấy một dòng sông cạn ngay phía trước, cạnh bờ sông là đàn ngựa vằn đang nhón nhơ gặm cỏ.

Thấy đã đến địa điểm có thể nghỉ ngơi, nhưng chẳng ai trong sáu người cười nổi, thậm chí cơ thể của vài người còn run lẩy bẩy, không hiểu do mang vác quá nặng hay do sợ hãi, hoặc cũng có thể là vì cả hai.

Đi đến đây đồng nghĩa với việc sắp phải đối mặt với bọn thú, dù có xăng trong tay nhưng kịch bản đã viết rõ là sẽ có một người bị sư tử giết chết, cho nên dù cả bọn có sợ run cũng là lẽ thường tình.

"Mọi người mau... mau nhìn kia." Thuận vừa thở hồng hộc vừa nói. "Bên kia có một con sông, lại... lại có cả đàn ngựa vằn số lượng lên tới gần nghìn con, chúng ta qua đó... nghỉ ngơi một lát, vừa hay có thể ghi hình bọn ngựa luôn một thể."

"Ý hay đấy." Trang buông hai cái ba lô nặng trĩu trên tay xuống, do xách đồ nặng quá lâu, tay cô hiện tại chẳng còn cảm giác gì.

"Chúng ta mau... mau qua đó thôi, chú... hộc hộc... mệt không nhắc nổi chân nữa rồi." Ông Vinh khó nhọc lên tiếng.

Do tuổi cao tác lớn, lại thêm không phải tuýp người hay vận động, nên ông ta là người chậm nhất nhóm. Thấy mọi người vẫn còn dài dòng đọc lời thoại, ông ta chẳng còn tâm trí đâu quan tâm đến việc điểm thường bị trừ, lên tiếng nói một câu thoại tự mình nghĩ ra.

Đoàn người nhấc đồ lên, chậm chạp bước tiếp về phía bụi cây lá gai cạnh bờ sông.

Lăng cảnh giác đưa mắt quan sát xung quanh, hấn cố gắng tìm kiếm xem có thấy dấu vết của bọn côm sư tử quanh đây hay không. Nhưng trong tầm mắt của hấn, ngoài lũ ngựa vằn và đồng cỏ thưa thớt thì chẳng thấy gì khả nghi. Hấn dứt khoát thu tâm mắt lại, trong đầu lật lại từng trang kịch bản, tìm xem còn kẻ hở nào cho hấn chen chân vào được không.

Đi tới bụi cây, cả sáu quăng phích đồng đồ trên lưng và tay sang một bên, đặt mông ngồi bệt xuống đất, hai tay mở nắp chai nước đưa lên miệng tu ừng ực.

Lúc này dù mặt đất có nóng như chảo lửa, cả bọn cũng chẳng cảm thấy gì, các cơ bắp trong người đang gào thét đòi đình công toàn tập, dù đã đeo khẩu trang chuyên dụng, nhưng miệng của cả sáu vẫn bị nắng và gió hun cho khô khốc như lạc rang.

Tình trạng của Lăng lúc này không khá hơn năm người kia là bao, hai bắp chân và bắp tay của hấn đau nhức như vừa chạy bộ vài chục ki-lô-mét, lưng đỡ hơn một chút, nhưng bấy nhiêu cũng dư sức hành hạ một kẻ quanh năm suốt tháng chui rúc trong văn phòng như hấn.

Hấn biết đây không phải là lúc để nghỉ ngơi dưỡng sức, nếu không cảnh giác, e rằng hấn sẽ chết trước khi màn mờ đầu kết thúc. Hít sâu một hơi, hấn nhoài người, đưa tay lôi cái ba lô đựng thức ăn lại gần bên cạnh, tiện thể lôi luôn cái ba lô đựng xăng theo luôn, chẳng may có tình huống bất ngờ còn có thể kịp thời xoay xở. Kịch bản thiết kế cho nhân vật của hấn hút thuốc lá, nên bật lửa cũng đã được hấn giấu sẵn trong túi, chỉ chờ bọn côm sư tử xuất hiện, hấn sẽ cho bọn chúng ăn xăng ngay lập tức.

Bốn người kia quá mệt mỏi nên không để ý đến hành động bất thường của Lăng, cả bốn uống liền một lúc hai chai nước khoáng nửa lít nhưng chưa hết cơn khát, nên bọn họ vẫn đang tiếp tục uống, chỉ là tốc độ chậm hơn trước rất nhiều. Riêng ông Long dù uống nước nhưng hai mắt vẫn quan sát bốn phía xung quanh, thấy hấn lôi hai chiếc ba lô lại gần, ông ta âm thầm gật nhẹ đầu. Lúc sắp xếp đồ đạc, ông ta thấy hấn lúi húi dùng bút dạ hai màu đánh dấu chai đựng xăng một màu, chai đựng nước một màu, khi đó ông ta không hiểu hấn làm vậy nhằm mục đích gì, nhưng bấy giờ thì đã thông suốt mọi chuyện,

quả là một gã thanh niên đầu óc nhanh nhạy.

"Hai ông và ba đứa nghỉ ngơi rồi ăn chút gì đi." Ông Long đặt vỏ chai nước trong tay cạnh ba lô, hai tay ông chống đất nhún người đứng dậy. "Tôi tranh thủ đi đặt máy quay, chứ không quay xong đàn ngựa này chắc trời xẩm tối mất." Vừa nói ông vừa nhìn đồng hồ đeo tay.

Lúc này Lăng có thể chắc chắn đến bảy mươi phần trăm, người nhập vai ông Long không phải người chơi mới giống hần. Tại sao ư? Cứ nhìn ông ta lúc này mà xem, khuôn mặt mặc dù tỏ ra rất mệt mỏi, nhưng khi đọc lời thoại, ông ta vẫn khiến người nghe cảm thấy được sự cuồng nhiệt của một giáo sư ngành sinh vật học đối với những động vật nơi đây. Hơn thế nữa, đã cận kề tình tiết bị đàn sư tử tấn công, nhưng ông ta chẳng hề tỏ ra long lắng hay sợ hãi một chút nào, đến một kẻ luôn tự tin có thể bình tĩnh trước mọi tình huống như hần cũng tự nhận không bằng. Còn nếu suy đoán của hần sai, ông ta cũng là người chơi mới giống hần, thì hần chỉ có thể nói rằng, khả năng thích nghi của người đàn ông này thuộc loại đỉnh của đỉnh.

Vì không cảm thấy đói, nên sau khi uống gần ba chai nước cho qua cơn khát, Lăng chống người đứng dậy, đi tới bên cạnh ông Long.

"Đề cháu giúp chú một tay." Hần quỳ một chân xuống mặt đất, hai tay thoăn thoắt lấy những thiết bị và dụng cụ cần thiết ra khỏi ba lô.

Ông Long ngạc nhiên nhìn hần, bởi lời thoại vừa rồi không hề có trong kịch bản, hơn nữa theo đúng tình tiết, hần và ba người kia ngồi bên cạnh bụi cây nghỉ ngơi, mãi tới khi nhân vật Long của ông ta mang hết tất cả đồ dùng cần thiết ra khỏi ba lô, bọn họ mới đứng dậy.

Lăng nhìn thấy vẻ sừng sốt trong đôi mắt của ông ta, nhưng hần không có ý định giải thích bất cứ điều gì, bởi càng giải thích, điểm thương của hần bị trừ càng nhiều.

Ban nãy hần được thêm 50 điểm vì tìm ra được tình tiết ẩn, cộng với 141 điểm hần có là 191, thế mà chỉ làm trái lại kịch bản, với nói một câu thoại ngắn ngủn do tự mình nghĩ ra, 191 điểm của hần chỉ còn lại 155 điểm. Số điểm được cộng thêm kia coi như đã đổ sông đổ bể, khiến hần tức đứt ruột.

Còn mục đích hần tới giúp ông Long thì rất đơn giản, hần muốn nhân cơ hội lắp máy quay, tranh thủ quan sát toàn cảnh xung quanh. Nếu bọn sư tử xuất hiện, với tầm nhìn thoáng đãng như thế này, có thể hần sẽ phát hiện ra bọn chúng từ phía xa, sau đó kịp thời thông báo cho mọi người trong nhóm chuẩn bị ứng phó. Còn nếu không phát hiện được gì hần cũng không hối hận vì hành động lần này của mình, bởi hiện tại hần cảm an toàn hơn là ngồi ở một chỗ như yêu cầu của kịch bản.

Ông Long thấy hần không nói thêm gì cũng hiểu ý, tiếp tục cặm cúi làm nốt công việc còn dang dở. Hai phút sau, các bộ phận của máy quay đã được lắp ráp xong, ba người đang ngồi phía sau nghỉ ngơi được kịch bản nhắc nhở, biết rằng không thể câu giờ thêm được nữa, cả ba mặt trắng bệch như giấy, chậm chạp bước từng bước nhỏ tiến về phía Lăng và ông Long.

"Chú và Nam lắp xong máy quay rồi ạ?" Thuận vừa hỏi vừa cảnh giác nhìn xung quanh.

Từ lúc dừng lại nghỉ ngơi, trong đầu hần vẫn luôn tưởng tượng ra cảnh bọn sư tử bất ngờ nhào tới từ phía sau, khiến sự sợ hãi trong tiềm thức của hần được nhân lên gấp mấy lần. Đôi khi hần còn có ảo giác, phía sau lưng có một cặp mắt hung ác đang nhìn chăm chăm, nó chỉ đợi hần lơ ra sơ hở là sẽ xông tới lóc xương xẻ thịt hần.

"Ừ xong rồi." Ông Long gật gù. "Giờ chỉ việc chọn góc, bấm máy là có thể bắt đầu."

"Thật hả?" Ông Tâm nói như khóc. "Thế thì để tôi chọn góc bấm máy luôn nha."

Lúc này ông ta đang cảm thấy sợ hãi tột độ, trong kịch bản viết rõ là sau khi nhóm người dựng xong máy quay phim, đang chuẩn bị chọn góc bấm máy thì đàn sư tử nhào tới tấn công, mà nhân vật của ông ta lại được thiết kế loai chơi đòi đi chọn góc, bấm máy, như thế chẳng phải ông ta chính là mục tiêu của bọn sư tử hay sao.

Ông ta có thể lựa chọn không đi, nhưng như thế sẽ xảy ra NG, bởi vì nhân vật ông ta diễn là một nhà khoa học rất cuồng nhiệt với động vật hoang dã, hơn nữa nhân vật của ông ta cũng không hề biết trước là sẽ bị sư tử tấn công, nên chẳng có lý do gì để không lo chơi đòi bấm máy. Hơn nữa ông ta không đủ điểm thưởng để chi trả cho việc có tình gây ra NG, nếu cứ làm tới, sau khi trở chơi kết thúc dù ông ta còn sống, nhưng điểm thưởng bị âm thì cũng không thoát được cái chết. Với cả sau khi NG xảy ra, cả nhóm phải diễn lại màn mở đầu, nhân vật của ông ta vẫn được thiết kế là người đòi đi bấm máy. Tiến lên cũng là một đao, lùi lại cũng là một đao, ông ta quyết định đối mặt với nguy hiểm, hy vọng có thể tìm được đường sống trong chỗ chết.

"Rồi rồi, bọn này biết tổng là ông muốn tự tay bấm máy quay phim chứ gì, thôi thì kính lão đắc thọ, nhường ông hết đây." Ông Vinh thờ phào nhẹ nhõm, ông ta cảm thấy thật may mắn vì người loai chơi đòi bấm máy không phải là nhân vật của ông ta.

Ông Tâm run rẩy bước lại gần máy quay, rõ ràng ngoài trời nắng nóng gần năm mươi độ C nhưng ông ta lại cảm thấy tay chân lạnh toát. Ông ta hơi khom người xuống, hai tay chống lên đầu gối nhìn chăm chú vào màn hình trước mặt, sau đó bắt đầu giả bộ quay góc máy sang bên này một chút, quay sang bên kia một chút. Cả quá trình, trông mặt của ông ta chuyển động liên tục, nhằm quan sát động tĩnh xung quanh. Đối với ông ta, mấy giây đồng hồ này dài đằng đẵng tựa như vài năm vậy.

Lúc này Lăng cũng đang tập trung cao độ, đôi tai hần cố căng ra nghe ngóng mọi động tĩnh xung quanh, cặp mắt mở to hết cỡ, đến mức hần sợ chỉ cần mình vừa chớp mắt một cái, bọn sư tử sẽ thành linh xuất hiện, nên cố gắng giảm số lần chớp mắt xuống mức thấp nhất có thể, khiến hai mắt bị gió nóng thốc vào đỏ lựng, đau đớn vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Từ Tù Mã 06* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Bị sư tử tập kích

Sau một hồi căng thẳng chỉnh góc quay, ông Tâm thấy thời gian có vẻ đã đủ, lại không thấy bóng dáng con sư tử nào, ông ta cảm thấy an tâm hơn, cơ thể đang căng cứng bắt đầu thả lỏng, dơ ngón trỏ phải kích nhẹ vào nút bắt đầu ghi hình.

"Xong rồi." Ông ta xoay người lại, lấy ống tay áo quạt ngang dòng mồ hôi trên mặt. "Mọi người mau lại đây xem tôi chỉnh góc thế này đã được chưa."

Nhóm người đang cảnh giác cao độ, thấy đã chỉnh góc bấm máy xong mà vẫn không thấy có nguy hiểm gì, cả bọn thở phào một hơi.

"Để cháu xem khả năng chỉnh góc của chú Tâm có bị xuống tay không nào." Trang nở nụ cười vui vẻ hiếm hoi, cô chắc mẩm rằng tình tiết này đã thay đổi, giống như tình tiết bốn bánh xe bị nổ lúc trước.

"Phải đấy, chú cũng muốn xem tay nghề của ông ấy khá hơn hay kém hơn so với thời trẻ nha." Ông Vinh vừa nói vừa cùng nhóm người tiến về phía đặt máy quay.

Lăng lại không hề buông lỏng cảnh giác như bọn họ, hấn cố ý bước chậm lại, đi tụt xuống phía sau cùng. Dù hai mắt đỏ lựng vô cùng đau đớn, nhưng hấn vẫn cố gắng mở căng hết cỡ quan sát toàn cảnh bốn phía.

"Mọi người cứ yên tâm, tôi già nhưng phong độ không hề già." Ông Tâm vừa nói vừa chỉ tay về phía màn hình. "Không tin thì mọi người xem đi, tôi mà căn góc thì chuẩn không cần chỉnh."

Trang và Thuận giả bộ hào hứng đưa mặt lại gần quan sát.

"Đúng là chuẩn không cần chỉnh chú ạ." Trang dơ ngón cái về phía ông Tâm. "Từ góc này chúng ta có thể quay được luôn cả cảnh thảo nguyên ở phía xa, quá tuyệt vời."

Lăng cũng nhón người lên nhìn vào màn hình, đây là hấn nhìn thật chứ không hề giả bộ như mấy người kia, mục đích của hấn là thông qua màn hình quan sát động tĩnh phía trước.

Hấn thấy bên cạnh bờ sông, con cá sấu đang dùng cái hàm to khỏe của mình, cắn chặt chân sau của một con ngựa vẫn chưa trưởng thành, dùng sức lôi nó xuống dưới nước. Đàn ngựa đang chờ uống nước thấy đồng bọn bị tấn công, tất cả hoảng sợ chạy tán hết ra xa. Chếch sang góc đối diện là những tốp ngựa đang nhàn nhã gặm cỏ, lùi lại phía dưới một chút là những bụi cây lá gai cùng những thảm cỏ hơi ngả sang màu vàng. Từ đây, màu vàng, màu vàng...

Máu trong người Lăng như đông cứng lại, hấn nhận ra những sợi lông thú màu vàng sậm xen lẫn trong màu vàng của đám cỏ, nếu không phải mắt hấn có vấn đề, chắc chắn bọn sư tử đang nấp bên trong bụi cỏ kia rình mò, nhưng con mồi của chúng nó là bọn ngựa hay là bọn hấn thì có trời mới biết.

Năm người còn lại cũng đã nhận ra sự bất thường lẫn trong đám cỏ, cơ thể cả năm căng cứng, hai mắt mở to nhìn chăm chăm vào màn hình.

"Ôi... mọi... mọi người mau nhìn kia." Thuận run lập cập đọc lời thoại của mình. "Bên trong đám cỏ ấy, trông... trông giống như có lẫn lông của bọn thú phải không nhỉ?"

"Đâu... đâu?" Giọng của Trang cũng run rẩy không kém. "Tớ chẳng nhìn thấy gì cả."

"Kia kia." Thuận dơ ngón trỏ chỉ về phía góc dưới màn hình trước mặt.

Đúng lúc đó, bọn sư tử đang ẩn mình đứng thẳng người lên. Một, hai, ba... những tận gần hai mươi con, lại còn toàn những con trưởng thành, cao to lực lưỡng.

Cả nhóm sợ hãi lùi nhanh lại phía sau gần chục bước, ông Tâm và ông Vinh còn định chạy thẳng tới vị trí đặt ba lô xăng, nhưng lời thoại trong kịch bản xuất hiện khiến hai ông chết chân tại chỗ.

"Một... một đàn sư tử kia... mọi người ơi." Ông Vinh tuyệt vọng lên tiếng đọc lời thoại. "Để tôi chỉnh góc... góc máy quay, rồi... theo sát phía sau bọn nó."

"Cả tôi nữa." Ông Long vẫn vô cùng bình tĩnh. "Lâu lắm rồi tôi mới được nhìn thấy một đàn sư tử đông như thế này, không thể bỏ qua cơ hội quan sát chúng nó được."

"Cả bọn cháu nữa." Trang và Thuận gần như đồng thanh lên tiếng, khuôn mặt của cả hai lúc này cắt không còn giọt máu, hai bàn tay của Trang run rẩy ôm chặt lấy cánh tay trái của Thuận.

"Mọi người định bỏ rơi cháu đấy à?" Lăng vừa đọc thoại vừa bước về phía máy quay. "Cháu còn chưa bao giờ được tận mắt quan sát bọn sư tử hoang dã đâu mấy chú ơi."

Hắn biết với tình hình này không thể chạy trốn được, nên quyết định trước khi bọn côm kia phát hiện ra nhóm người, hắn phải ra tay trước đoạt lấy quyền chủ động.

"Ây, chút nữa thì quên mất." Hắn giả bộ như vừa nhớ ra, xoay người lại bước về phía đồng ba lô trên mặt đất, xách một cái đeo lên vai. "Phải mang theo nước uống mới được, không thì lát nữa chết khát mất."

Lời thoại Lăng vừa nói xong là do tự hắn nghĩ ra, cho nên hiện tại điểm thưởng của hắn từ 155 điểm chỉ còn lại 108 điểm, nhưng hắn lại không hề cảm thấy xót ruột vì số điểm vừa mất.

Khi vừa nhìn thấy bọn sư tử, trong đầu hắn đã lướt qua vô vàn phương án ứng phó, sau cùng hắn thấy phương án mang nước theo là khả quan nhất, bởi dưới thời tiết nóng nực như thế này, cơ thể con người sẽ cần bù nước liên tục, nên hắn mang nước theo sát bên mình cũng chẳng có gì kỳ quái. Kết quả cho thấy suy luận của hắn hoàn toàn đúng, ngoài bị trừ điểm thưởng vì nói ra lời thoại tự nghĩ, hành động của hắn không hề gây ra NG. Hơn nữa quan trọng là lúc sắp xếp đồ đạc, hắn đã thay một nửa số nước trong ba lô thành xăng, cho nên bây giờ mới bất chấp bị trừ điểm thưởng để vác cái ba lô nặng trĩu trên vai.

Ngoài ông Long, bốn người trong nhóm không hiểu tại sao trong tình huống nguy cấp thế này hắn còn nghĩ tới chuyện mang nước theo, nhưng bọn họ không có thời gian, cũng chẳng còn tâm trí nào quan tâm đến những hành động quái lạ của hắn. Bốn người chậm chạp bước về phía máy quay, bắt đầu vừa đọc thoại, vừa chỉnh góc máy.

Đàn sư tử đang đứng quan sát những con ngựa vằn, thi thoảng lại đưa mắt nhìn nhau như đang trao đổi. Con đầu đàn là con có cái bờm và cơ thể lực lưỡng nhất, đôi tai nó động đậy liên tục, nghe ngóng những sóng âm truyền trong không khí. Những con còn lại trong đàn cũng làm y hệt như vậy, mỗi khi bắt được âm thanh lạ, tầm mắt của chúng chuyển theo hướng phát ra sóng âm, dáo dác tìm kiếm.

Nhóm người thấy hành động của bọn sư tử, hồn vía như muốn bay ra khỏi cơ thể. Cả bọn cố gắng hạ giọng xuống mức thấp nhất có thể, với hy vọng bọn sư tử sẽ không phát hiện ra mình, sau đó sẽ không tấn công, như vậy sẽ không có ai phải chết. Nhưng ở cái thế giới trò chơi đẫm máu này, hy vọng là một điều vô cùng viển vông. Con sư tử đầu đàn nhanh chóng phát hiện ra giọng nói của cả bọn, cái đầu to tướng, đầy lông lá của nó quay phắt lại, những con khác thấy có biến cũng quay đầu nhìn theo.

Bị gần bốn mươi cặp mắt nửa vàng, nửa xanh của bọn thú nhìn chăm chú, nỗi khiếp sợ của cả bọn lúc này đã lên đến đỉnh điểm. Ông Tâm là người gan bé nhất bọn, thấy bản thân đã rơi vào tầm ngắm của bọn sư tử, ông ta sợ tới mức ngồi bệt xuống đất, một dòng nước từ đũng quần chảy ra, tưới ướt đẫm mảng đất khô cằn bên dưới.

"Bọn chúng đang nhìn về phía máy quay kia." Trang nức nở, tiếp tục đọc lời thoại. "Mọi người mau nhìn con to nhất đàn kia mà xem, thật là đẹp."

Kịch bản do Bồ Trẻ viết ra thật biết tra tấn người, rõ ràng là đang sợ đến mất mật, mà vẫn phải mở mồm khen cái thứ đe dọa đến tính mạng của mình rất đẹp. Lăng thật sự hoài nghi, tên Bồ Trẻ kia liệu có phải đầu óc có vấn đề hay không.

"Ừ, công nhận đẹp thật!" Hắn gật gù lên tiếng. "Con này là con sư tử to nhất mà tớ từng thấy đấy." Vừa nói tay hắn vừa kéo khoá ba lô lấy ra một chai nước, sau đó hắn để cái ba lô vẫn trong tình trạng mở khoá xuống ngay cạnh chân.

Đúng lúc này, những tiếng huỳnh huỵch từ phía sau truyền đến, nhóm người hoảng sợ xoay phắt người lại, đập vào mắt cả bọn là ba cái bóng vàng to lớn đang nhào thẳng về phía này.

Tình huống quá bất ngờ, đợi đến khi sáu người phản ứng lại thì ba con sư tử chỉ còn cách bọn họ khoảng hai mươi cen-ti-met, mà bên kia, con đầu đàn cũng đang dần theo đồng bọn thông thả đi tới.

Giữa thời khắc sống còn này, Lăng không còn kiêng kị gì nữa. Hắn xoay người trở lại, dơ chân đạp thẳng vào đàn máy quay trước mặt, rút lấy một thanh sắt cứng nhất có một đầu nhọn, lao về phía một trong ba con sư tử đang xông tới. Đứng hỏi hắn tại sao không dùng xăng, với khoảng cách giữa bọn sư tử và hắn lúc này, nếu dùng xăng còn chưa thiêu được nó thì hắn và năm người kia đã cháy thành than trước rồi. Hơn nữa, hắn nhớ đã đọc được ở đâu đó là, muốn đối phó với bọn hổ và sư tử, hãy ra tay đập thẳng vào đầu của chúng nó khi chúng đang nhào lên, thế nên hắn mới không hề ngần ngại là kẻ lao tới đầu tiên.

Ông Long dù là người đã có tuổi nhưng hành động lại rất nhanh nhẹn, ông ta vọt tới dùng tay rút mạnh thanh sắt chống chân ra khỏi đàn máy quay, sau đó bám sát theo phía sau Lăng, đón đầu một con sư tử khác trong số ba con.

Nhưng sức người sao có thể chọi lại bọn thú quanh năm chạy nhảy săn bắt, con sư tử lách người, dễ dàng tránh được đòn tấn công của Lăng. Cho dù nó không tránh được, với sức lực hiện tại của hắn, có đánh trúng cũng chỉ như gãi ngứa cho nó. Thấy mình đánh hụt, hắn nhanh chóng lùi lại phía sau, tránh xa khỏi phạm vi công kích của con côm, chuẩn tiếp tục lao lên phản công.

Bên này, ông Long dùng thanh sắt nhắm thẳng đầu con sư tử phang mạnh tới, khiến người khác kinh ngạc là tốc độ tay của ông ta nhanh kinh người, đến mức bằng mắt thường không thể quan sát được cử động của ông ta, chỉ nghe thấy tiếng gió xẹt trong không khí.

Con sư tử lập tức bị trúng đòn, nó choáng váng dừng lại tại chỗ, cái đầu đầy lông lá lúc lắc liên tục. Lợi dụng thời cơ, ông Long xông lên dùng sức vọt lia lịa về phía cơ thể của nó. Nhưng con sư tử dù có bị choáng, sự cảnh giác và nhanh nhẹn của nó cũng không hề yếu đi, ông Long vừa chuyển động, cơ thể to lớn của nó đã nhanh chóng lùi lại, khiến đòn tấn công của ông ta rơi vào khoảng không.

Trong tình cảnh phía trước và phía sau đều có địch, bốn người còn lại cũng bất chấp sợ hãi, chạy tới rút một thanh sắt làm vũ khí cho mình, cùng nhau

cản lại đòn tấn công của con sư tử thứ ba.

Đang trong tình trạng giằng co với con sư tử trước mặt, Lăng liếc mắt thấy bốn người kia chỉ chăm chăm vào một con sư tử, lại không hề để ý đến bọn sư tử ở phía sau cũng đang tới gần.

"Bọn sư tử ở phía sau sắp tới gần rồi kia! Mau chia người ra lấy xăng cản chúng lại!" Hần hơi xoay người gào lên với cả bốn, con sư tử thấy con mồi dễ lộ sơ hở, chân trước của nó dơ lên, nhắm thẳng về phía đầu của hắn, dốc toàn lực tung ra cú tát thần thánh.

Bạn đang đọc truyện *Tử Từ Mãi 06* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Người chết đầu tiên

Mặc dù xoay nửa người ra phía sau nhắc nhở đồng bọn, nhưng Lăng chẳng những không noi lòng cảnh giác, mà ngược lại, tất cả các tế bào trong cơ thể hắn đều đang trong trạng thái tập trung cực hạn.

Những năm làm luật sư, cũng có nhiều vụ khiến hắn phải căng đầu để tìm ra kẻ hồ cho thân chủ thắng án. Nhưng suy cho cùng đây là làm việc cho người khác, nếu thất bại, cùng lắm thì danh tiếng của hắn giảm đi một chút và mất một khoản tiền thù lao hậu hĩnh, với một kẻ không thiếu tiền như hắn, điều đó không phải vấn đề to tát. Còn bây giờ thì khác, nếu hắn thất bại thì chẳng những tiền không được, cái mạng này cũng tặng miễn phí luôn cho bọn sư tử kia. Cho nên nếu nói, đây là lần tập trung cực hạn đầu tiên của hắn từ ngày sinh ra đến bây giờ, cũng không hề ngoa.

Liếc mắt thấy con sư tử phi người lên, hắn không hề né tránh, bàn tay cầm thanh sắt xoay mạnh một vòng, chuyển đầu nhọn lên trên, đầu tù xuống dưới. Tim của hắn lúc này đập nhanh gấp đôi lúc bình thường, đến mức tự bản thân hắn cũng nghe được những tiếng thỉnh thỉnh dồn dập phát ra từ cơ thể.

Con sư tử thấy con mồi đứng im không nhúc nhích, nó hưng phấn nhào tới, làm hờ ra phần bụng đầy lông màu vàng nhạt. Thời cơ đã đến, Lăng cúi gập người, lấy đà phi thẳng lên, bàn tay cầm thanh sắt dơ cao, nhắm hướng bụng con sư tử đâm tới.

Nhận thấy có nguy hiểm, con sư tử vội vàng đổi từ thế tấn công sang né tránh, khiến thanh sắt trong tay Lăng chệch hướng quẹt vào phần đùi non của nó. Do đầu nhọn của thanh sắt vô cùng sắc bén, lại thêm tốc độ di chuyển của cơ thể con sư tử quá nhanh và mạnh mẽ, nên đùi non của nó bị đầu nhọn của thanh sắt cắt ra một đường sâu hoắm, máu từ vết thương chạy dọc theo bộ lông, nhỏ tong tong xuống mặt đất.

Dù đang trong tình trạng né tránh công kích, nhưng khi vừa nhận ra có cơ hội, chân sau của con sư tử hơi co lên cào mạnh xuống cánh tay của Lăng, ông tay áo bảo hộ của hắn lập tức rách bươm, những đường máu to bằng nửa ngón tay út xuất hiện trên làn da màu nâu nhạt, máu tươi trào ra rầm rề.

Hắn vội vàng thu lại thanh sắt, kẹp vào một bên nách, bàn tay trái nắm chặt lấy vết thương trên cánh tay phải, khiến những tia máu đang ồ ạt chảy ra bị kiềm hãm, chảy chậm lại. Trong khi làm một loạt động tác cầm máu tạm thời, hai chân của hắn cũng không hề đứng im tại chỗ, hắn dùng tốc độ nhanh nhất lui lại phía sau, kéo dài khoảng cách với con sư tử vừa đáp xuống mặt đất.

Bốn người kia nghe được lời nhắc nhở, cả bốn hốt hoảng quay phắt người lại, thành thử lại tạo cơ hội cho con sư tử phía sau. Ông Vinh là kẻ đứng ngay vị trí tấn công, nên lập tức trở thành điểm ngắm của nó. Nó nhanh chóng há to cái mồm đầy răng lởm chởm, nhào tới cắn chặt lấy bả vai trái, lời mạnh cả cơ thể của ông ta ngã kênh xuống đất. Cặp hàm chắc khỏe của nó nghiền chặt, cái đầu đầy lông lắc mạnh liên tục, nhằm mục đích xé toạc bả vai ông ta ra khỏi cơ thể. Máu từ vết cắn theo những cái lắc mạnh của nó văng lên không trung, tạo thành màn mưa bụi đỏ au, từng giọt li ti rơi xuống, tưới ướt cho mảnh đất khô cằn.

"Ah... khụ khụ..." Ông Vinh há miệng muốn kêu lên, nhưng miệng của ông ta vừa mở, bụi đất do hành động quăng quật con mồi của con sư tử tạo ra, xộc thẳng vào khiến ông ta ho khù khụ.

Mặc dù đã đoán ra, nhưng trong khi cơ thể đang bị ma sát mạnh trên nền đất, ông ta vẫn cố gắng mở to mắt, cố nhìn xem cái thứ đang cắn chặt lấy bả vai quăng quật mình mình là gì.

"Ahh! Cứu... cứu với..." Khi nhìn thấy cái đầu đầy lông và cặp mắt xanh vàng, nỗi sợ hãi trong lòng ông ta dâng cao đến đỉnh điểm, bất chấp đất bụi, bất chấp đau đớn, ông ta kêu gào cầu cứu.

Nhìn cảnh tượng kinh khủng trước mắt, Trang đưa tay lên bịt chặt miệng, nước từ khoe mắt trào ra liên tục. Thuận và ông Tâm thì đứng đờ đẫn tại chỗ, hai chân run lẩy bẩy như vừa chui ra từ trong hầm băng.

"Còn đứng đắn ra đây làm gì?" Ông Long vội kéo giãn khoảng cách với con sư tử đang quần chiến với ông ta, xoay người quát ầm lên với nhóm người phía sau. "Mau tấn công nó, lấy gây sát đâm thẳng vào bụng nó!"

Ba người kia nghe thấy, nhưng chỉ đưa cặp mắt đầy sự kinh hoàng nhìn ông Long, thậm chí ông Tâm còn lùi về phía sau liên tục ba bốn bước.

Con sư tử bị Lăng dùng gậy sắt cào rách đùi non, dù không tiếp tục tấn công nhưng hai mắt vàng khè của nó chưa từng dời khỏi hắn một giây, cái miệng thì thoảng phát ra tiếng gầm gào hung dữ.

Phía trước có sư tử, phía sau đồng bọn đang đợi người đến giúp, đầu óc vốn đang căng thẳng của hắn thật sự muốn nổ tung. Lại nhìn ba người kia đứng ngậy ra như phỗng, không lên ứng cứu đồng bọn thì đã đành, nhưng cũng chẳng thèm đề phòng bọn sư tử do con đầu đàn dẫn tới đang áp sát lại phía sau lưng, hắn thật sự muốn chửi tục vài câu cho đỡ bức tức.

Dùng khoe mắt nhìn về phía con sư tử đang cắn ông Vinh, một kế hoạch táo bạo chợt lướt qua đầu Lăng.

"Liều thôi!" Hắn cắn chặt răng thầm nghĩ.

Từ lúc con sư tử kia tấn công ông Vinh đến bây giờ đã trôi qua hơn mười giây, nếu chậm trễ thêm vài giây nữa, e là có cứu được nhưng ông ta cũng đã bị con cóm kia vằn chết.

Lăng dùng răng xé toạc ống tay áo bị con sư tử cào rách, sau đó hắn lấy những mảnh vải rách quần chặt vết thương trên cánh tay. Hai chân nhanh chóng lùi lại phía sau vài bước dò xét, hai mắt nhìn chăm chăm phản ứng của con sư tử trước mặt. Đúng như hắn dự đoán, khi hắn vừa nhúc nhích cơ thể, con cóm kia lập tức nhe răng, gầm gừ đe dọa, bốn chân chắc khỏe của nó cũng di chuyển theo hắn.

Thấy bước đầu của kế hoạch khá thuận lợi, hắn phần chân, xoay hẳn người lại phía sau, dùng hết tốc lực, lao nhanh về phía cặp móng đầy lông vàng khè phía trước.

Hành động của hắn lúc này đã khơi dậy bản năng săn bắt của con sư tử, hai mắt nó sáng quắc, bốn chân to khỏe chạy huỳnh huých đuổi theo con mồi.

Trong khi chạy Lăng vẫn luôn chú ý đến từng hành động của con cóm phía sau, thấy nó sắp chồm tới, mà khoảng cách của hắn và con sư tử đang cắn ông Vinh vẫn còn khá xa, mím chặt hai môi, hắn cố gắng vận động hai chân chạy nhanh hơn nữa.

Hai chân trước với những móng sắc bén của con sư tử tưởng như sắp tấp được vào phần lưng của con mồi, thì con mồi trước mặt nó bất ngờ tăng tốc chạy vọt lên, cơ thể nhanh nhẹn lách sang một bên, khiến cú tấp mạnh mẽ của nó đánh vào không khí, cơ thể cồng kềnh ngã chúi xuống mặt đất, nhưng rất nhanh nó đã đứng bật dậy tiếp tục đuổi theo.

Tranh thủ vài giây ngắn ngủi đó, Lăng vội vã kéo dài khoảng cách với con cóm. Nhưng có vẻ cú tấp trượt vừa rồi khiến con sư tử càng thêm hăng máu, bốn chân của nó dường như chạy nhanh gấp đôi so với ban nãy, chẳng mấy chốc khoảng cách khó khăn lắm hắn mới kéo dài ra được, nhanh chóng thu hẹp trở lại.

Thấy đã sắp chạy tới sát móng con sư tử đang cắn ông Vinh, khoảng cách với con cóm phía sau cũng vừa đủ, hắn ngồi thụp xuống, hai tay nắm chặt thanh sắt theo chiều nằm ngang, quàng qua hai đầu gối, cả người cuộn tròn lại lăn lóc lóc về phía trước, đến khi cơ thể chỉ còn cách hai chân sau của con sư tử khoảng sáu cen-ti-mét hắn mới dừng lại, bởi nếu lăn tiếp, tin chắc rằng cơ thể hắn sẽ được thưởng thức những cú dẫm đạp với lực sát thương ngang lực sĩ quyền anh của con sư tử.

Con sư tử phía sau dù thông minh đến đâu, cũng không hề phát hiện ra mình đang rơi vào bẫy. Nó chỉ biết bản thân sắp đuổi kịp con mồi, cho nên vẫn giữ nguyên tốc độ, hai chân trước dơ cao, cả người phóng vọt lên. Đến lúc nó nhận ra bất thường, sáu móng vuốt sắc bén của nó đã cào thẳng về phía móng của con đồng bọn. Bởi khi thấy nó chồm tới, Lăng lại tiếp tục lăn người xượt qua chân sau của con cóm đang cắn ông Vinh, thành thử cơ thể đang theo đà lao tới vun vút của nó không thể phanh lại, cũng không đủ thời gian chuyển hướng.

Con sư tử phía trước bị ăn sáu vuốt vào móng, sáu đường máu sâu như cái rãnh nhỏ lập tức xuất hiện, máu từ vết thương nhuộm đỏ đám lông vàng trên móng của nó.

Do con đầu bất ngờ truyền đến, nó nhả con mồi đang ngậm trong miệng ra, ngửa đầu gào lên vài tiếng hung dữ. Con sư tử đuổi theo Lăng biết vừa gây họa, vội vàng đi tới bên cạnh con sư tử kia, gầm gừ liên tục như đang giải thích mọi chuyện.

Lăng tranh thủ lúc cả hai con cóm đều không chú ý tới, hắn vội vã lôi cơ thể be bét máu đang nằm bất động, không rõ sống chết trên mặt đất của ông Vinh, chạy ra khỏi phạm vi tấn công của cả hai con. Cùng lúc đó một dòng thông báo chạy qua chạy lại trước mặt hắn.

"Cứu được một người chơi thoát chết, điểm thưởng + 450."

Ba người Thuận, Trang và ông Tâm lúc này vẫn đứng ngậy ra như phỗng, hai mắt dò dẫm hết nhìn hai ba con sư tử ở phía trước, lại nhìn Lăng đang kéo ông Vinh chạy tít ra xa. Trong khi đó, bọn sư tử phía sau do con đầu đàn chỉ huy đang rón rén áp sát lại gần cả ba.

Lăng vừa buông ông Vinh ra, mồ hôi chưa kịp lau, thở dốc cũng chưa kịp thở, thấy ba người kia đang trong cảnh nghìn cân treo sợi tóc vậy mà vẫn đứng đực ra như rỗng, mồ hôi lạnh vã đầy lưng hắn.

"Này ba người." Lăng vừa thờ phỉ phò, vừa đưa tay ra hiệu cho ba người kia. "Bọn sư tử đến gần rồi, đừng có chạy, từ từ xoay người lại, dang hai tay ra, sau đó lấy hơi bụng gào thật to để dọa bọn chúng." Trong đầu hắn nhanh chóng tập hợp lại những kiến thức cơ bản khi gặp phải dã thú, một hơi nói hết cho bọn họ.

Nhưng ba người kia vừa nghe thấy sư tử đến gần, nào còn tâm trí nghe nốt những câu phía sau của hắn, cả ba quay phắt người lại, thấy đàn sư tử chỉ còn cách bọn họ khoảng gần bốn mươi cen-ti-mét, bọn họ gào thét kinh hoàng, nháo nhác tìm nơi chạy trốn.

Hành động của ba người khiến bọn sư tử đang trong trạng thái dò xét chuyển thẳng sang trạng thái chiến đấu, bốn con to khỏe nhất đàn chồm người nhằm thẳng hướng ông Tâm, là người chạy chậm nhất bọn vọt tới. Cái mồm lồm chồm răng nhọn của chúng há to, cắn vào những điểm yếu lộ ra trên

người của ông ta. Trang và Thuận thấy vậy càng chạy nhanh hơn, lúc này cả hai chỉ nghĩ được rằng, phải chạy thật nhanh mới có thể sống sót, bằng không kết cục của họ sẽ giống như ông Vinh và ông Tâm.

Mấy con sư tử trong đàn định đuổi theo bọn họ, nhưng bị con đầu đàn cản lại. Nó gầm gừ mấy tiếng, cả đàn gầm gừ lại, rồi ngồi phục xuống mặt đất nóng bỏng, quan sát tình cảnh phía trước.

Bên này, con sư tử bị thương ở đuôi non và con sư tử ban nãy cắn ông Vinh, thấy bốn con đang chụm vào xâu xé con mồi, hai con cũng lập tức vọt tới nhập bọn. Con sư tử bị ông Long đánh cho bầm dập cũng chạy tới, bởi nó hiểu một mình nó không hạ được con vật hai chân này, chỉ còn cách đợi cả đàn tập hợp, đến lúc đó nó không tin con vật kia còn có thể hung hăng được nữa.

Ông Tâm bị sáu con sư tử nhào vào cắn xé, còn chưa kịp phát ra tiếng kêu đau đớn nào, cần cổ của ông ta đã bị bộ hàm chắc khỏe đầy răng lởm chởm của một con cắn cho gần đứt. Bốn con há mồm ngậm lấy tứ chi của ông ta, giăng mạnh vài lần, xé rách chúng ra khỏi cơ thể. Có con lại dùng hai chân trước cào rách toang bụng và lồng ngực, khiến máu trào ra lênh láng, nội tạng lòi hẳn ra bên ngoài vô cùng ghê rợn.

Bạn đang đọc truyện *Tử Tù Mã 06* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Khởi động màn thứ hai

Không còn phải đề phòng con sư tử nữa, ông Long vội vã vọt theo, dùng hai tay giữ chặt Thuận và Trang đang chạy loạn phía trước.

"Mau dừng lại ngay!" Ông ta quát nhỏ một tiếng.

Bởi cả hai đang vô cùng hoảng loạn, thần trí lại trong tình trạng bất ổn, nên khi bất ngờ bị giữ chặt liền thét ầm lên, hai tay khua khoáng loạn xạ trong không khí, nhằm thoát ra khỏi cái thứ đang giữ chặt lấy mình.

Trong tình huống như thế này, ông Long hiểu rằng không thể dùng lời nói làm bọn họ bình tĩnh được, ông dồn lực xiết chặt hai tay đang giữ họ giống như gọng kìm, khiến cánh tay của Trang và Thuận bị ứ máu, hiện ra một vòng tròn màu tím đỏ trên làn da. Con đầu từ cánh tay truyền thẳng đến đại não, hai người dần lấy lại bình tĩnh.

"Chú... chú Long..." Cả hai xoay đầu, thấy người đang giữ chặt mình là ông Long thì lấp ba lấp bắp.

"Suyt!" Ông Long suyt nhỏ một tiếng, hai mắt liếc bọn sư tử phía sau, rồi lại hất đầu về phía Lãng và ông Vinh, ra hiệu cho cả hai đi về phía đó. Hai người lúc này như kẻ chết đuối vớ được cọc, gật đầu lia lịa bám sát theo ông ta.

Sau khi nhắc nhở nhóm người thất bại, lại thấy ông Tâm bị bọn sư tử xé xác trong nháy mắt, dù cơ thể đang trong tình trạng mệt đã rồi, nhưng Lãng không dám dừng lại nghỉ ngơi lấy một giây. Thấy bọn sư tử vẫn đang mài mê chia nhau chiến lợi phẩm vừa săn được, hẳn để ông Vinh nằm một mình, bản thân chạy tới vị trí đặt máy quay ban nãy, bây giờ đã trở thành đồng đồ nát hoang tàn. Hai tay hắn bới tung đồng đồ lộn xộn, tìm kiếm cái ba lô chuyên dụng ban nãy hắn xách theo, sau đó chạy nhanh quay trở lại bên cạnh ông Vinh.

Cả quá trình chạy đi lấy đồ và quay trở lại của hắn, diễn ra chóng vánh trong khoảng hơn năm mươi giây. Có thể nói ngày hôm nay tốc độ chạy bộ của hắn đã vượt qua cực hạn, chuyển sang một cảnh giới mới. Bây giờ tự hắn cũng cảm thấy bội phục chính mình, đúng là khả năng tiềm tàng của con người luôn vô hạn, nếu không rơi vào hoàn cảnh này, chắc hẳn chẳng bao giờ biết, bản thân còn có khả năng chạy nhanh ngang vận động viên chuyên nghiệp.

Ba lô đã vào tay, hắn vội vã kéo khoá lấy ra những chai xăng đã được đánh dấu bằng bút dạ hai màu từ trước. Nếu không nhanh, đợi lũ côm kia ăn bữa tráng miệng xong, chắc chắn hắn sẽ trở thành con mồi tiếp theo của chúng nó.

Chưa cần nói đến việc thể lực hiện tại của hắn không bằng một phần mười ngày thường, chỉ tính đến số lượng đông đúc của cái lũ lông lá kia, hắn hoàn toàn tin rằng nếu lần này bị vây công, cơ thể của hắn sẽ bị xé thành vài chục mảnh trong chớp mắt.

Vận nắp hai chai xăng, hắn cầm chặt trong tay, hai chân đứng thẳng, nửa người trên cúi xuống tạo thành góc chín mươi độ. Lấy vị trí ông Vinh đang nằm bất tỉnh làm trung tâm, hai chai xăng trong tay hắn nối đuôi nhau, một trước một sau vẽ ra một vòng tròn có bán kính mười năm mét.

Bởi nhiều yếu tố, nên hắn bắt buộc phải mở rộng không gian bên trong vòng tròn như vậy. Thứ nhất, độ ẩm trong không khí ở nơi này rất thấp, thời tiết lại khô nóng vô cùng, nếu khoảng trống bên trong vòng tròn quá nhỏ, đợi sau khi châm lửa, e là lửa sẽ lan vào thiêu cháy cả người lẫn vật bên trong. Thứ hai, theo như tình trạng trước mắt, hôm nay cả nhóm chắc chắn không thể dời khỏi đây, cho nên nếu khoảng cách rộng có thể hạ trại để nghỉ ngơi, nếu không còn chưa bị bọn sư tử làm thịt thì đã chết công, bởi vì nhiệt độ ban đêm ở thảo nguyên hạ xuống xấp xỉ khoảng âm một đến âm ba độ C.

Hai đầu của vòng tròn xăng vừa chạm nhau, ông Long cũng vừa hay dẫn hai người Thuận và Trang quay trở lại. Cũng cùng lúc đó, kịch bản màn hai được gửi tới cho từng người trong nhóm. Nhưng hiện tại tình thế cấp bách, bốn người còn tỉnh táo không có thời gian xem xét kỹ càng kịch bản, đành phải gạt sang một bên để làm những việc chính trước.

"Thế nào rồi?" Ông Long dùng khẩu hình miệng đọc lời thoại vừa xuất hiện.

"Trung đối ổn." Lăng cũng dùng khẩu hình miệng trả lời. "Nhưng chúng ta còn phải đi tới lấy đồ ở bên kia." Vừa nói, hắn vừa chỉ tay về phía những cái ba lô chất đống bên cạnh bụi cây lá gai.

"Nhưng... nhưng còn bọn sư tử, chúng nó vẫn còn đang ở gần đó." Hai cánh môi của Trang run run đóng ra mở vào.

"Phải đấy." Thuận cũng nấp máy lên tiếng. "Bọn chúng vẫn còn ở đây, nguy hiểm lắm!"

"Ai chẳng biết là nguy hiểm." Lăng bực bội nói thầm trong lòng.

Hắn cũng đâu có muốn vào lúc này xông tới lấy đồ, nhưng là cái kịch bản hành người này yêu cầu như vậy, nếu không đi thì điểm thưởng của hắn lại tiếp tục bị trừ. Hơn nữa nếu không nhân lúc lũ cớm kia vẫn còn say sưa ăn uống mà hành động, đợi lúc chúng ăn xong muốn đi cũng không hề dễ dàng.

Trong trường hợp này nhiều người nghĩ rằng, cứ ở yên một chỗ, chờ bọn sư tử tản đi rồi tới lấy đồ, thế nhờ đâu chúng không tản đi mà cứ nằm phục ở đây thì sao? Đến lúc đó nước không có mà uống, đồ ăn cũng không có mà ăn, áo ấm cũng chẳng có mà mặc, chắc cả bọn chỉ có thể nằm đợi đàn sư tử đến dọn xác cho, là trò chơi kết thúc.

"Đi thôi." Hắn dùng khẩu hình miệng nói với ba người, rồi nhanh như chớp chạy về phía bụi cây lá gai.

Ông Long nhanh chóng bám sát theo hắn, còn Thuận và Trang thì vẫn đứng im tại chỗ. Bây giờ đến nhìn thấy bọn sư tử từ xa cả hai đã sợ tới mức muốn sồn ra quần, nói gì đến việc chạy tới bụi cây lá gai ngay phía sau bọn chúng để lấy đồ. Cả hai quyết định, dù có bị trừ bao nhiêu điểm thưởng cũng nhất quyết làm trái lại kịch bản, bọn họ không muốn phải một lần nữa đối mặt với hàm răng lởm chởm và cặp mắt đáng sợ kia.

Lăng và ông Long rất nhanh đã chạy đến khu vực để đồ, do lúc ngồi nghỉ hắn đã tranh thủ phân những ba lô đựng những đồ quan trọng và ba lô đồ đựng đồ tạp nham để ra hai khu vực khác nhau, nên bây giờ chẳng cần mất nhiều thời gian để tìm kiếm, hắn đã tìm được những ba lô đựng đồ quan trọng. Nhưng vấn đề là đồ bên trong quá nặng, nhất là những ba lô đựng nước và xăng, bằng sức hai người không thể trong một lần vận chuyển được hết.

Liếc thấy bọn sư tử hầu như đã ăn xong, chúng dùng lưỡi liếm láp những móng vuốt dính máu của mình, một số con vẫn còn đang gặm những đoạn xương dính chút thịt bên trên, vài con lại chơi đùa với cái đầu chỉ con trơ lại hộp sọ trống không.

"Xem ra lần này lại phải đánh bài thăng liêu rồi đây!" Lăng thờ dãi trong lòng, mười ngón tay của hắn đan chặt vào nhau, kết hợp nhịp nhàng với hai chân thực hiện một loạt động tác khởi động.

Khi động tác cuối cùng kết thúc, hai tay của hắn thoăn thoắt xách những ba lô đựng xăng và nước khoác lên hai vai, những ba lô đựng thức ăn, liều trại, hắn treo hết lên hai cánh tay.

Ông Long thấy hắn quyết tâm như vậy thì vô cùng hài lòng, hai bàn tay của ông ta nhanh như chớp chắt đồ lên người.

Đáng nhẽ người có tuổi như ông Long phải là người yếu nhất trong bọn mới đúng, thế mà các động tác tay và khả năng mang vác của ông ta còn đáng nể hơn cả những gã thanh niên trai tráng. Hai vai ông ta treo tám cái ba lô đựng nước và xăng, ít nhất phải trên ba trăm cân, hai tay thì lúc liêng năm sáu cái cũng nặng không kém, ấy vậy là sắc mặt ông ta không hề thay đổi, đến một cái nhú mày cũng chẳng hề xuất hiện.

Lăng há hốc mồm nhìn ông Long như nhìn thấy người ngoài hành tinh, trước kia khả năng nhập vai của ông ta khiến hắn kinh ngạc một, thì hiện tại sức khỏe phi thường của ông ta khiến hắn kinh ngạc gấp mấy chục lần.

Thấy gã thanh niên trước mặt trợn trừng mắt nhìn mình, ông Long chẳng có phản ứng gì thừa thãi, đầu của ông ta hất nhẹ ra hiệu hành động.

Lăng cũng hiểu đây không phải lúc ngây người, hắn xốc mạnh đồng đồ trên vai và trên tay, rồi lấy vận tốc nhanh nhất có thể bám sát theo ông Long.

Do đồng đồ mang theo quá nhiều và cồng kềnh, nên khi cả hai vác chúng chạy nhanh về phía trước, những ba lô trên tay và lưng đập mạnh vào nhau, phát ra một chuỗi tiếng động với đủ loại âm thanh tạp nham. Đàn sư tử bị tiếng động thu hút, cả đàn đứng bật dậy tìm kiếm nơi phát ra âm thanh. Khi thấy hai bóng đen chạy vụt qua trước mặt, con đầu đàn ra lệnh cho những con to khỏe nhất bọn lập tức rượt theo.

Lăng vẫn luôn để mắt đến đàn sư tử, thấy chúng đã bắt đầu hành động, mà bản thân còn chưa chạy được nửa đường, mồ hôi lạnh túa ra ướt đầm lưng áo hắn. Hắn hiểu rằng nếu muốn sống cần phải chạy nhanh hơn nữa, nhưng đồng đồ trên vai và trên tay như muốn lôi tuột cả cơ thể của hắn lùi lại phía sau.

"Nhanh nữa nào, nhanh nữa nào!" Hắn ngửa đầu, trong lòng gào thét với chính mình. "Mày làm được mà Lăng! Chỉ còn một đoạn nữa thôi, mày nhất định phải làm được!" Các cơ bắp khắp cơ thể hắn một lần nữa hoạt động hết công suất, hai chân vốn đang dần mất lực bắt đầu tăng tốc lao vọt về phía trước.

"Chuẩn bị châm lửa!" Ông Long chạy phía trước gào lên với Thuận và Trang.

Từ lúc thấy bọn sư tử hành động, Thuận và Trang hết sức căng thẳng, cả hai được ông Long nhắc nhở vội vã chuẩn bị sẵn sàng. May sao nhân vật Thuận nhập vai được thiết kế hút thuốc, nếu không cả hai thật không biết lấy bật lửa ở đâu. Cũng vì có sẵn bật lửa mà ban nãy, Thuận vì quá sợ hãi định châm lửa luôn, nhưng bị Trang kịp thời cản lại. Cô hiểu rằng, nếu hai người kia chết, cô và Thuận cũng đừng hòng sống được, nên cô bất chấp sự chống cự của Thuận, cố gắng dành lại cái bật lửa trong tay hắn.

Chương 8: Một lần nữa vượt qua cực hạn

Khi chỉ còn cách hai mươi bước chân nữa là tới khu vực vòng tròn, hai con sư tử chạy nhanh nhất đàn đã sắp đuổi kịp Lăng. Ông Long chạy phía trước, do có tốc độ nhanh hơn hẳn nên tới đích sớm hơn. Vừa đặt hai chân vào bên trong vòng tròn, chẳng quan tâm trên người còn treo đầy ba lô nặng trĩu, ông quăng đồng hồ trên hai tay xuống, xoay phắt người lại quan sát tình hình bên ngoài.

"Bật lửa đâu?" Ông bắt ngờ quay sang hỏi hai người đang đứng bên cạnh.

"Đây... đây chú ơi." Trang bị giọng nói nghiêm nghị của ông dọa sợ, cô lùi lại phía sau một bước, xoè bàn tay đang cầm cái bật lửa ra trước mặt ông.

Thuận cúi gằm mặt cố biến bản thân thành kẻ vô hình. Từ khi chứng kiến khả năng ứng phó siêu việt và sức mạnh ít người bì kịp của ông Long, trong lòng hẳn vừa mừng, vừa kính nể, lại vừa sợ. Mừng vì trong nhóm có người có năng lực mạnh như vậy, nếu hẳn theo sát ông chắc chắn sẽ không phải chết. Nê vì tuổi ông lớn hơn hẳn rất nhiều, nhưng sức khoẻ, lực bền và sự nhanh nhạy lại hơn đứt một gã trai trẻ như hẳn. Sợ là vì ban nãy hẳn định cố tình châm lửa, với mục đích hy sinh hai người bên ngoài để bảo vệ tính mạng của mình, hăng lo sợ nếu hành động đó bị ông nhìn thấy, chắc chắn kết cục của hẳn sẽ chẳng tốt đẹp gì.

Ông Long chớp lấy cái bật lửa trong bàn tay Trang, lúc này đến thời gian quan sát nét mặt của cô và Thuận ông còn không có, chứ đừng nói gì tìm tòi xem bọn họ đang nghĩ gì. Hai mắt chẳng chịt nếp nhăn của ông mở lớn, quan sát tình cảnh bên ngoài vòng tròn, nửa thân trên cúi xuống, tay cầm bật lửa dí sẵn vào phần đất đã được tẩm xăng ban nãy, chỉ cần đợi Lăng chạy vào ông sẽ châm lửa cản bọn thú lại ngay lập tức.

Tình cảnh của Lăng lúc này phải nói là gian nan vô cùng, có thêm hai con sư tử nữa từ hai phía trái phải cũng đang dần bắt kịp tốc độ của hẳn. Nếu nhìn từ trên cao xuống, sẽ thấy như có bốn vạch lớn màu vàng từ ba phía, đang điên cuồng vọt theo đóm đen nặng nề chạy phía trước.

Lăng thở hồng hộc như trâu vừa cày xong mấy héc-ta ruộng, cổ họng hẳn khô khốc vô cùng đau rất, mồ hôi chảy ra ướt đầm quần áo lấy đi một lượng nước lớn trong cơ thể, khát con khát của hẳn càng trầm trọng hơn. Dù không nhìn thấy, nhưng dựa vào tiếng động và sự rung chuyển của mặt đất, hẳn biết bọn sư tử đã đến gần, mà hai chân của hẳn lúc này nặng như đeo thêm vài trăm cân trĩ, kèm theo những cơn đau nhức như muốn xé toạc hẳn ra làm đôi.

Buông xuôi sao? Trong đầu hẳn tự hỏi. Cũng bởi ý nghĩ tiêu cực đó xuất hiện, tốc độ di chuyển của hẳn đột ngột giảm xuống rõ rệt, bốn con sư tử phía sau biết con mồi đã kiệt sức, chúng hưng phấn gầm đầu gào vang.

"Cố lên anh bạn trẻ!" Ông Long thấy tình huống nguy hiểm của Lăng, lập tức đứng thẳng người dậy, hai tay bắc thành loa kêu lên miệng, gào to hết mức có thể.

Ông đã từng trải qua tình cảnh tương tự như thế này nên vô cùng hiểu, điều hẳn cần lúc này không phải nghỉ ngơi dưỡng sức, mà là hy vọng, chỉ cần có hy vọng con người ta sẽ phá vỡ được cực hạn của bản thân, bước tới một đẳng cấp mới.

"Một chút nữa là tới nơi rồi, cố lên chàng trai!" Thấy hẳn không có phản ứng gì, ông Long tiếp tục gào lên lời thoại do tự mình nghĩ ra. "Cháu còn phải trở về, chẳng lẽ cháu cam tâm chết ở đây sao? Chẳng lẽ cháu cam tâm để cơ thể, máu thịt của mình trở thành đồng chất thải cho mảnh đất cần cỗi này hay sao? Cháu thật sự cam tâm chết một cách vô vị như vậy hay sao?" Ông nói một hơi toàn những câu kích thích thần kinh người nghe, hy vọng có thể khiến hẳn tỉnh táo, tự vượt qua khó khăn của chính mình.

Nhìn qua tường như ông làm vậy hoàn toàn vì giúp đỡ hẳn, nhưng thực ra ông làm như vậy một phần vì bản thân mình, bởi phòng chờ số 6, nơi trú chân tạm thời của ông, hiện tại cần nhất là những kẻ nhanh nhạy, can đảm như gã thanh niên kia.

Lời thoại tự nghĩ ra lần này của ông Long đã có tác dụng, Lăng đang trong trạng thái "chẳng cần đòi đây, anh đây tự ngã", nghe được lời nhắc nhở "còn phải trở về" của ông, hẳn chợt như người đang nằm mộng, bừng tỉnh dậy.

"Phải rồi! Mình phải trở về! Nhất định phải trở về." Hẳn gào thét trong lòng, cơ thể vốn đang sức cùng lực kiệt, theo từng tiếng gào quyết tâm của hẳn bỗng chốc tràn đầy năng lượng.

Thêm một lần nữa hẳn đã vượt qua cực hạn của chính mình, dù bấy nhiêu đó cũng chẳng phải thành tích gì ghê gớm, nhưng hẳn vẫn cảm thấy vô cùng phấn khởi, nếu cứ tiếp tục phát huy được như thế này, tin rằng ngày hẳn có thể quay trở về không còn xa.

Hắn xốc mạnh đồng hồ trên tay và lưng một lượt, nửa thân trên hơi cúi xuống, hai chân đang uể oải như vừa được lên dây cót, bắt đầu luân phiên chuyển động liên tục, tạo ra một loạt tàn ảnh chạy theo phía sau hẳn.

Trong bốn con sư tử đuổi theo Lăng, có con ban nãy bị hẳn dùng thanh sắt cào rách đuôi non. Nó đang hí hửng vì chỉ cần một cú nhào tới, ngay lập tức nó có thể trả thù cho chính mình. Nhưng có vẻ hôm nay là ngày nhọ nôi của nó, con mồi lại một lần nữa trước khi móng vuốt của nó cào tới, lấy tốc

độ cháu của thần gió lao vút về phía trước, khiến cú vồ của nó chụp thẳng xuống nền đất khô cằn, tạo ra một trận bụi mù đất mịt.

"Grào!" Nó ngửa đầu gào lên tức giận, mười hai móng vuốt cào mạnh xuống đất, bốn chân hơi khụy xuống lấy đà, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất của mình phi thẳng về phía trước. Ba con còn lại nhanh chóng bị bỏ rơi phía sau, chúng không cam lòng chịu thua thiệt, cả ba ngẩng đầu gào hú rồi tăng tốc vọt theo, tạo ra một màn rượt đuổi té khói đúng theo nghĩa đen.

Thấy bọn sư tử lại sắp đuổi kịp, ba người đứng bên trong vòng tròn vừa thả lỏng được một chút, cơ thể lập tức căng cứng trở lại. Bàn tay cầm bật lửa của ông Long ướt đầm mồ hôi, trong những số những người chơi lần này, ông hy vọng kẻ có thể sống sót vượt qua được thử thách nhất chính là gã thanh niên kia. Dù chưa tiếp xúc nhiều, nhưng trong vài giờ quan sát, ông hiểu hẳn chẳng những là người có đầu óc, lại rất có nghĩa khí. Trong hoàn cảnh nguy hiểm như vậy, dù chưa biết rằng cứu người chơi đang gặp nguy hiểm sẽ nhận được điểm thưởng, hẳn vẫn bắt chấp lao đến cứu ông Vinh, một kẻ vốn chẳng quen biết gì, đã đủ khiến ông vô cùng cảm phục cách làm người của hắn. Nếu hắn có thể vượt qua lần thử thách lần này, ông tự hứa với lòng, nếu hắn muốn, ông sẽ dốc toàn lực giúp hắn ngày càng mạnh mẽ.

Cảm xúc của Trang và Thuận hiện tại nhấp nhô theo từng bước chạy của Lăng, ngay giờ phút này bọn họ phải thừa nhận bản thân là những kẻ hèn nhát, yếu kém hơn hẳn gấp trăm lần. Trong khi hắn xông vào cứu người bị con sư tử vồ, thì bọn họ chạy trốn, khi hắn liều mạng xông lên lấy đồ mang về cho tất cả mọi người, thì bọn họ hèn nhát đứng nhìn. Còn bây giờ, dù đang trong trạng thái mệt đã rồi, hẳn lại vẫn có thể thoát khỏi móng vuốt của bọn sư tử vài lần. Hai người âm thầm đặt mình vào trường hợp của hắn hiện tại, sau đó tự nghiệm ra rằng, bản thân không thể làm được như hắn đã và đang làm, bởi khoảng cách của sự gan dạ cùng khả năng tiềm tàng của bọn họ và hắn cách nhau một khoảng khá xa.

"Cố lên, chỉ còn vài bước nữa thôi!" Trang xiết chặt hai tay gào lên cổ vũ.

Thuận không nói gì, nhưng vẻ mặt của hắn đang vô cùng căng thẳng, hai mắt căng ra nhìn chăm chăm vào bóng đen đang ngày một tiến lại gần. Hẳn chỉ sợ nếu mình chớp mắt một cái, bóng đen kia sẽ bị bọn sư tử nuốt chửng, biến mất khỏi tầm nhìn của hắn.

"Hai đứa mau lùi lại." Ông Long một lần nữa cúi người tạo thành góc chín mươi độ, bật lửa cầm trong tay dí xuống vòng tròn lửa dưới đất.

Tất cả lời thoại và biểu cảm vừa rồi của Trang và Thuận đều là yêu cầu trong kịch bản, nhưng có vẻ trong thời khắc nguy hiểm này, cả hai đã hoàn toàn nhập vai vào nhân vật của mình, nên từ giọng điệu đến biểu cảm đều vô cùng sinh động.

Khi Lăng chỉ còn cách vòng tròn hai bước cuối cùng, bốn con sư tử mang theo bốn làn khói bụi mù cũng chỉ còn cách hắn khoảng năm bước chân xải dài. Con sư tử bị thương ở đuôi non cảm thấy vô cùng nóng ruột vì mãi không bắt kịp con mồi, nó quyết định không chạy nữa, cả người phi thẳng lao lên không trung, những móng vuốt sắc nhọn của hai chân trước nhô ra khỏi đệm thịt, nhắm thẳng đầu của hắn tấp xuống.

"Cẩn thận ở phía trên!" Ông Long gào lên nhắc nhở.

Lúc này Lăng đang rơi vào một trạng thái vô cùng vi diệu, các giác quan của hắn nhạy bén hơn ngày thường gấp vài chục lần. Khi con sư tử vừa tung người lên, hắn đã nhận ra nhờ vào sóng âm truyền trong không khí và dao động của mặt đất. Hẳn biết lúc này là thời khắc quan trọng, nếu để bị bọn côm kia tóm được, bao sự cố gắng của hắn từ nay tới bây giờ coi như đổ sông đổ bể, cái mạng này cũng coi như hết.

Nhận thấy cơ thể con sư tử sắp nhào tới, hắn dồn hết năng lượng vào hai lòng bàn chân, nhún người chạy một bước dài gần bằng ba bước bình thường, xông thẳng vào bên trong vòng tròn. Sau đó hắn lập tức quăng hết đồng hồ trên hai tay xuống đất, cả người xoay phắt lại, chân phải dơ cao, sút mạnh về phía gần đỉnh đầu của con côm đang nhào tới.

Đỉnh phải cú đá toàn lực của Lăng, cơ thể của con sư tử hơi bật lùi trở lại, còn hắn thì bị hất văng hẳn vào gần trung tâm của vòng tròn. Cái chân vừa đá con sư tử đau nhức không lời nào tả xiết, đã thế cơ thể còn ngã đè lên những ba lô xăng và nước sau lưng, khiến hắn ước gì có thể ngắt ngay lập tức cho qua cơn đau này.

Ông Long cũng ngay lập tức châm lửa, ngọn lửa từ vị trí của ông nhanh chóng lan ra những nơi được tắm xăng, tạo thành một vòng bảo vệ khá vững chắc. Do ban nãy hai người Trang và Thuận tranh thủ đổ chồng thêm rất nhiều xăng lên lớp xăng cũ, lại chất thêm vô số củi khô bên cạnh, nên hiện tại ngọn lửa bùng cao lên đến hơn một mét.

Con sư tử bị Lăng dùng chân đá lùi trở lại, dẫn theo ba con khác đang theo đà lao tới, mắt thấy vòng tròn lửa đột nhiên xuất hiện, cả bốn hoảng sợ vô cùng. Dù đã nhanh chóng phanh lại kịp thời, nhưng có hai con phần lông sườn và đuôi bị bắt lửa, khiến chúng lăn qua lộn lại trên đất vô cùng đau đớn. May cho chúng nó là phần lông bắt lửa không nhiều lắm, nên lăn được hơn chục vòng thì ngọn lửa tắt hẳn, để lộ ra mảng da bị nướng đen thui.

Một lúc sau, con sư tử đầu đàn cũng nhanh chóng dẫn quân tới tập hợp với bốn con kia. Thấy quân mình chẳng những không bắt được con mồi, bộ lông đẹp để lại bị đốt mất một mảng lớn, nó xoay cái đầu to tướng của mình về phía vòng tròn lửa, gào lên giận dữ.

Sau khi được mọi người giúp đỡ gỡ đồng ba lô trên lưng xuống, Lăng ngồi tựa vào một gốc cây lớn bên trong vòng tròn, tay cầm chai nước đưa lên miệng tu ừng ực.

Hắn cảm thấy thật may mắn vì cú đá ban nãy chuẩn xác rơi trúng đầu con sư tử, nếu rơi vào cái mồm lõm chồm răng của nó, hẳn thật không dám tưởng tượng tới tình cảnh của mình sau đó sẽ thế thảm đến mức nào. Càng nghĩ sống lưng hắn càng lạnh toát, hắn tự hứa trong lòng, sau này dù làm bất cứ việc gì, dù lớn hay nhỏ nhất định cũng đều phải nghĩ trước nghĩ sau, nếu không hẳn không chắc lần sau bản thân sẽ còn gặp may như ngày hôm nay.

Nhưng hắn quên mất một điều là, trong nhiều trường hợp cấp bách, con người ta không có thời gian để suy nghĩ hay lựa chọn, chỉ có thể hành động theo linh tính hoặc bản năng.

Chương 9: Sơ cứu vết thương

Lúc này nhóm người mới có thời gian kiểm tra tình trạng của ông Vinh, trên mặt và hai bàn tay của ông ta có vô số vết xước chẳng chịt, cả sâu, cả nông. Những vết thương nông máu đã ngừng chảy, đang trong quá trình kết vảy, còn những vết thương tương đối sâu vẫn đang trong trạng thái rỉ máu không ngừng. Nhưng tất cả những vết thương đó so với vết thương trên bả vai, do bộ hàm chắc khỏe của con sư tử gây ra thì chẳng nhằm nhò gì.

Phần vai áo rách tả tơi bị máu nhuộm đỏ sẫm, nhìn thoáng qua có thể nhận thấy lớp thịt lòi ra đã hoà lẫn với lớp vải rách vụn, nếu không nhìn kỹ rất khó để phân biệt được đâu là thịt đâu là áo. Xương vai dường như bị cắn đứt hoàn toàn, khiến bả vai lỏng lẻo như muốn đứt rời khỏi cơ thể.

"Người chú ấy nóng quá." Trang dùng khăn ướt lau qua mặt cho ông Vinh, nhiệt độ cơ thể cao đến kinh người của ông ta khiến bàn tay đang cầm khăn ướt của cô rụt nhanh lại.

"Mau tiêm cho ông ấy một liều kháng sinh và một liều vắc xin uốn ván." Ông Long chuyển tầm mắt từ vết thương trên bả vai của ông Vinh nhìn sang Trang. "Còn vết thương của ông ấy để chú xử lý."

Trang lập tức đứng dậy đi về phía đồng ba lô liêng xiêng trên mặt đất, cô hy vọng trong những cái ba lô kia sẽ có một cái đựng thuốc, nếu không cô thật sự không biết cả bọn có thể tìm đâu ra kháng sinh với vắc xin uốn ván vào lúc này.

Thuận cũng đứng dậy đi tới tìm cùng Trang, lúc này hắn muốn làm một việc gì đó để khiến bản thân bớt cảm thấy mình là một thằng vô tích sự.

"Tất cả thuốc đều để trong cái ba lô màu xám kia kìa." Lãng nhòm người dậy, đưa tay chỉ về phía cái ba lô được đặt ngay ngắn trên mặt đất.

Lúc quay lại lấy đồ, bởi sợ số thuốc mang theo đựng trong ông thủy tinh sẽ vỡ hết, nên hắn cố ý đeo cái ba lô đựng thuốc ở trước ngực, cách ly nó hoàn toàn với những cái ba lô khác. Sau cú va chạm với con sư tử, cơ thể bị hất ngược trở lại, hắn cũng cố ngã ngửa người đè lên những cái ba lô đựng nước và xăng phía sau lưng, để bảo vệ cho cái ba lô trước ngực. Hy vọng là số thuốc bên trong vẫn còn nguyên vẹn, nếu không bao sự cố gắng của hắn chẳng phải là đã trắng xe cát hay sao.

"Tiện thể lấy cho tớ lọ cồn khử trùng và bộ kim chỉ trong hộp y tế nữa nhé." Hắn gọi với theo hai người phía trước.

"Cậu cần kim chỉ để làm gì?" Trang xoay nửa người lại hỏi hắn.

"Tay tớ bị con sư tử cào trúng." Hắn đưa ngón trỏ trái chỉ chỉ vào vết thương trên cánh tay phải. "Nếu không khâu lại e là không ổn." Nói xong hắn thờ dãi nhìn xuống cánh tay, do vận động mạnh liên tục, lại khoác thêm một đồng ba lô nặng trĩu lên trên, vết thương của hắn chẳng những không ngừng chảy máu mà còn rách to hơn so với lúc đầu. Dù đã quấn chặt mấy mảnh vải rách ở bên ngoài, nhưng máu từ vết thương vẫn rỉ ra liên tục, chảy xuôi theo những sợi vải tua tủa nhỏ giọt xuống đất.

Hiện tại đã là gần sáu giờ tối, ánh sáng mặt trời dần yếu ớt. Đàn sư tử bị vòng lửa cản lại bên ngoài, quanh quất một hồi rồi tản đi. Nhưng không có nghĩa là chúng không quay lại, bởi trong kịch bản màn hai viết rõ, đêm nay chúng sẽ quay trở lại tập kích nhóm người, và cũng trong màn này, lại có thêm một người nữa bị sư tử xé xác.

Thuận vừa tìm thấy hai cái đèn pha mini chạy bằng năng lượng mặt trời trong ba lô đựng lều trại, thấy trời cũng vừa xẩm tối, hắn bật đèn rồi đặt ở vị trí phù hợp để cung cấp thêm ánh sáng cho mọi người. Trang cũng vừa hay kiểm tra ba lô thuốc xong, may mắn là tất cả đều nguyên vẹn. Cô định mang cồn và bộ kim chỉ đến cho Lãng trước, nhưng vừa xoay người lại, nơi ban nãy hắn vẫn còn ngồi đó giờ đã trống không khiến cô vô cùng hốt hoảng.

"Tớ ở bên này." Thấy cô nhìn chằm chằm chỗ ban nãy mình ngồi, rồi lại xoay ngang ngó dọc tìm kiếm, đoán ra cô đang tìm mình, Lãng vội chủ động lên tiếng gọi cô.

Hiện tại đang là thời gian kịch bản bỏ trống, nên tất cả người chơi có thể tự do di chuyển và nói lời thoại do mình nghĩ ra, miễn sao hành động và lời nói của người chơi không vi phạm tính logic của nhân vật trong kịch bản thì sẽ không bị trừ điểm thưởng. Thế nên Lãng không nhất thiết phải ngồi bất động bên cạnh gốc cây cho đến nửa đêm, là thời gian bọn sư tử tấn công, cũng là lúc màn hai chính thức bắt đầu. Lại thấy ông Long đang nung theo ánh đèn pha mà Thuận vừa bật, tí mỉ xem xét vết thương cho ông Vinh, hắn cố nhóm người dậy, chậm chạp bước về phía hai người bọn họ.

"Ồ, thì ra cậu ở đó, làm tớ cứ tưởng..." Trang thở phào nhẹ nhõm, ban nãy không thấy Lãng đâu, cô lại cứ nghĩ là hắn bị bọn sư tử lôi đi rồi. Giờ nghĩ lại thấy mình thật ngớ ngẩn, vòng tròn lửa vẫn còn đây, nếu bọn sư tử có xông vào, làm gì có chuyện cô và mọi người đều không phát hiện ra.

"Thuốc đây chú ơi, cháu đã hút sẵn vào xi lanh rồi đây ạ." Cô đưa hai ống tiêm chứa kháng sinh và vắc xin uốn ván bên trong cho ông Long, sau đó đưa cặp mắt lo lắng nhìn ông Vinh vẫn đang nằm bất động trên mặt đất. "Chú ấy không sao chứ ạ?"

"Tình hình không khả quan cho lắm." Ông Long thờ dãi lắc đầu, cầm lấy một chai cồn trong đồng đồ Trang vừa mang tới, mở nắp đội thẳng lên vết thương trên bả vai của ông Vinh.

Được cạo rửa sạch, vết thương hiện ra một cách sắc nét, khiến mọi người không dám nhìn thẳng. Vết thương kia thật sự quá rợn người, xương đóng bên trong hầu như đã vỡ nát, những mảnh xương vụn găm chặt vào từng thớ cơ và thớ thịt. Phần khớp nối giữa bả vai và cánh tay đã hoàn toàn đứt lìa, một đầu tròn trắng của khớp tay lòi hẳn ra bên ngoài, trông giống y như đoạn khớp lòi ra của cái đùi gà. Thịt xung quanh chỗ thì rách nhăm nhò, chỗ thì hoàn toàn nát bươm như bị người ta dùng dao băm đi băm lại nhiều lần, cộng thêm bị cạo rửa trôi hết máu, những mảng thịt lòi ra ngoài chỉ còn lại một màu trắng nhợt nhạt, trông càng thêm dị hợm.

"Vết thương nặng như thế này, chúng ta làm sao xử lý được bây giờ?" Thuận nhíu chặt hai hàng mày, ở thế giới hiện thực hẳn là một bác sĩ, cũng đã được thấy qua vô số cảnh máu me và những vết thương rợn người, nhưng vết thương trên bả vai người đàn ông kia vẫn khiến hắn rung mình liên tục.

"Trước tiên dùng nẹp cố định lại xương cánh tay và bả vai, sau đó dùng kim chỉ khâu tạm vết thương lại, chờ cứu hộ đến thì đưa ông ấy đến bệnh viện, chứ bây giờ chúng ta cũng không thể làm gì hơn được." Ông Long đặt chai cồn sang một bên, đặt mông ngồi bệt trên mặt đất.

"Vết thương của cháu sao rồi?" Như chợt nhớ ra, ông đưa mắt nhìn chăm chăm vào cánh tay phải được quấn chặt bằng những miếng vải rách của Lãng.

"Cũng không nghiêm trọng lắm chú ạ." Hắn mỉm cười chân thành nhìn ông, nếu ban nãy không phải được ông nhắc nhở, chắc giờ này cơ thể của hắn đã chia năm xẻ bảy, yên vị trong bụng của bọn sư tử rồi.

"Đừng có chủ quan." Ông nhắc nhở hắn. "Cháu cũng lấy cho Nam một liều kháng sinh và một liều vắc xin uốn ván đi." Ông quay sang nói với Trang. "Phòng cháy vẫn hơn chữa cháy, nhớ vết thương có biến chứng gì thì nguy hiểm lắm."

Lãng cũng hiểu ở nơi hoang sơ có điều kiện thời tiết khắc nghiệt như thế này, nếu muốn giữ mạng thì nhất định không được cậy mạnh, phải phòng bị mọi trường hợp xấu nhất sẽ xảy ra, cho nên khi Trang đưa cho hai ống xi lanh, hắn không ngần ngại mà lập tức tiêm chúng vào cơ bắp của mình.

Ông Long bắt đầu giúp ông Vinh nẹp lại xương cánh tay. Do không mang theo nẹp chuyên dụng, nên ông lấy vài cành cây tương đối thẳng, đồ còn khura trùng qua vài lần rồi dùng thay thế cho nẹp chuyên dụng.

Phần cố định xương tương đối đơn giản, sau khoảng mười phút đã hoàn thành xong, tiếp theo đến phần khó nhằn nhất là khâu lại vết thương với hàng trăm vết rách lớn nhỏ, sao cho chúng khớp lại với nhau.

Cứ thử tưởng tượng xem, một miếng thịt bị cắn xé nhăm nhò với đủ vết rách to nhỏ tứ tung, muốn khâu lại nó trở lại nguyên vẹn là cả một quá trình căng não. May thay Thuận là bác sĩ nên khá có kinh nghiệm trong vụ khâu vá này, hắn lấy ra một đôi bao tay cao su trong xuýt xoa vào, đội còn lên một lượt rồi cùng ông Long chăm chú chấp vá từng đường rách một.

"Đề tở giúp cậu xử lý vết thương nha." Thấy vết thương của ông Vinh sắp sửa khâu xong, Trang định dời tầm mắt sang nơi khác, thì vô tình bắt gặp nút thắt của mảnh vải quấn trên tay Lãng vẫn đang nhỏ máu liên tục, cô lo lắng lên tiếng đề nghị giúp đỡ.

"Um, thế phiền cậu giúp tở vậy." Hắn ngưng ngưng gật đầu.

Thú thực cơ thể hắn hiện tại như người đi mượn, động chỗ nào chỗ đấy đau, ngồi im không nhúc nhích cũng vẫn đau. Nên nếu lúc này phải xoay xở một mình, e là hắn kham không nổi.

Trang ngồi xấp lại gần, đôi tay mảnh khảnh của cô nhẹ nhàng tháo từng vòng vải đỏ sẫm trên cánh tay hắn. Càng vào gần vết thương, lớp vải càng sậm màu, có vài chỗ còn dính những mảnh da và thịt vụn trông rất rợn người. Đến khi lớp vải được tháo ra hoàn toàn, cô hít vào một ngụm khí lạnh.

Nếu vết thương của ông Vinh khiến người khác không dám nhìn thẳng, thì vết thương của Lãng lại khiến người nhìn rung mình liên tục. Hai vết cào sâu hoắm trên tay hắn khiến lớp thịt và lớp cơ gần như bị bóc hẳn ra khỏi xương, làn da bên trên bị hai quai của đám ba lô ma sát liên tục làm cho mòn hết, chỉ còn trơ lại màu đỏ chói mắt của thịt và máu tươi.

"Đồ còn lên đi, để lâu dễ nhiễm trùng lắm." Thấy cô gái trước mặt ngây ngẩn nhìn chăm chăm vết thương trên cánh tay mình, Lãng lên tiếng nhắc nhở.

"À... ừ ừ." Trang khụt khịt cái mũi, cô cố nén lại dòng nước mắt đang trực trào.

Chỉ mới tới nơi này vài giờ đồng hồ mà cô lại cảm thấy như đã trải qua vài chục năm, cô cứ nghĩ những cảnh kinh khủng như thế này chỉ có trong phim hành động của Mỹ, ngờ đâu ngày hôm nay chính bản thân cô đã được trải nghiệm. Từ khi đặt chân tới đây, đã hàng tỉ lần cô ước những gì bản thân đang phải trải qua chỉ là một giấc mơ, ước gì khi tỉnh lại cô đang nằm trên chiếc giường mềm mại thơm tho của mình, nhưng mỗi lần nhắm chặt mắt lại rồi mở ra, xung quanh cô vẫn là mảnh đất khô cằn đầy hung hiểm này.

Bàn tay run rẩy vớ lấy một chai cồn, cô vận nắp dốc thẳng lên vết thương của Lãng. Đau xót từ cánh tay truyền tới khiến hắn hít sâu liên tục, mồ hôi lạnh vã ra như mưa, quai hàm nghiến chặt lại cổ không phát ra tiếng kêu đau đớn.

"Xin lỗi, xin lỗi!" Trang hốt hoảng thu chai cồn lại. "Tở đồ nhanh quá làm cậu đau lắm hả?" Cô lo lắng quan sát sắc mặt của hắn.

"Không.. không sao." Lãng đưa bàn tay trái vuốt đồng mồ hôi đang chảy dài trên mặt. "Cậu cứ tiếp tục đi, ở chỗ này này." Hắn đưa tay chỉ về phía góc khuất của vết thương, nơi đó bị dính khá nhiều bụi đất.

Ông Long và Thuận cũng vừa hay khâu xong vết thương trên vai cho ông Vinh, cả hai liếc sang thấy vết thương nghiêm trọng trên cánh tay của Lãng liền vội vã chạy lại. Ông Long biết hắn bị thương, nhưng ông không nghĩ lại nặng đến mức như thế này. Nếu không nhanh sơ cứu kịp, e là sẽ bị nhiễm trùng,

nặng hơn thì có thể dẫn đến cả cánh tay bị hoại tử.

Đã có kinh nghiệm khâu những vết chẳng chịt to nhỏ cho ông Vinh, nên rất nhanh Thuận cầm lấy bình cồn trên tay Trang, giúp Lãng xử lý lại vết thương một lần nữa. Sau khi tiêm xong cho Lãng một liều thuốc tê loại nặng, hấn dùng kim y tế tỉ mỉ khâu từng lớp thịt lại với nhau.

Dù hiện tại có phải căng mắt tập trung thực hiện từng động tác nhỏ xíu một, hấn cũng không hề cảm thấy phiền hà hay mệt mỏi, thậm chí trong lòng còn nhen nhóm những niềm vui nho nhỏ, bởi vì rốt cuộc bây giờ hấn cũng đã trở thành người có ích cho mọi người. Hấn tự hứa trong lòng, đợi bọn cóm sư tử kia tới tập kích lần nữa, hấn nhất định sẽ không hèn nhát, nhất định sẽ sát cánh cùng mọi người vượt qua trò chơi khốn khiếp này.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Mãi 06* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Kế hoạch của Lãng

Sau khi khâu lại vết thương cho Lãng xong, trời cũng đã tối hẳn. Vòng tròn lửa cũng dần tàn lụi, trước lửa bốc cao đến gần một mét, nay chỉ còn lại chừng vài cen-ti-mét.

Nhóm người toát mồ hôi hột, do mãi mê tập trung trị thương nên không ai để ý đến vòng tròn lửa, may cho cả bọn là đàn sư tử đã bỏ đi, không thì lúc này chắc chắn chúng đã xông vào xé xác cả năm rồi.

Trang và Thuận vội vã chạy đến thêm củi và xăng vào đường viền của vòng tròn, ông Long thì hì hục bắt đầu dựng trại cho cả nhóm.

Lãng tự tiêm cho mình một mũi giảm đau cấp tốc, sau đó hấn ngồi nghỉ thêm khoảng hơn một phút rồi nhún người đứng dậy, đi tới giúp nhóm người những việc lặt vặt. Với cả với tình trạng của cả nhóm trước mắt, hấn nghĩ mọi người cần ngồi lại bàn bạc kế hoạch cụ thể, nếu không e là chẳng ai còn sống sót qua nỗi đêm nay.

Hiện tại mọi người đã bị sư tử tấn công, một người trong nhóm đã bị chúng xé xác, cho nên lúc này có bàn luận về kế hoạch đối phó với chúng thì cũng không gây ra NG. Bởi dù nhân vật trong kịch bản không biết trước lúc nào sẽ bị bọn thú tiếp tục tấn công, nhưng tất cả đều là những người có kinh nghiệm trải nghiệm ở nơi hoang dã, nên bọn họ đều hiểu rằng ban đêm ở nơi này còn nguy hiểm gấp mười lần ban ngày, cho nên bàn bạc kế hoạch chống lại bọn thú nếu bị chúng tấn công bất ngờ cũng chẳng phải là điều phi lý gì.

"Mọi người có kế hoạch gì không?" Lãng vừa khoác thêm áo ấm, vừa ngồi xuống bên cạnh nhóm người, tay trái hấn cầm một đầu thanh dựng trại kẹp vào nách, sau đó lấy tiếp thanh tương ứng, dùng nách và tay trái khớp chúng lại với nhau.

"Tớ chưa nghĩ ra kế gì hay ho cả." Thuận đặt tấm bạt trên tay xuống, thở dài chán nản. Lúc này đầu óc hấn rối như tơ vò, thật sự là không nghĩ được bất cứ thứ gì ra hồn cả.

"Tớ cũng không nghĩ ra được gì." Trang lắc đầu. "Số củi mà ban này tớ và Thuận tranh thủ kiếm được cũng sắp hết rồi, xăng mang theo cũng không còn nhiều lắm, nếu cứ thế này, sợ rằng đêm nay nếu bị bọn thú tập kích chắc chắn chúng ta sẽ không thoát được." Cô bất an nói ra khó khăn trước mắt.

"Hiện tại chúng ta chỉ có xăng là vũ khí mạnh nhất để đối phó với bọn thú ở đây." Lãng đặt hai thanh sắt mà hấn vừa khớp lại thành một xuống mặt đất, sau đó bắt đầu tỉ mỉ nói ra kế hoạch hấn vừa vẽ ra trong đầu. "Tớ đang nghĩ đến nguyên lý dây dẫn lửa chạy đến kịp nổ, chúng ta có thể áp dụng tương tự cách đó để tự vệ nếu bị bọn thú bất ngờ tấn công."

Sau khi tính đi tính lại, hấn cảm thấy cách này là khả quan nhất. Bởi trong hoàn cảnh tối mịt, dù là tạt xăng hay cầm thanh sắt chống đỡ lại bọn sư tử cũng hoàn toàn không khả thi. Vì thị giác của con người không có khả năng nhìn xuyên bóng tối, mà bọn thú chẳng những có thể, chúng còn có thêm đôi tai rất nhạy bén. Vậy nên nếu chúng bất ngờ tập kích, có khi nhóm người còn chưa kịp nhìn rõ bóng dáng của chúng, thì cần cổ đã nằm gọn trong cặp hàm chắc khỏe đầy răng nhọn của chúng rồi cũng nên.

"Tớ không hiểu, cậu có thể nói rõ hơn được không?" Thuận và Trang hoang mang nhìn hấn.

Ông Long dù đang bận rộn chỉnh lại bốn góc lều, nhưng vẫn chăm chú lắng nghe xem ba người bàn bạc như thế nào. Ông cố tình không lên tiếng, nhằm thử xem trong ba người có ai đưa ra được kế hoạch nào khả quan hay không. Nghe thấy Lãng nói đến nguyên lý dây dẫn lửa chạy đến kịp nổ, ông đã ít nhiều mừng rỡ tưởng ra kế hoạch của hấn.

"Chú cũng chưa hiểu rõ lắm." Ông bước tới ngồi xuống cùng nhóm người. "Kế hoạch của cháu là gì?" Ông quay sang hỏi Lãng.

"Dạ, kế hoạch của cháu đơn giản lắm." Lãng giải nhẹ đầu, đưa mắt nhìn cả ba. "Nói nôm na thì là chúng ta chuẩn bị một vòng tròn xăng và củi thứ hai, bên trong vòng tròn đang cháy kia, nhưng khác một điểm là khi hai đầu vòng tròn gặp nhau, ta không dừng lại mà tiếp tục rót xăng từ điểm hai đầu của vòng tròn gặp nhau, chạy thẳng tới nơi chúng ta đang ngồi. Đường thẳng xăng đó giống như đoạn dây dẫn lửa đến kịp nổ, nên cháu tạm gọi nó là đường dẫn." Vừa nói hấn vừa vớ lấy một cành cây vẽ hình minh họa trên mặt đất.

"Sau khi hoàn thành vòng tròn có đường dẫn, chúng ta nhóm củi tạo thành hai bếp lửa ngay trước cửa trại, một là để cho người gác đêm sưởi ấm, một là

để có thêm ánh sáng quan sát toàn cảnh xung quanh." Cảnh cây nhỏ trong tay hấn đánh dấu hai điểm nhỏ bên cạnh đường xăng dẫn ở hình minh họa trên mặt đất. "Tiếp đó chúng ta phân công nhau luân phiên gác đêm, chỉ cần thấy bọn thú xuất hiện, người gác đêm phải ngay lập tức cầm khúc củi đang cháy trong bếp lửa châm vào đường dẫn xăng kia, đường dẫn xăng sau khi bắt lửa sẽ dẫn lửa chạy quanh vòng tròn xăng, lúc đó chúng ta sẽ được an toàn." Hấn quảng cảnh cây trên tay xuống. "Mọi người còn chỗ nào chưa hiểu không?"

"Tuyệt! Một kế hoạch tuyệt vời!" Trang và Thuận reo nhỏ một tiếng.

"Um, nghe cũng ổn đấy." Ông Long gật gù. "Kế hoạch này có điều gì cần phải lưu ý không?" Ông vờ như vô tình đặt câu hỏi.

"Không chú ạ." Lãng lắc đầu. "Nhưng kế hoạch của cháu có một kẽ hở rất lớn, cháu nghĩ đi nghĩ lại nhưng vẫn chưa tìm được cách gì để lấp đầy kẽ hở đó."

"Ồ!" Hai mắt ông Long sáng lên. "Cháu nói thử cho chú và mọi người nghe xem nào, biết đâu lại tìm được cách giải quyết."

"Dạ vâng." Trong lòng hấn cũng nghĩ vậy, nên không hề chán chừ nói luôn vào trọng tâm của vấn đề. "Nếu chúng ta chia nhau gác đêm, thì có nghĩa là mỗi lượt gác chỉ có một người, mà một người chỉ có thể tập chung quan sát được một phía, ba phía còn lại bị bỏ trống, trong khi chúng ta lại không hề biết được hướng đi của bọn thú, nhờ ta canh ở phía trước, chúng lại đến từ phía sau, như vậy chẳng phải đợi khi người gác đêm phát hiện ra thì đã bị bọn chúng vây chặt cả nhóm rồi hay sao."

"Ừ đúng nhỉ." Thuận nhủ chặt hai hàng mày. "Thật sự là không có cách nào khắc phục được à?"

"Có thì có." Lãng nhún vai. "Nhưng tớ sợ mọi người không kham nổi."

"Thì cậu cứ nói thử ra xem nào." Trang nóng ruột thúc dục, vốn cô đang vui mừng vì có người trong nhóm nghĩ ra một kế hoàn hảo, ai ngờ đột nhiên lại ra cái khe hở lớn như vậy.

"Cách đơn giản nhất là cả bốn người chúng ta đều thức để gác đêm, với cả cái trại này cũng phải hạ xuống." Lãng chỉ về phía cái trại mọi người vừa dựng xong.

"Bốn người đều thức thì tớ còn hiểu, nhưng vì sao phải hạ cái trại này xuống? Tớ thấy nó có ảnh hưởng gì đâu." Thuận xoa cằm nói ra nghi hoặc trong lòng.

"Đương nhiên là nó có ảnh hưởng thì tớ mới nói là phải hạ xuống." Lãng mỉm cười nhìn hấn. "Bốn người chúng ta gác ở bốn góc, mỗi góc nhóm một bếp lửa, đường xăng dẫn lửa cũng phải tạo ra bốn đường dẫn đến bốn góc chúng ta ngồi gác, đến lúc đó dù bọn thú xuất hiện ở góc nào ta cũng kịp thời châm lửa. Còn về cái lều, tớ muốn hạ xuống vì nó quá cao, chắn hết tầm nhìn của chúng ta. Nếu hạ nó xuống, bốn người chúng ta có thể quan sát lẫn nhau, nếu có tình huống bất ngờ còn có thể kịp thời ứng cứu."

Trang và Thuận kinh ngạc nhìn gã thanh niên trước mặt, bọn họ thật không nghĩ hấn có thể suy nghĩ tỉ mỉ như vậy, trong lòng hai người ngoài bội phục còn nhen nhóm một chút niềm vui của hy vọng, bởi với kế hoạch toàn vẹn lần này, cả nhóm chắc chắn sẽ vượt qua được đợt tấn công thứ hai của bọn thú.

"Chú nghĩ chúng ta nên hạ thấp đỉnh trại xuống vừa tầm quan sát là được." Ông Long lên tiếng góp ý thêm. "Chúng ta mặc áo ấm, ngồi sưởi cạnh bếp lửa cũng không sao, nhưng ông Vinh e là không ổn, chú nghĩ nên để ông ấy nằm trong lều sẽ tốt hơn cho vết thương."

Nghe ông nhắc đến người bị thương đang nằm bất động một chỗ, cả ba mới sực nhớ ra.

"Chết, cháu quên mất!" Lãng ngượng ngùng, hấn thật sự quên bém mắt trong nhóm còn một người đang bị thương nặng. "May mà có chú nhắc nhở, cháu cảm ơn chú ạ."

"Xi!" Ông Long bật cười. "Thằng nhóc này còn bày đặt on với chả huệ cái gì. Chúng ta bây giờ như châu chấu bấp trên một sợi dây, nếu không cẩn thận dây đứt là chết cả lũ, nên sau này đừng có đùa nào khách sáo với chú như thế nữa ha."

"Cậu ấy vẫn luôn như vậy đấy chú ạ." Thuận cười rạn rở, đưa tay đập nhẹ lên vai Lãng.

Sau khi đã có kế hoạch rõ ràng, tinh thần hấn cảm thấy thoải mái hơn không ít, cũng không còn cảm thấy sợ sệt như lần đầu sắp đối mặt với bọn sư tử nữa, bởi lần này dù thế nào hấn cũng nhất quyết can đảm hành động, nếu không dù lần này có thể sống sót, nhưng nếu còn hèn nhát, chẳng có ai dám đảm bảo là hấn sẽ không chết ở màn tiếp theo. Hơn nữa nghe về cái trò chơi này là một chuỗi kéo dài, cho nên hấn nhất định phải vượt qua sự yếu kém của chính mình.

Sau khi bàn bạc lại kế hoạch một lượt, cả bốn bắt tay vào chỉnh sửa lại cái lều cho ông Vinh, sau đó ngồi tùm lại một chỗ ăn bữa tối.

Đến khi xong xuôi mọi việc, cả bốn bắt tay vào thực hiện bước đầu tiên trong kế hoạch thì lại gặp phải một vấn đề lớn, số củi cả bọn có hiện tại cùng lắm chỉ có thể đủ đốt liên tục trong hai giờ đồng hồ. Nhóm người quyết định để Trang ở lại chăm sóc ông Vinh, ba người đàn ông mang theo ba khúc cây quần khăn mặt tắm xăng trên đầu, tạo thành ba cây đuốc tạm thời, cùng ba con dao thái to bằng ba ngón tay, có chiều dài khoảng hai mươi centi-mét, mà Thuận đã lấy ra từ trong ba lô đựng thực phẩm.

Những con dao này là dao do nhóm người cố ý mang đi để cắt gọt hoa quả, hoặc dùng trong những trường hợp cần thiết. Trước khi bị bọn sư tử tấn công, cả bọn không có lý do gì để mang dao theo, nên cả nhóm buộc phải để chúng lại trong ba lô mãi cho đến bây giờ mới có thể sử dụng.

Cả ba lấy đà nhảy ra khỏi vòng tròn lửa, cơ thể từ trên không trung đáp xuống mặt đất lăn tròn vài vòng liên tục mới dừng lại.

Do cơ thể va chạm mạnh với mặt đất khiến ba người đau tái mặt, nhưng cả ba không dám nghỉ ngơi lấy một giây, bởi bên trong bóng tối dày đặc kia, thì thoảng lại có vài cặp mắt xanh lè của bọn thú chột loé, chột tắt. Ba người nhanh chóng đứng bật dậy, lấy bật lửa trong túi ra châm lửa vào đầu khúc gỗ, ba ngọn lửa sáng bùng lên, soi sáng mọi cảnh vật trong vòng bán kính hơn mười cen-ti-mét.

"Hành động thôi." Sau khi quan sát không thấy có nguy hiểm gì, ông Long dùng khẩu hình miệng nói với hai người bên cạnh.

May mắn cho cả bọn, cái thế giới trò chơi kỳ quái này được thiết kế vô cùng quái lạ, dù là thảo nguyên nhưng ở khu vực này đâu đâu trên mặt đất cũng thấy củi khô, bởi vậy nên lúc trước chỉ trong một lúc mà Trang và Thuận mới thu gom được nhiều củi khô đến vậy. Hơn nữa vòng tròn lửa có bán kính tận mười năm mét, bên trong cũng có rất nhiều củi, nhưng vì cung cấp liên tục cho vòng tròn lửa nên hiện tại chẳng còn lại bao nhiêu.

Lúc này ba người một tay cầm khúc củi đang cháy, tay còn lại nhanh như chớp nhặt những cành cây trên mặt đất, liệng thẳng qua vòng tròn lửa vào bên trong. Hai mắt của cả ba đảo liên tục như rang lạc, cảnh giác quan sát động tĩnh xung quanh, hai tai thì căng ra hết cỡ cố gắng nghe ngóng mọi sóng âm trong không khí. Con dao thái được buộc chặt ở một bên hông, chỉ cần có biến là lập tức rút dao ra tự vệ.

Bạn đang đọc truyện *Từ Tù Mã 06* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Đụng độ mèo rừng

Đàn mèo rừng năm con bị mùi máu trong không khí thu hút, chúng rón rén lại gần khu vực ban nãy đàn sư tử xé xác ông Tằm, nhưng ngoài những mảnh xương không hoàn chỉnh và cái đầu lâu trống huếch ra thì chẳng còn lại gì. Bốn con quanh quất một hồi vẫn không tìm được mảnh thịt thừa nào, đang định kéo nhau đi tìm con mồi mới thì nghe thấy bốn tiếng động lớn vang lên. Cả năm dựng thẳng tai nghe ngóng, sau cùng chúng định vị được vị trí âm thanh phát ra từ phía khoảng đất đang sáng bùng lạ thường phía trước.

Ban nãy chúng cũng định tiến lại dò xét khoảng đất kia, nhưng vì là loài quen hoạt động vào ban đêm nên chúng không khoai ánh sáng lắm, cộng thêm chúng không đánh hơi được mùi gì lạ thường ngoài mùi khói, cho nên cả năm quyết định bỏ qua. Nào ngờ đang định nhổ neo lại phát hiện ra tiếng động lạ thường, lúc này cả năm con đều đang đối meo, bởi hôm qua con mồi chúng săn được bị đàn báo đốm xông tới cướp giật, nên chúng không hề chán chừ, phóng người nhanh như chớp lao về phía âm thanh phát ra.

Nhóm ba người nhặt củi không hề biết mình đã trở thành mục tiêu của đàn mèo, cả ba đứng xoay lưng vào nhau cúi húi gom củi, tư thế của bọn họ lúc này tạo thành hình tam giác khép kín, nhằm tránh trường hợp bị bọn thú bất ngờ tấn công từ phía sau, cũng như có thể cùng nhau quan sát toàn cảnh chung quanh.

Bất chợt ông Long đứng thẳng người lên, dơ tay ra hiệu cho Lãng và Thuận dừng lại.

"Sao thế chú Long?" Thuận dùng khẩu hình miệng hỏi khó hiểu.

"Chú nghe thấy có âm thanh lạ, mọi người phải chú ý cẩn thận." Ông Long cũng dùng khẩu hình miệng thông báo cho cả hai. Dù ông không phải là kẻ thường xuyên lăn lộn trong thế giới trò chơi như những người chơi chuyên nghiệp, nhưng ít nhiều ông cũng đã có chút thành tựu về phương diện phát triển giác quan thứ sáu, cho nên bọn mèo dù có uyên chuyên đến mức nào, hành động của bọn nó vẫn không thoát khỏi giác quan đặc biệt của ông.

Từ khi ông Long ra hiệu cho mọi người dừng mọi hành động, Lãng hiểu rằng xung quanh có biến, bởi một người lão luyện như ông Long nếu không có nguy hiểm thì nhất định sẽ không làm ra những hành động thừa thãi.

Hắn đưa bàn tay trái nắm chặt chuôi con dao thái bên hông, từ từ rút nó ra khỏi cái vỏ bảo hộ. May mắn là tay trái của hắn hoàn toàn có thể hoạt động linh hoạt như tay phải, nếu không với cánh tay vẫn còn đang đau âm ỉ vì hai vết cào của con sư tử, đến cầm chắc dao còn khó khăn chứ nói gì đến bảo vệ bản thân thoát khỏi sự tấn công của bọn thú. Cũng chính bởi vậy hắn mới hoàn toàn yên tâm cùng hai người trong nhóm ra ngoài gom củi, nếu không với tình trạng hiện tại, xông ra khác nào tự sát.

Thuận lúc này lại không được bình tĩnh như Lãng, dù trời đang ở nhiệt độ sắp si âm hai độ C, trên trán hắn vẫn lấm tấm mồ hôi lạnh.

Hắn hiểu, dù đây là khoảng thời gian trống trong kịch bản, nhưng không có nghĩa là người chơi sẽ được an toàn tuyệt đối, nên hắn đã dự đoán trước ra ngoài chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm. Hắn cũng đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng đến khi nguy hiểm thật sự cận kề, linh hồn hắn vẫn không ngừng run rẩy liên tục vì sợ hãi.

Cũng không thể trách hắn được, hơn hai mươi năm quen sống cuộc sống yên bình, bỗng chốc gặp phải biến cố nghiêng trời lệch đất, tin rằng dù là bất cứ ai cũng sẽ khiếp sợ như hắn. Hơn nữa lúc này gặp nguy mà hắn vẫn can đảm đứng yên không bỏ chạy, cũng đã là một bước thay đổi vô cùng khó khăn đối với một người như hắn.

"Bọn chúng đang tới." Ông Long tiếp tục dùng khẩu hình thông báo cho hai người. Ông chuyển cây đuốc đang cháy trong tay phải sang tay trái, bàn tay nắm thẳng chuôi con dao thái treo bên hông rút mạnh ra. Ánh lửa phản chiếu lên lưỡi dao sắc bén, tạo ra những vệt sáng loang loáng trên mặt đất.

Thuận thấy hai người kia đã trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu, hấn mím chặt hai môi cố đè nén nỗi sợ hãi đang trào dâng trong lòng. Hai người kia, một người đã có tuổi, một người thì vừa bị thương nặng còn chưa kịp lành, ấy vậy mà bọn họ vẫn vô cùng bình tĩnh, can đảm đối mặt với mọi nguy hiểm, chẳng lẽ một người đang trong độ tuổi trai tráng, hoàn toàn khoẻ mạnh như hắn lại không bằng bọn họ?

"Minh nhất định phải mạnh mẽ hơn!" Hắn xiết chặt hai tay, tự cổ vũ chính mình, nhịp tim đập nhanh như trống đánh ra quân của hắn, cũng đang dần bình ổn lại.

Bọn mèo càng tiến gần càng cảm thấy hưng phấn, chúng nghe thấy nhịp tim đập của con mèo mỗi ngày một rõ ràng. Khi bước tới gần khu vực ánh sáng và bóng tối giao nhau, năm con tản ra tứ phía, nhún người, dơ móng vuốt nhào thẳng về phía con mèo.

Do đã chuẩn bị từ trước, nên khi thấy hai bóng đen nhanh như chớp vọt tới, Lăng dơ cây đuốc đang cháy đón đầu một con, tay trái dựng thẳng con dao thái chém mạnh về phía con còn lại.

Con mèo bên tay trái thấy ánh lửa lao tới, nó vội vã lách người đổi hướng, thoát khỏi phạm vi ảnh hưởng. Nhưng nhọc cho nó, cơ thể thì tránh được còn cái đuôi yêu quý của nó thì không. Lông tóc chính là thứ dễ bắt lửa nhất, cái đuôi của nó chỉ xẹt nhẹ qua ngọn lửa đã lập tức bùng cháy. Con mèo hoảng sợ, nó điên cuồng khua khoắng cái đuôi trong không khí, nhưng cũng chính vì hành động vô thức đó của nó khiến nó càng thảm hơn. Bởi khi cái đuôi của nó đập vào phần đùi và phần bụng, cơ thể của nó cũng nhanh chóng chịu chung số phận giống cái đuôi.

Cùng lúc đó con mèo bên tay trái cũng nhanh chóng lách mình tránh khỏi lưỡi dao đang bổ tới của Lăng, chân trước của nó khi xẹt qua tay hắn, lập tức đổi hướng, ba móng vuốt sắc lẹm nhắm phía cổ tay cao mạnh xuống, khiến ống tay áo rách ra ba đường thẳng tưng, vài nhúm bông trắng bên trong theo vết rách chui ra ngoài, bay lơ lửng trong không khí.

Lăng vội lùi lại một bước, tay cầm đuốc đuổi theo hướng hạ xuống của con mèo. Nhưng tốc độ nó quá nhanh, cộng thêm tay phải đang cầm đuốc của hắn bị thương nặng, không được linh hoạt như ngày thường, cho nên trước khi ngọn lửa chạm tới nó đã nhún người chạy thẳng về phía trước, hoà mình vào bóng đêm.

Bên phía ông Long cũng có hai con nhào tới, ông vận dụng chiến thuật y như của Lăng, nhưng với khả năng hơn hẳn người thường, hiệu quả ông tạo ra so với hắn giống như hai đẳng cấp hoàn toàn khác nhau.

Con mèo thấy cây đuốc đang cháy bùng bùng trong tay ông Long vọt tới, nó cũng nhanh chóng lách người tránh được, hơn nữa đuôi của nó cũng không gặp vận rủi như con đồng bọn bên kia. Nhưng chắc tại hôm nay nó ra ngoài săn mồi quên không xem lịch, nên chạm trán ngay phải kẻ đáng gờm nhất bọn. Ông Long liếc mắt thấy nó lách người tránh thoát, bàn tay cầm cây đuốc của ông nhanh như chớp đuổi theo sau nó, thành thử con mèo đang hí hửng, định bụng sau khi đáp xuống đất sẽ xông lên tấn công tiếp, thì cái móng yêu quý của nó đã bắt lửa cháy bùng lên.

Trong khi dùng lửa đối phó với con mèo bên phía tay trái, tay phải của ông Long cũng đồng thời xoay ngang con dao thái, lưỡi dao nhanh chơ chớp lao thẳng về phía hai chân trước của con mèo đang chồm tới. Nhận thấy nguy hiểm, con mèo vội vàng chuyển hướng, nhưng tốc độ của nó độ không lại ông, thành thử một bàn chân của nó bị con dao trong tay ông chém cho đứt hẳn khỏi cơ thể, rơi xuống mặt đất.

Thuận thì không may mắn như vậy, dù chỉ bị một con mèo tấn công, nhưng do không có kinh nghiệm cận chiến nên hắn là người chật vật nhất nhóm.

Hắn cũng tính dùng lửa đối phó với con mèo đang xông tới, nhưng khổ cái tay cầm cây đuốc đang cháy lại là tay trái, mà hắn lại không phải là người thuận cả hai tay như hai người kia, thành thử khi hắn đang lóng ngóng di chuyển cây đuốc về phía con mèo, thì nó đã đổi hướng, cái mồm đầy răng sắc nhọn há lớn ngoạm chặt lấy cánh tay phải, lôi hắn ngã kênh xuống đất.

Quá bất ngờ, hắn còn chưa kịp làm ra bất hành động gì, con đau buốt từ cánh tay phải đã truyền thẳng đến đại não. Hơn thế nữa, cơ thể hắn theo lực kéo của con cóc kia, không tự chủ được bị lôi xềnh xệch trên mặt đất.

Tình cảnh hung hiểm này khiến những ký ức về cảnh ông Vinh bị con sư tử vằn vồ lần lượt hiện lên trong đầu hắn, tin chắc rằng nếu hắn không làm gì để chống lại, chắc chắn dù được người khác cứu thương tích cũng không khá khẩm hơn ông Vinh là bao.

Cây đuốc trong tay trái của hắn bị dúi xuống nền đất, ngọn lửa vốn đang cháy rất to lập tức tàn lụi dần. Hắn nghiêng chặt hàm răng, tay cầm đuốc cũng xiết chặt lại, dùng toàn lực cố ổn định cơ thể đang bị rung lắc dữ dội vì con cóc kia cò kéo, từng sợi gân xanh thô to nổi rõ trên trán và bàn tay hắn, chúng giống như nhân chứng cho sự cố gắng vượt bậc của hắn vào thời khắc này.

Con mèo thấy con mèo đang dùng sức chống lại lực kéo của mình, nó rít lên một tiếng qua cuống họng, bộ hàm chắc khoẻ dùng sức nghiêng chặt hơn, như muốn cắn đứt luôn cánh tay của hắn.

Nhận thấy nếu không hành động ngay lập tức, chắc chắn sẽ không còn cơ hội nào cho mình nữa. Hắn gào to một tiếng, bàn tay cầm đuốc bẻ ngoặt về phía cái đầu đầy lông đen của con mèo, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất dí đầu lửa sắp tàn thẳng về đám lông rậm rạp của nó. Ngay lập tức cái đầu nó bốc cháy, mùi khói và mùi khét lẹt do protein trong đám lông của con mèo bị phân hủy thốc thẳng vào mũi, làm hắn ho sặc sụa.

Lăng và ông Long xử xong bọn mèo, thấy tình cảnh nguy hiểm của Thuận vội chạy tới giúp đỡ.

Ngay khi cái đầu của con mèo vừa bốc lửa, con dao thái trong tay Lăng đã đâm thẳng vào bụng nó, ngập đến tận chuôi dao. Còn ông Long thì chém mạnh một nhát vào cần cổ, khiến máu từ động mạch chủ của con mèo phun ra như suối. Kết quả nó còn chưa bị chết cháy đã bị hai kẻ mà nó xem là con mèo giết chết.

“Cứu được một người chơi thoát chết, điểm thưởng + 100.”

Dòng thông báo cộng điểm thưởng chạy qua trước mặt Lăng. Vì lần này có hai người cùng cứu, với cả bản thân Thuận cũng đã dùng cây đuốc khiến cái đầu của con mèo bốc cháy, cho nên điểm thưởng được cộng không nhiều như lần lần cứu ông Vinh. Như vậy tổng cộng số điểm thưởng hiện tại của hắn là 705 điểm.

Năm con mèo, chỉ còn lại một con cào Lăng xong chạy trốn là vẫn còn lành lặn, nó đứng im trong bóng tối quan sát một lượt, sau đó lập tức bỏ lại đám đồng bọn đang nằm la liệt trên mặt đất chạy mất dạng. Con bị cụt một chân trước cũng bất chấp đau đớn, tập tễnh lần mình vào trong bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Mãi 06* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Quyết định của cả nhóm

Ông Long khom người, một chân quỳ xuống mặt đất, hai tay ông dùng sức gỡ cái hàm đầy răng nhọn của con mèo ra khỏi tay của Thuận. May mắn là cả bọn đều mặc áo bông dày, nên vết mèo cào ở tay Lăng chỉ có ba vết xước xước nhẹ qua lớp da, của Thuận thì nặng hơn, trên cánh tay hiện ra mấy lỗ máu san sát nhau, nhưng chung quy vì răng của mèo không to bằng của sư tử, lại thêm lớp áo bông dày, nên nhìn thì tưởng vết thương nặng, nhưng thực chất không nghiêm trọng lắm.

Mặc dù vết thương mới không nghiêm trọng, nhưng hai vết cào vừa được khâu liền bên tay phải của Lăng, do vận động mạnh nên bị bục chỉ khiến hắn đau tái mặt, máu từ vết thương thấm qua lớp gạc, len lỏi qua từng sợi bông của áo khoác lộ ra ngoài.

Nhận thấy với tình hình hiện tại không thể tiếp tục gom củi được nữa, nếu không mùi máu tươi sẽ khiến bọn dã thú xung quanh nhanh chóng tập trung lại đây, hơn nữa lượng củi ban nãy ba người gom được cũng khá nhiều, cả ba quyết định rút lui vào bên trong vòng tròn lửa.

Trang đang thấp thòm lo lắng thì thấy ba người quay lại, cô thở phào nhẹ nhõm. Do bên trong vòng tròn được chiếu sáng bằng hai cái đèn pha mini, nên ngay lập tức cô nhận ra sự bất thường của Thuận, còn cả sắc mặt hơi tái của Lăng.

"Có chuyện gì xảy ra vậy?" Cô đứng bật dậy sốt xằng hỏi. "Mọi người không sao chứ?"

"Bọn chú gặp mèo rừng, Thuận bị một con cắn trúng, nhưng không nghiêm trọng lắm." Ông Long vừa cúi người lấy chai nước khoáng, vừa nói qua tình hình cho Trang. "Cháu lấy bông băng, thuốc sát trùng sơ cứu qua cho Thuận nha, à cả Nam nữa, chắc vết thương cũ của Nam bục chỉ rồi, máu thấm ướt ổng tay áo luôn kìa."

Được giao nhiệm vụ, Trang vội vã xoa người ôm hộp y tế đến, nhưng điều khiến cô bối rối là không biết nên xử lý vết thương cho người nào trước, vì nhìn qua ống tay áo của cả hai đều bị máu nhuộm đỏ au.

"Cậu giúp Thuận trước đi, tớ còn phải đi vận chuyển đồng củi, rồi còn phải chuẩn bị vòng tròn dự phòng." Lăng biết sự khó xử của cô, nên hắn lên tiếng gỡ rối dùm. "Đợi làm xong thì khâu lại vết thương lại một thể, nếu giờ khâu lát lại bục tiếp thì mệt lắm."

Thật sự lúc này điều hắn muốn là được tiêm một liều thuốc giảm đau, sau đó được đánh một giấc thẳng tới sáng, bởi cơ thể của hắn hoạt động cực hạn trong vài giờ liên tục, cộng thêm đau đớn do vết thương gây ra, khiến hắn muốn gục ngay tại chỗ. Nhưng hoàn cảnh hiện tại không cho phép, nếu không hoàn thành nhanh vòng tròn dự phòng, đợi đến khi vòng lửa bên ngoài tắt hẳn, tin rằng hắn và nhóm người phải đối phó không chỉ đơn giản là bọn sư tử, mà là tất cả bọn thú ăn thịt hoạt động về đêm ở nơi này.

Ông Long chẳng hề ngạc nhiên trước quyết định của hắn, ông tu một lúc hết sạch chai nước khoáng nửa lít rồi ngồi bệt xuống đất nghỉ ngơi một lát. Thuận và Trang lại vô cùng kinh ngạc trước quyết định táo bạo của gã thanh niên trước mặt, nhất là Thuận, vết thương trên tay hắn nhẹ hơn so với gã thanh niên kia, nhưng nhiều dây đã đứt hẳn đau toát mồ hôi lạnh, thế mà tên kia lại tỏ ra chẳng sao cả, còn muốn hoàn thành xong kế hoạch trước rồi mới xử lý vết thương. Hắn tự hỏi, nếu bản thân bị thương nặng như vậy, liệu có thể đưa ra quyết định giống gã thanh niên kia hay không.

Sau vài giây suy nghĩ, hắn bước nhanh về phía Trang, đưa bàn tay không bị thương mở hộp y tế cô đang ôm trong lòng, túm lấy một cuộn băng bông, rồi tự băng qua loa vết thương cho chính mình.

"Cậu... cậu làm gì vậy?" Trang tròn mắt nhìn hắn.

"Mình băng bó vết thương." Miệng nói nhưng tay hắn không hề dừng lại. "Xong rồi, chúng ta đi vận chuyển củi thôi mọi người." Hắn kéo ống tay áo xuống, xoa người lại nhìn Lăng và ông Long.

Hắn biết bản thân không can đảm bằng hai người kia, nhưng điều đó không có nghĩa là cả đời hắn sẽ hèn nhát. Từ lúc này trở đi hắn sẽ cố gắng hết sức, dù có thể không bằng bọn họ, nhưng ít ra hắn cũng đã cháy hết mình cho cuộc chơi.

Ông Long nở nụ cười bí hiểm nhìn hai gã thanh niên trước mặt, sự quyết tâm của bọn họ khiến ông vô cùng vui mừng. Ở cái thế giới này, điều đáng sợ nhất không phải sức mạnh của bạn kém kẻ thù, mà là lòng can đảm, sự quyết tâm của bạn không bằng bọn chúng.

Lăng cũng vô cùng vui mừng trước quyết định của Thuận, hẳn tin rằng chỉ cần cả nhóm đồng lòng hiệp sức, nhất định sẽ vượt qua tất cả nguy hiểm ở nơi quý quái này.

"Đi thôi hai nhóc." Ông Long chống hai tay trên mặt đất đứng bật dậy.

"Nhưng... nhưng..." Trang ấp úng không biết nói sao cho phải, cô hiểu rõ ràng quyết định của bọn họ lúc này là chính xác nhất, nhưng cô lại canh cánh lo lắng nếu họ gặp chuyện gì, một mình cô không thể xoay sở được. Ban nãy vừa gặp phải bọn mèo, ai chắc chắn là lát nữa sẽ không gặp phải những con thú khác, bởi vòng tròn lửa đang tàn dần, bọn thú hoàn toàn có thể liều lĩnh xông vào tấn công bọn họ.

"VẬY... vậy cháu cũng đi cùng với mọi người." Cô đặt hộp y tế trên tay xuống đất, vội vã chạy về phía cả ba như sợ sẽ bị bọn họ bỏ lại.

"Như thế có ổn không?" Thuận hơi nhíu mày. "Nếu chúng ta đi hết, ai sẽ chăm sóc chú Vinh?"

"Vấn đề đấy cậu không phải lo." Trang mỉm cười trấn an. "Ban nãy tớ dùng rượu trắng hạ nhiệt cho chú ấy, giờ chú ấy hạ sốt rồi. Hơn nữa bốn người làm sẽ nhanh hơn ba người, với cả nếu bọn thú có tấn công, tớ dám cam đoan chúng sẽ tấn công vào nơi phát ra tiếng động trước, nên chú Vinh ở đây là an toàn nhất nhóm."

Thực ra lý do khiến cô muốn đi theo bọn họ là vì lo sợ nếu ở lại một mình, bọn thú bất ngờ tập kích thì cô chắc chắn không thoát nổi, đi cùng ba người kia chưa chắc đã an toàn hơn, nhưng ít nhất cũng có người bên cạnh. Còn ông Vinh, trên thực tế cô và ông ấy chẳng thân quen gì, những gì có thể giúp cô đều đã giúp, còn nếu bảo cô không quan tâm đến mạng sống của mình ở lại bảo vệ ông ấy, thì xin lỗi cô làm không được. Hơn nữa trong thâm tâm cô, người chết tiếp theo khẳng định là người đàn ông vẫn đang trong trạng thái mê man kia, nên cô càng không có lý do gì để thuyết phục mình ở lại cùng ông ấy.

Từng câu từng chữ của Trang nghe qua thì vô cùng có lý, thế nhưng Thuận vẫn luôn cảm thấy có chỗ nào đó không ổn, chỉ là chỗ nào không ổn thì hẳn nghĩ mãi vẫn không ra. Ông Long cũng không hề lên tiếng phản bác lại ý kiến của Trang, có kinh nghiệm nhiều năm lăn lộn ở cái thế này, ông thừa biết mục đích thật sự của cô, nhưng đó chẳng phải việc ông cần quan tâm, lại đang trong thời gian bỏ trống của kịch bản, nên ông dứt khoát im lặng coi như chẳng liên quan gì đến mình.

Trong khi đó, Lăng lại chẳng hề có thời gian quan tâm đến cuộc đối thoại của hai người kia. Hắn đang lúi húi lôi hai tấm bạt vốn để dựng lều chuyên dụng từ trong ba lô ra, sau đó đặt hai tấm bạt nằm chồng lên nhau, rồi dùng dây thừng buộc chắc bốn góc bạt lại.

"Cháu định dùng cái này làm gì vậy?" Ông Long bấy giờ mới để ý đến hành động kỳ lạ của hắn.

"Hai cái bạt này có thể giúp chúng ta vận chuyển củi như xe kéo thô sơ, vừa không tốn sức, lại có thể trong một lần mang được hết số củi kia trở về." Hắn vừa buộc nốt góc bạt cuối cùng, vừa giải thích dụng ý của mình, sau đó cầm lấy sợi dây treo lúc liêng những chai xăng trên mặt đất, buộc vào ngang eo. Ngoài ra, trên mặt đất cũng có thêm ba sợi dây khác treo đầy xăng giống y như sợi dây ở eo của hắn, bên cạnh ba sợi dây là bốn khúc củi quấn chặt khấn mặt đã được tẩm xăng ở trên đầu.

"Ồ, còn những thứ này thì sao?" Ông Long ngạc nhiên chỉ xuống đồng đồ trên mặt đất, ông không nghĩ trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà gã thanh niên này chẳng những nghĩ ra một loạt phương án, lại còn có thể một mình hoàn thành tất cả trong khi tay phải của hắn đang bị thương nặng.

Thật ra Lăng có thể làm được những điều đó phần nhiều là do bệnh nghề nghiệp. Trước kia mỗi khi nhận một vụ kiện, hắn luôn phải suy nghĩ sự việc theo đủ mọi phương hướng, sau đó phân tích mặt tốt và mặt xấu của từng phương hướng, rồi lọc ra phương án tốt nhất cho thân chủ. Trong trường hợp này dù chẳng có liên quan gì đến kiện tụng, nhưng lại liên quan trực tiếp đến tính mạng mình, nên hắn buộc phải phân tích tình huống tỉ mỉ hơn gấp mười lần ngày thường. Cho nên sau khi suy đi tính lại, hắn cảm thấy cuộc đụng độ với bọn mèo rừng vừa rồi chắc chắn đã gây chú ý cho bọn thú xung quanh, hơn nữa những con mèo bị cháy dù đã tự lăn lộn trên mặt đất dập tắt được lửa, nhưng do vết bỏng quá nặng, chúng không thể tự di chuyển được. Cơ hội săn mồi mà không tốn sức tốt như vậy sao bọn thú xung quanh có thể bỏ qua được, cho nên hắn nhanh chóng quyết định chuẩn bị những thứ cần thiết để tự vệ bản thân nếu bị tấn công bất ngờ. Nhưng trong lòng hắn luôn hy vọng suy luận của mình là sai, nếu không cả nhóm chắc chắn không tránh được một trận ác chiến với bọn côm thú kia.

"Những thứ này dùng để ứng phó nếu tình hình có biến." Hắn cầm chặt một khúc củi được quấn khấn mặt ở đầu trong tay, tay còn lại nhặt lấy con dao thái dút vào vỏ bao bên cạnh sườn. "Cháu nghĩ mùi máu và những con mèo bị lửa làm bỏng vẫn còn ở bên ngoài có khả năng sẽ thu hút bọn thú đến, cho nên chúng ta phải chuẩn bị kỹ càng để ứng phó tình huống xấu nhất có thể xảy ra."

"Làm tốt lắm!" Ông Long lời ít ý nhiều, bàn tay ông vỗ nhẹ lên vai trái của hắn. Trong lòng ông vào thời khắc này phải nói là vô cùng hân hoan, cuối cùng phòng chò số 6 cũng tìm được một nhân tài có khả năng vực cả phòng đứng dậy, nỗi buồn đè nặng trong lòng ông những ngày qua phần nào nguôi ngoai bớt.

Trang và Thuận nghe xong phân tích của hắn thì cảm thấy vô cùng hoang mang, nhất là Trang, cô đang đắn đo không biết liệu quyết định đi cùng ba người có đúng hay không. Mà nếu không đi cùng bọn họ, ở lại nơi này một mình nghe về còn nguy hiểm hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tử Tù Mã 06* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Cuộc tập kích bất ngờ

"Mọi người chuẩn bị xong rồi chứ?" Lăng nhòm người đứng dậy nhìn ba người một lượt. Nếu để ý kỹ sẽ thấy bàn tay phải đang cầm khúc củi của hắn run lên nhẹ nhẹ, sắc mặt cũng tái hơn ban nãy vài phần. Tất cả đều bởi con đau ở hai vết cào trên cánh tay phải đang sưng tấy lên hành hạ hắn, nhưng hắn vẫn nỗ lực kiên trì chịu đựng. Trong lòng hắn luôn tự nói với mình: "Cố lên Lăng, chỉ còn một chút nữa thôi là trò chơi này sẽ kết thúc." Nhưng là cái một chút đó là bao lâu, chính hắn cũng không thể trả lời được.

"Tớ đã hoàn toàn sẵn sàng!" Thuận cúi người cầm lấy sợi dây treo đầy những chai xăng buộc chặt vào eo, tay trái nắm chặt khúc cây quấn khăn mặt, tay phải cầm dao thái đứt vào vỏ bao treo bên hông. Giờ khắc này chẳng còn điều gì có thể khiến hắn chần chừ được nữa, bởi nếu không tiến lên chắc chắn sẽ chết, còn nếu tiến lên may ra hắn còn cơ may sống sót.

"Tớ... tớ cũng vậy." Trang vội vã cúi người nhặt đồng hồ lên trang bị cho chính mình. Cô quyết định mạng sống ra đánh cược, nếu cô thắng, cái mạng này được nhặt lại, nếu thua, thì chỉ biết trách số mình quá nhỏ.

"Chú cũng sẵn sàng rồi, chúng ta mau xuất phát thôi." Ông Long vén cửa lều chui ra. Ông vừa vào kiểm tra qua tình hình của ông Vinh, tiện thể xịt thêm vài lượt nước hoa trong và ngoài trại, nhằm mục đích làm bọn thú không đánh hơi được mùi máu ở nơi này.

Bốn người nhanh chóng lên đường, càng đi tới gần phía khu vực đồng củi, những tiếng gầm gừ, tiếng cào cào của dã thú càng truyền rõ ràng vào thính giác của cả bốn. Điều này chứng tỏ suy luận của Lăng hoàn toàn chính xác, nhưng lúc này hắn lại không hề cảm thấy tự phụ vì điều đó, hắn chỉ cảm thấy thật may mắn vì bản thân đã nghĩ tới khả năng này.

Ông Long ra hiệu cho ba người dừng lại, ông lấy ra lọ nước hoa nhãn hiệu La Nuit De L'Homme, bên trong còn lại non nửa lọ, xịt lên quần áo cả bốn.

Dù cả bốn đã cố đi nhẹ, nói khẽ hết mức có thể, nhưng cái bạt cả bốn mang theo để vận chuyển củi lúc này lại phát ra những tiếng kêu xột xoạt liên tục, thành thử bao công sức cố không tạo ra tiếng động của cả nhóm thành công cốc.

"Xin lỗi mọi người, tớ quên mất không nghĩ tới vấn đề cái bạt phát ra tiếng động." Lăng chán nản dùng khẩu hình miệng nói với ba người.

"Không sao." Thuận lắc nhẹ đầu. Bọn họ cũng đâu nghĩ tới vấn đề này, nên làm gì có tư cách trách hắn.

Bên ngoài vòng tròn, đàn sư tử, báo đốm và linh cẩu cũng đã nghe thấy những âm thanh xột xoạt vọng ra, ba phe đang gầm gừ tranh dành thức ăn lập tức dừng phát lại như bị nhấn nút tạm dừng, hai tai dựng thẳng lên nghe ngóng động tĩnh xung quanh.

"Với tình hình này xem ra chúng ta lại phải lùi thôi." Ông Long dùng khẩu hình bàn bạc với ba người. "Vì nếu chúng ta không nhanh, đến khi vòng tròn lửa kia tắt thì không còn cơ hội xoay chuyển nữa mất. Mọi người thấy thế nào?"

"Cháu cũng nghĩ vậy." Lăng không hề do dự gạt mạnh đầu, hắn khẳng định một điều là lúc này nếu còn chần chừ, đến khi màn hai kết thúc không phải chỉ một người bị bọn thú xé xác, mà cả năm chưa chắc đã có nổi một người thoát chết.

"Cháu cũng vậy!" Thuận xiết chặt bàn tay đang nắm chuôi dao, giọng nói đầy quyết tâm.

"Vâng, cháu cũng vậy." Thấy mọi người đều đã lên tiếng đồng tình, Trang không còn cách nào khác là phải làm theo số đông. Hơn nữa cô hiểu quyết định của bọn họ lúc này chính là sự lựa chọn tốt nhất cho cả nhóm, nên trong lòng cũng không hề cảm thấy ảm ức hay khó chịu.

Bốn người cầm bốn đầu dây thừng được cột chặt vào bốn góc bạt, nửa đi nửa chạy về phía đồng củi ở phía trước.

Bọn thú bên ngoài bị một loạt tiếng động dồn dập làm cho giật bắn, có vài con xù lông, phát ra những tiếng gầm gừ đe dọa trong cổ họng, những con còn lại hai tai rung động liên tục, tìm kiếm nơi phát ra âm thanh.

Nhóm người vừa cảnh giác quan sát động tĩnh của bọn thú bên ngoài, vừa nhanh chóng ôm củi vút thẳng vào giữa tấm bạt. Do vòng tròn lửa đã gần tàn, nên từ bên trong có thể nhìn thấy rõ ràng bóng dáng to lớn của bọn thú bên ngoài, chúng chia thành từng tốp đứng sát nhau, cái đầu lông lá xoay ngang xoay dọc. Và đương nhiên với đôi tai siêu thính của mình, bọn thú cũng nhanh chóng phát hiện ra vị trí chính xác của nhóm người, những con có khả năng nhìn xuyên bóng đêm mờ to hai mắt, dõi theo từng chuyển động của từng người một. Chúng rất muốn tiến lại thám thính, nhưng vì vướng vòng tròn lửa đang phả ra hơi nóng trước mặt, nên cả bốn vẫn bất động quan sát.

Biết bản thân đã rơi vào tầm ngắm của bọn thú, bốn người dùng tốc độ nhanh nhất có thể gom nốt chỗ củi còn lại, tim của cả bốn lúc này đập thình thịch như trống đánh thúc quân ra trận. Ngay cả ông Long, một người có kinh nghiệm nhất bọn, trong tình huống nguy hiểm trùng trùng thế này cũng căng thẳng vô cùng.

"Xong rồi!" Sau khi ném bó củi cuối cùng vào bên trong bạt, Trang vui mừng dùng khẩu hình miệng reo lên với ba người.

"Mau đi thôi." Lăng thở từng hơi nặng nề, vết thương trên tay phải của hắn càng lúc càng đau nhức, hắn muốn tranh thủ khi hay tay vẫn còn hoạt động được, nhanh chóng sắp xếp xong vòng tròn dự phòng.

Ba người kia cũng hiểu không phải thời gian nghỉ ngơi, mỗi người cầm một sợi dây thừng nối liền với một góc bạt buộc chặt vào eo. Ông Long và Thuận là hai người phụ trách hai góc phía trước, cả hai mang theo sợi dây thừng chạy lên vài bước, khiến phần trước của cái bạt gấp lại, trùm lên nửa còn lại giống như vỏ của một con sò. Sau đó hai người bước vào đứng giữa Trang và Lăng, bốn người dàn hàng ngang, tạo thành một đường thẳng với bốn

điểm thẳng hàng.

"Suất phát!" Ông Long hét đầu về phía trước ra hiệu cho cả bọn.

Nhận được tín hiệu, ba người lập tức phối hợp nhịp nhàng với ông Long, vận hết sức lực lôi cái bạt nặng trĩu phía sau. Do số cùi quá nặng, cơ thể của cả bốn ngã hẳn về phía trước, khoảng cách mặt và mặt đất cách nhau chừng khoảng hơn bốn mươi cen-ti-mét.

Bị kéo lê trên mặt đất, cái bạt chứa cùi phát ra tiếng động lớn hơn ban nãy, bọn thú đang căng tai ra nghe ngóng lại thêm một lần nữa giật bắn mình. Có con sư tử nóng ruột liêu minh xông qua vòng tròn lửa, nhưng xui cho nó cái bồm to lớn mà ngày thường là niềm tự hào của nó, lúc này lại trở thành thủ phạm khiến nó bốc cháy. Dù đã nhanh chóng nhảy lùi lại, nhưng đám lông dẫn lửa quá nhanh, chẳng mấy chốc cả đầu nó đã cháy phừng lên. Nó đau đớn gào lên, dụi đầu liên tục xuống lớp đất khô hồng dập tắt ngọn lửa, những con trong đàn cũng vội vã lao tới giúp một tay, chúng dùng móng vuốt cào đất hất thẳng vào cái đầu đang bốc cháy của con sư tử, khiến ngọn lửa dần dịu xuống.

Đàn báo đốm và linh cẩu đưa mắt nhìn nhau, có vẻ như giữa chúng đã ký kết một hiệp nghị nào đó, bọn chúng tản ra tứ phía, hình thành vòng vây bao quanh bọn sư tử. Sau khi nhận được tín hiệu của hai con đầu đàn, cả bọn từ bốn phương tám hướng hung hăng lao thẳng về phía đàn sư tử.

Con sư tử đầu đàn có nhiều năm kinh nghiệm xương máu ở mảnh đất này, vừa thấy tình huống có biến nó gầm lên vài tiếng, chỉ huy cả đàn đang hỗn loạn bình tĩnh can thiệp.

Lăng và nhóm người đang học tốc chạy phía trước không hề biết rằng, bởi sự vô tình của cả bọn đã xúc tiến ba phe dã thú xông thẳng vào quần áo. Cả bọn lúc này chỉ biết phải cố gắng chạy, chạy nhanh hơn nữa, bởi hiện tại đã gần mười giờ đêm, thời gian dành cho cả nhóm lúc này không còn nhiều nữa.

Vậy mà vào lúc cấp bách như thế này, ông Long lại ra hiệu cho cả nhóm dừng lại.

"Chúng ta bị bắm đuôi rồi!" Vừa nói ông vừa rút con dao thái bên hông ra khỏi vỏ, cắt phăng sợi dây thừng buộc góc bạt ở trên eo xuống, sau đó dùng miệng ngậm chuỗi dao, hai tay một thì lấy cây đuốc buộc trên eo xuống, một thì móc bạt lửa trong túi áo trước ngực châm vào đầu cây đuốc.

Lăng và Thuận thấy thế cũng lập tức làm theo, bởi cả hai vô cùng tin tưởng vào khả năng phán đoán của ông Long. Trang thì ngược lại, cô nhìn ngược nhìn xuôi xem có thật là cả nhóm bị bắm đuôi như lời ông Long nói hay không.

Bởi ánh đèn pha mini không thể chiếu sáng tới khu vực hiện tại cả bốn đang đứng, ba ngọn đuốc vừa được thắp sáng lên lập tức xua tan bóng tối xung quanh, đồng thời cũng làm lộ ra thân hình to lớn của những con báo đốm đang rón rén áp sát về phía nhóm người.

Đến khi tận mắt nhìn thấy rõ ràng cơ thể bọn báo, Trang mới hốt hoảng rút con dao thái bên hông ra. Do quá hoảng sợ nên cô không thắp đuốc lên như ba người kia, hai tay cầm chặt con dao nhìn chằm chằm từng hành động của bọn báo. Trong khi đó ba người kia vừa tháo hết số xăng mang theo trên người xuống, miệng cắn chặt chuỗi dao, tay trái cầm đuốc, tay phải cầm chai xăng đã được mở nắp sẵn, chỉ đợi đến khi bọn thú tiến vào một khoảng nhất định cả ba sẽ tạt xăng thiêu sống chúng.

Những con báo này trong lúc đi săn mỗi vô tình tìm ra một đoạn vòng tròn đã hoàn toàn tắt lửa, con đầu đàn ra lệnh cho tất cả nhảy qua đống than hồng, đi vào bên trong thám thính. Vừa hay bắt gặp bốn người đang ra sức kéo cái bạt chứa cùi, nên bọn chúng lập tức bám theo.

Thấy ánh sáng đột ngột xuất hiện, chúng cảnh giác dừng lại quan sát. Một vài con tiến lên phía trước dò xét, Thuận thấy vậy lập tức tạt thẳng xăng trong chai về phía chúng, nhưng do hân quá nóng vội nên số xăng còn chưa chạm đến một sợi lông của bọn chúng đã rơi hết xuống đất. Những con báo đốm đang tiến lên dừng phát lại, cái mũi của chúng động đậy liên tục trong không khí.

Có vẻ hành động đột ngột của Thuận khiến bọn báo đốm cảnh giác, chúng không tiếp tục tiến lên thám thính nữa mà chia nhau tản ra tứ phía, tạo thành vòng tròn vây nhóm người lại bên trong. Sau đó chẳng kịp đợi nhóm người tìm hiểu xem chúng đang định làm gì, cả đàn báo đốm lấy vận tốc nhanh như chớp từ bốn phương tám hướng lao thẳng về phía con mồi.

Lúc này Thuận vừa hay mở xong nắp chai xăng hân vừa lấy trên mặt đất, thấy bọn thú không báo trước lập tức xông lên, hân khiếp sợ, chai xăng suýt chút nữa thì rơi xuống đất.

Trang thì vội vàng vứt con dao xuống đất, cô móc bạt lửa châm đuốc lên, sau đó cuống cuống cúi xuống cầm con dao vừa vứt khỏi tay cắt đứt sợi dây treo chai xăng bên eo, rồi lại một lần nữa vứt con dao xuống, tay cầm chai xăng đưa lên miệng dùng răng mở nắp chai.

"Tựa sát lưng vào nhau!" Ông Long gào lên ra hiệu.

Lăng và Thuận hiểu ý, lập tức chạy lùi lại tựa sát vào lưng đối phương. Riêng Trang vì quá hoảng loạn nên cô không hiểu tín hiệu của ông là có ý gì. Mắt thấy vài con báo đốm đang thẳng tắp lao tới phía mình, cô kinh hoàng dơ cây đuốc về phía trước chống đỡ, nhưng do hoảng loạn nên cô theo quán tính dơ tay phải ra, mà trong tay phải của cô lại đang nắm chặt chai xăng vừa được mở nắp.

Bọn báo không biết cái chai kia là gì, nhưng chúng vẫn cẩn thận dùng chân trước tạt thẳng vào cánh tay của Trang, khiến chai xăng trong tay cô bị hất văng lên không trung, xăng trong chai rơi vãi ra ngoài, phần lớn trút thẳng xuống người của cô, phần còn lại bắn về phía bọn báo.

Bạn đang đọc truyện *Từ Tù Mã 06* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Người chết thứ hai

Cánh tay của Trang bị con báo tấp trúng, vài đường máu sâu hoắm hiện ra, cô gào lên đau đớn, tay trái lập tức buông cây đuốc trong tay xuống, nắm chặt lấy vết thương trên bàn tay phải. Cây đuốc rơi xuống đất khiến lượng xăng vừa bị con báo hất văng ra khỏi chai lập tức bốc lửa, đương nhiên người bị dính xăng nhiều nhất là Trang cũng lập tức bốc cháy.

"Ahh!" Cô lăn lộn trên mặt đất kêu gào. "Cứu với... ahh..."

Ba người kia dù có nghe thấy tiếng kêu cứu của cô, nhưng cả ba đành bất lực vì hiện tại bọn họ cũng đang bị bọn báo đốm vây công, tình thế vô cùng hung hiểm.

Do bọn báo xông lên đột ngột, Lăng không còn đủ thời gian suy tính, hấn theo bản năng vung bàn tay đang cầm chai xăng, hất thẳng vào những con đang lao về phía hắn. Sau khi hất xong, hắn lập tức vứt cái chai rỗng sang một bên, đưa tay cầm chặt chuôi con dao thái đang ngậm trong miệng.

Bên này, Thuận dưới sự chỉ huy của ông Long cũng nhanh chóng hoàn thành xong một loạt động tác hất xăng, sau đó cả ba ép người sát lại vào nhau, tay cầm cây đuốc dơ thẳng về phía những con báo bị dính xăng đang lao tới.

Loài báo suy cho cùng cũng như bao loài thú khác, chúng ngửi thấy mùi lạ lẫm của xăng, nhưng lại không hề biết thứ nước này kỳ lạ, cho nên cả đàn vẫn như thiếu thân xông về phía trước.

Những con lao tới đầu tiên có ý muốn lách tránh khỏi cây đuốc đang đưa qua đưa lại trước mặt, cái mồm đầy răng sắc nhọn của chúng há to, nhằm thẳng cánh tay của ba người tấp tới. Mặc dù chúng đã cố uyển chuyển lách, nhưng vẫn không thể hoàn toàn tránh khỏi bị lửa trên ngọn đuốc quét trúng. Có bốn con lông trên đầu chỉ mới xẹt qua ngọn lửa một chút đã lập tức bốc cháy, nhưng chúng không hề có ý định dừng lại, cả bốn mang theo cái đầu phừng phừng lửa lao thẳng về phía ba người.

"Ngồi xuống, lăn tròn!" Ông Long thấy tình huống nguy cấp, lập tức gào lên ra hiệu cho hai người kia.

Giữa tình cảnh nguy hiểm cận kề, tiềm lực của Thuận cũng bộc phát không hề kém Lăng là bao, cả hai nhanh như chớp ngồi thụp xuống, quăng ngọn đuốc xuống đất, hai tay cầm chặt chuôi dao, hướng mũi dao lên trời, sau đó hai cánh tay ôm lấy đầu gối, cả người lăn lông lốc ra khỏi phạm vi đang lao tới của bốn con báo.

Bốn con báo cháy đầu đáp ngay xuống khu vực nhóm người đặt những chai xăng, chúng không hề hay biết nguy hiểm đang cận kề, cả bốn dụi đầu liên tục xuống đất nhằm dập tắt lửa. Ngờ đâu lửa từ đầu chúng thiêu cháy lớp vỏ chai, xăng bên trong lập tức bắt lửa, thành thử ban đầu vốn chỉ là một vụ cháy be bé lập tức trở thành trận hỏa hoạn khá lớn.

Đàn báo cũng không bởi đám cháy mà dừng lại, thấy nhóm ba người lộ ra sơ hở, chúng chia nhau lao tới tấn công cả ba. Trong tình huống nguy cấp, vũ khí trong tay lại chỉ có mỗi con dao thái, Lăng cắn chặt hàm răng, rút cổ lại, hai tay ôm chặt con dao trước ngực, hai chân quỳ mọp xuống, nửa thân trên và cả khuôn mặt áp sát mặt đất, nhằm bảo vệ những điểm yếu trên cơ thể.

Bọn báo chồm đến, con thì cắn chân hắn, con thì cắn đùi, có con cắn vào eo, nhưng vì lớp áo quá dày nên nó cắn trượt. Những con đau thấu xương từ vết cắn lập tức truyền đến khiến cơ thể hắn run rẩy bầy, hắn cố không kêu thành tiếng, cố gắng tiếp tục đè ép hơi thở xuống mức thấp nhất có thể.

Bọn báo thấy con nào không hề dây dưa, chúng nghĩ chắc hẳn con nào đã sợ chết khiếp nên không còn hung hăng như lúc đầu, cặp hàm nghiêng chặt cũng lơi lỏng ra khá nhiều.

Nhận thấy thời cơ đến, Lăng nhanh như chớp đưa bàn tay cầm chặt chuôi dao ra ngoài, xoay mũi dao hướng lên trên, đâm thẳng về phía cổ họng con báo đang dí sát mũi vào gần bên tai của hắn dò xét.

Do khoảng cách quá gần, cộng thêm tốc độ của hắn quá nhanh, khi con báo kịp nhận ra nguy hiểm thì cổ họng của nó đã bị xuyên thủng, máu từ vết cắt phun thành từng tia xối thẳng xuống đầu của hắn. Những con còn lại thấy đồng bọn đột nhiên ngã rầm xuống đất, cơ thể co giật liên tục như lên cơn động kinh, cả bọn hét hoảng đưa mắt nhìn nhau trao đổi. Chính trong lúc đó Lăng đột ngột xoay người lại, tay cầm dao đâm liên tục ba nhát vào một bên sườn cổ của con cóm vẫn đang cắn chặt đùi hắn. Nhát nào nhát đấy ngập chuôi dao, nên con báo kia cũng nhanh chóng nằm gục trong vũng máu.

Sau khi đâm xong ba nhát dao, hắn không hề ngừng lại mà nhanh như chớp chuyển con dao sang tay phải, bẻ ngược người, tiếp tục nhằm thẳng cắn cổ một con đang cắn chặt cẳng chân của hắn đâm tới. Có vẻ sau cái chết của hai con trong nhóm, hai con còn lại cảnh giác hơn, thấy bàn tay cầm dao của hắn lao tới, con báo vội nhả cẳng chân của hắn ra, nhanh chóng lùi lại. Thấy nó vừa di chuyển, con dao trong tay hắn cũng đổi hướng, bàn tay xoay lưỡi dao nằm ngang, nhằm thẳng cái chân trước của nó lao tới. Đến khi lưỡi dao chạm vào lớp da của con cóm, hắn dùng hết sức cắt mạnh một nhát, sau đó xoay lưỡi dao chúc xuống phía dưới, tiếp tục dùng sức kéo mạnh một đường. Kết quả thật không phụ bao công sức cố gắng của hắn, con dao trong tay lóc hẳn một miếng thịt trên chân trước của con báo rơi xuống đất.

Con báo bị đau giữa đầu gào thét, con còn lại đang cắn cẳng chân bên kia, thấy tình huống có biến nó nhả cẳng chân của hắn ra, lùi người lại hai bước rồi chồm người lao tới, cái mồm há to tấp thẳng về phía đầu của hắn.

Lăng nhanh chóng lật người nằm ngửa trên mặt đất, hai tay chụm lại cầm chặt con dao hướng lên trên, lưỡi dao sắc bén xoay về phía hai chân của hắn.

Tiếp đó hắn cố nhin con dao truyền ra từ vết cắn, nhanh chóng di chuyển cơ thể tụt xuống phía dưới một quãng, khiến vị trí nằm của hắn lập tức được thay đổi.

Con báo thấy con mồi di chuyển, nhưng với đà lao tới hiện tại nó không thể phanh lại, thành thử tạo cơ hội cho Lăng. Hắn căng mắt nhìn chăm chăm vào khoảng không phía trên, đến khi cái bụng của con báo rơi vào tầm nhìn, hai tay cầm dao của hắn đâm thẳng lên, lưỡi dao cắm ngập hẳn vào bụng của nó.

Theo đà phi người mạnh mẽ về phía trước, bụng con báo bị lưỡi dao xẻ đôi, nội tạng và máu nóng hổi của nó đổ ập xuống mặt và người hắn. Cả quá trình hắn phải gồng mình giữ chặt con dao trong tay, nếu không e là hiệu quả tạo ra sẽ không được tốt như vậy.

Con báo như điều đứt dây rơi thẳng xuống vị trí gần đầu của hắn, nếu cơ thể của hắn nằm dịch về phía trước khoảng năm cen-ti-mét, chắc chắn đã bị cái xác của nó đè thẳng lên người. Con bị thương ở chân thấy đồng bọn tử vong hết, nó không dám liều mạng xông lên, lập tức rón rén lùi lại, xoay người lao thẳng tới tập hợp với những con con đồng bọn khác.

Bên kia, tình huống của ông Long phải nói là thuận lợi nhất bọn. Bàn tay cầm dao của ông ta nhằm chính xác con mắt trái của con báo đâm tới, đồng thời tay còn lại xiết chặt thành năm nắm, lao thẳng về phía cái đầu lông lá của con thứ hai. Khiến người ta kinh ngạc là con dao trong tay ông hoàn toàn đâm trúng mắt trái của con báo, không lệch một li. Năm nắm thì khiến đầu của con báo thứ hai nổ tung, máu và não trắng phọt lên không trung rồi lộp bộp rơi xuống đất.

Trong khi ông tập trung đối phó hai con phía trước, hai con phía sau nhân cơ hội há mồm ngoạm chặt lấy chân và mạn sườn của ông. Vào thời khắc nguy hiểm thế này, ông cũng không có ý định tiếp tục dấu diếm thực lực. Hai mắt của ông khép chặt lại, khả năng cảm nhận của mọi tế bào trong cơ thể hoàn toàn được khai mở. Hai tay của ông nhanh như chớp bẻ ngoặt ra phía sau, tay cầm chuôi dao chúc mũi dao xuống đất, đâm xuyên họng con báo đang cắn mạn sườn của mình từ trên xuống dưới. Tiếp đó ông ngồi thụp xuống, nắm ngón tay nắm chặt, đâm nát đầu con báo đang ngoạm chặt cẳng chân ông. Cả quá trình, các thao tác của ông liên mạch như nước chảy mây trôi, nếu có người đứng ngoài quan sát, chắc chắn sẽ vô cùng khiếp sợ, bởi tất cả động tác của ông thực hiện để giết bốn con báo diễn ra chỉ trong vòng hơn năm mươi giây.

Tình hình của Thuận thì rất tệ, mặc dù hắn biết ôm đầu, hai chân quỳ xuống, mặt áp sát xuống đất để bảo vệ cơ thể, nhưng hắn lại không thể tận dụng cơ hội phản kích lại bọn báo, thành thử khắp người của hắn đầu đầu đầu cũng có vết cắn và vết cào do bọn báo gây ra. Ông Long xoay người thấy tình huống nguy cấp của hắn, vội lao thẳng đến giải quyết lũ cớm trong vòng một nốt nhạc.

Cùng lúc đó, kịch bản thông báo người chơi diễn vai Trang đã chết.

Lúc trước cô bị chính xăng và lửa của mình đốt chính mình, sau một hồi lăn lộn lửa cũng đã tắt, nhưng cô còn chưa kịp vui mừng vì vừa thoát chết trong gang tấc, thì lập tức bị bọn báo vọt tới vây công.

Do tư thế nằm lúc đó của cô là nằm ngửa, mặt hướng lên trời, cho nên bọn báo nhắm thẳng cẳng cổ lộ ra của cô ngoạm tới, khiến tiếng hét tuyệt vọng của cô còn chưa thoát ra khỏi cuống họng đã tắt lịm. Những con khác dùng móng vuốt và hàm răng sắc bén cào cấn, xé rách toang phần bụng cô. Chẳng mấy chốc cơ thể thiếu nữ nguyên vẹn bị chia thành chín, mười mảnh, nội tạng và máu theo lực kéo của bọn báo rơi vãi đầy trên mặt đất.

Sau vài phút nghỉ ngơi, Lăng nhóm người ngồi thẳng dậy, hai tay một lần nữa đưa lên lau hết số máu của con báo còn sót lại trên mặt, sau đó hắn lê hai chân đang chảy máu ròng ròng tới tập hợp với hai người còn lại.

Mất thấy tình cảnh thê thảm của cơ thể Trang, hai mắt hắn hơi khép lại, cảm xúc trong lòng cuộn cuộn như sóng trào.

Ban này nếu không tỉnh táo ứng phó, cộng thêm một chút may mắn, chắc chắn cơ thể hắn bây giờ cũng trong tình trạng chia đàn xẻ nghé như thể kia. Nhưng hắn không dám chắc, với cơ thể tàn tạ như hiện tại, liệu lát nữa bản thân còn có thể tiếp tục thoát khỏi những loạt vây công của lũ khôn kia hay không. Hơn nữa cái chết của Trang cho thấy, thời gian và số lượng người chết không nhất định sẽ trùng khớp với tình tiết trong kịch bản đưa ra, có thể nhiều người chết hơn hoặc ít hơn, người chơi sẽ chết sớm hơn hoặc muộn hơn, tất cả đều dựa vào khả năng của người chơi để quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Từ Tù Mã 06* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Màn hai chính thức bắt đầu

Do quân số thiệt hại nặng nề, hơn nữa cũng đã sẵn được một con mồi, nên bọn báo không tiếp tục xông lên tấn công nữa. Chúng chia nhau tha từng mảnh cơ thể của Trang và xác của những con đồng bọn, nhanh chóng lẫn vào trong bóng đêm.

"Hai đứa còn đi được không?" Ông Long lo lắng nhìn lên nhìn xuống hai chân của Lăng và Thuận.

"Cháu vẫn đi được." Lăng vừa nói vừa khập khiễng bước về phía cái bạt đưng củi. "Chúng ta mau lòi chỗ củi này về khu vực trung tâm, rồi bắt tay vào làm vòng tròn dự phòng càng nhanh càng tốt. Vì cháu thấy mùi máu ở nơi này quá nồng, vòng tròn lửa lại sắp tắt hẳn, chắc chắn bọn thú sẽ nhanh chóng xông tới tấn công chúng ta." Đây chính là điều mà hắn đang lo lắng nhất, bởi bên ngoài kia không chỉ có một đàn sư tử, mà còn bọn báo, linh cẩu, mèo rừng... nếu không nhanh chóng dựng hàng rào phòng vệ, đến lúc bị tất cả bọn thú ăn thịt ở đây vây lại, người khác thì hắn không dám khẳng định, nhưng riêng bản thân mình, hắn tin rằng mình sẽ chết là cái chắc.

"Chú cũng nghĩ thế." Ông Long gật gù. "Thế này đi, cháu và Thuận diu nhau đi về nơi cắm trại xử lý qua vết thương, còn chú sẽ lòi số củi này về với chuẩn bị những bước cơ bản của vòng tròn dự phòng."

Hai người nghe ông vạch ra kế hoạch như vậy thì hơi sững sốt, nhưng cả hai biết với sức mạnh đáng gờm của ông, một mình lòi cả cái bạt củi này cũng chẳng phải vấn đề gì khó khăn, nên cả hai cũng không nhiều lời, nghiêng rằng nhin đau lấy tốc độ nhanh nhất tiến về phía trước.

Phía sau, ông Long dùng hai tay túm chặt bốn góc bạt, cả người chạy băng băng như thể thứ ông đang lòi chẳng phải đồng củi nặng gần nghìn cân, mà chỉ là một đồng đồ lật vạt nặng vài ki-lô-gam.

Khi Lãng và Thuận lết về tới nơi, ông Long đã đang bắt tay vào làm vòng tròn dự phòng. Hai người đưa mắt nhìn nhau, cả hai thấy được sự chán nản, bất lực của mình phản chiếu trong mắt của đối phương. Đến đi bộ trở về bọn họ cũng không đi nhanh bằng một người kéo theo vài trăm cân củi, hỏi sao bọn họ không chán nản cho được.

Lãng nhanh chóng ngồi thụp xuống cạnh cái hộp y tế ban nãy Trang đặt trên mặt đất. Hắn rút con dao thái vắn dính đầy máu của bọn báo ra khỏi vỏ, cắt toạc hai bên ống quần của mình, để lộ ra những lỗ máu to gần bằng hai ngón tay nằm san sát nhau. Có vài vết cắn quá sâu, làm lộ hẳn ra lớp xương trắng hếu bên trong.

Sau đó hắn cầm lọ cồn dội thẳng lên phần vết thương, con đau thấu xương do còn tiếp xúc với phần thịt lòi ra khiến mặt hắn tái trắng như giấy. Dội con đau dịu bớt, hắn dùng bông lau qua một lượt, rồi rắc thuốc cầm máu lên phía trên, tiếp đó nhanh chóng dùng băng gạc quấn chặt lại. Vết thương trên cánh tay phải cũng được hắn sơ cứu qua một lượt, nếu không e là hắn sẽ sớm ngóm vì mất máu quá nhiều. Lại thấy nhiệt độ cơ thể đang có chiều hướng tăng cao, hắn uống luôn một liều kháng sinh và một liều hạ sốt. Sau khi làm xong tất cả mọi việc, hắn nhanh chóng thay cái quần cũ bị cắt rách bươm ra, lấy từ trong ba lô một cái mới mặc vào.

Bên kia Thuận cũng đang loay hoay tự sơ cứu vết thương cho mình, bởi vết thương trên người hắn nhiều và nặng hơn Lãng, nên cần nhiều thời gian và sự tỉ mỉ hơn.

Lãng thấy vậy bước tới dặn dò hắn: "Tớ thấy vết thương của cậu nặng quá, cậu cứ ngồi đây xử lý vết thương kỹ càng, để tớ qua bên kia giúp chú Long một tay."

"Vậy sao được." Thuận lắc đầu nguầy nguậy. "Tớ không muốn trở thành kẻ vô dụng nữa đâu."

"Haizz, vô dụng gì chứ." Lãng thờ dãi không cho là vậy. "Nếu cậu không xử lý kỹ những vết thương này, lát mà bị bọn thú tấn công tiếp, lúc đấy cậu mới trở thành kẻ vô dụng thì có."

Thấy hắn nói có lý, Thuận cam chịu nhận mệnh. "Um! Vậy phiền cậu với chú Long làm giúp tớ, thật xin lỗi vì tớ không giúp được gì cho mọi người."

"Không có gì." Lãng mỉm cười chân thành nhìn hắn. "Con đường chúng ta phải đi còn dài, sau này chắc chắn có lúc tớ và chú Long cần đến sự giúp đỡ của cậu, hy vọng đến lúc đó cậu sẽ không từ chối."

Thuận hiểu sau này mà hắn nói đến ý chỉ là những lần tham gia trò chơi tiếp theo, cho nên không nói thêm những lời uỷ mị nữa. Hắn tự hứa sau này dù hai người kia có gặp bất cứ khó khăn nào, nếu bản thân có thể giúp sức, hắn nhất định sẽ không bao giờ từ chối.

Khi Lãng bước tới thì ông Long vừa hoàn thành xong phần cơ bản của vòng tròn dự phòng, đó là đồ nhiều lượt xăng trên mặt đất theo hình vòng tròn bao quanh cả nhóm. Bước tiếp theo là chất củi lên trên lớp xăng, sau đó đến bước cuối cùng, lấy xăng dội lên trên lớp củi.

Biết thời gian cấp bách nên hắn không nhiều lời, lập tức bước tới cái bạt chứa củi, dùng hai tay ôm từng bó củi chất lên trên vòng tròn xăng. Khi nhìn rõ tình trạng của hai tấm bạt, hắn cảm thấy có lẽ thần may mắn vẫn mỉm cười với cả bọn, bởi lớp bạt bên dưới đồng củi mà sát mạnh với mặt đất hầu như đã bị bào mòn gần hết, nếu kéo lê thêm vài trăm mét nữa chắc chắn cả hai cái bạt sẽ rách bươm, không thể giữ được đồng củi bên trong nữa.

Đúng lúc này, ánh sáng toả ra từ hai chiếc đèn pha mini tắt ngúm, không gian xung quanh lập tức bị bóng đêm nuốt chửng, chỉ còn nhìn thấy những đốm than hồng lúc sáng, lúc tối của vòng tròn lửa vừa tắt.

"Có lẽ đèn pha mini hết năng lượng rồi." Ông Long đặt bó củi trong tay xuống khoảng đất trống cách xa vòng tròn dự phòng, sau đó củi người nhặt chai xăng dưới chân, mở nắp tưới lên trên đồng củi. Rồi ông châm lửa khiến đồng củi bùng cháy, không gian tối mịt xung quanh lại được thấp sáng trở lại.

Thuận cũng nhanh chóng chạy lại tập hợp với hai người, bởi chỉ có đứng cạnh bọn họ hắn mới có cảm giác an toàn.

Trong khi đó Lãng vẫn đang cặm cụi vận chuyển số củi còn lại, trên eo và túi quần hắt treo lúc liềng những chai xăng, nên đặt củi đến đâu hắn lấy xăng trong chai tưới luôn đến đó. Mục đích hắn làm vậy là để hoàn thành vòng tròn dự phòng nhanh hơn.

"Mọi người có nghe thấy tiếng gì không?" Thuận căng thẳng đọc lời thoại của kịch bản vừa xuất hiện, điều này đồng nghĩa với việc màn hai cam go chính thức bắt đầu.

"Hình như là tiếng dã thú chạy." Ông Long vừa đọc lời thoại vừa nhanh như chớp di chuyển những bó củi trong tay đến nơi cần đặt.

"Nghe tiếng động dồn dập thế này chắc chắn không phải chỉ có vài con." Lãng căng tai ra nghe ngóng, đích thực là đang có vô số tiếng bước chân chạy dồn dập vọng lại. Căn cứ theo tần suất sóng âm truyền tới, khoảng cách của bọn họ và bọn thú rất gần nhau.

"Tớ cảm thấy bọn chúng đang chạy về phía này, chúng ta cần phải nhanh chóng hoàn thành vòng tròn dự phòng trước khi chúng xông đến mới được." Thuận bắt chập những con dao như cào, như xé truyền đến mỗi khi di chuyển, hấn bước nhanh tới cái bạt chứa củi, ôm từng bó lớn chất lên vòng tròn dự phòng.

Bởi người chơi nhập vai nhân vật Trang đã chết, nên lời thoại của cô bị kịch bản tự động cắt bỏ hết, hơn nữa do Lăng nghĩ ra kế hoạch tạo vòng tròn dự phòng, nên một vài lời thoại của các nhân vật khác cũng được sửa lại cho kịch bản trùng khớp với thực tại.

Khi chất xong lớp củi cuối cùng, ba người nhìn thấy cái đầu đầy lông lá của một, không nói đúng hơn là của hơn hai mươi con sư tử đồng loạt xuất hiện. Bọn báo đốm, mèo rừng và linh cầu cũng nhanh chóng lộ mặt ở ba phía còn lại.

Trong đàn sư tử có vài con lông bị cháy đen, đích thị đây là bọn sư tử lúc chiều tấn công cả bọn. Bên phía bọn mèo rừng thì có con bị ông Long chém bay một chân trước, bọn báo thì có con bị Lăng dùng dao lóc một tảng thịt trên chân xuống. Máu từ vết thương của hai con vẫn đang chảy rầm rề, nhưng dường như chúng chẳng cảm thấy đau, cả hai hướng về nhóm người rít gào từng tiếng đầy căm hờn.

Người ta nói kẻ thù gặp nhau hai mắt đỏ ngầu cũng chẳng sai, những con sư tử bị đốt cháy lông cũng gào tướng lên đầy giận dữ, nhất là con bị Lăng làm thương ở đùi non, nó xông hấn lên phía trước gầm gào vài tiếng, rồi nhún người lao như bay về phía cả bọn.

"Mau châm lửa!" Thuận gào lên, bàn tay của hắn lúc này hoạt động còn trơn tru hơn cả lúc không bị thương. Hắn móc vội cái bạt lửa trong túi ra, ngón tay cái nhấn mạnh xuống nút đánh lửa. Khó cái hắn dùng sức quá lớn, thành thử cái nút đánh lửa trực tiếp bị gãy làm đôi.

Lăng nhanh tay hơn, khi Thuận vừa nói xong lời thoại, cái bạt lửa trong tay hắn đã dí thẳng về phía vòng tròn dự phòng. Lớp xăng trên đồng củi lập tức bắt lửa, nhanh chóng lan ra tạo thành vòng lửa bảo vệ mọi người. Nhưng tốc độ của lũ thú quá nhanh, trước khi vòng tròn kịp bắt lửa hết, đã có một con sư tử, hai con linh cầu, một con mèo rừng và một con báo đốm xông vào bên trong. Những con khác xông tới nửa đường, bị ngọn lửa lan tới khiến đám lông nhanh chóng bốc cháy, chúng lập tức dừng lại lẩn lộn quẩn quại trên mặt đất.

Lăng nhặt cây đuốc dự phòng đã được chuẩn bị từ trước, hấn dí ngọn đuốc vào vòng lửa đang cháy phùng, tay còn lại rút con dao thái đã ngả sang màu đỏ sậm bên hông ra, hai mắt nhìn chăm chăm con sư tử đang gầm gừ đứng trước mặt hắn.

Thuận cũng nhanh chóng châm đuốc, rút dao, chuẩn bị tư thế sẵn sàng lao vào quần chiến. Riêng ông Long thì không dùng đuốc, bởi với khả năng của ông nắm đầm còn có hiệu quả hơn là dùng lửa đối phó với bọn côm kia. Nắm ngón tay trái của ông xiết lại thành nắm đầm dơ lên phía trước, bên tay phải thì nắm chặt chuôi con dao thái. Sau khi đã chuẩn bị xong, ba người lùi sát về phía nhau, lưng áp chặt lưng, tạo thành thể chân vạc phòng thủ ba phía.

Lúc này cả bọn vẫn còn xăng, nhưng không ai dám mang ra đối phó với bọn thú, bởi khoảng cách của chúng và nhóm người quá gần, nếu tạt xăng e là cả nhóm cũng không tránh bị dính phải. Ba người họ không ai muốn có kết cục tự mình đốt mình, giống người chơi diễn vai Trang.

Bạn đang đọc truyện *Từ Tù Mã 06* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Mất một cánh tay

Câu nói "kẻ thù của kẻ thù chính là bạn", lúc này dùng để nói bọn thú đang vây quanh nhóm người là rất chính xác. Thường ngày chúng là những kẻ vì tranh cướp thức ăn mà đánh cắn nhau sứt đầu mẻ chân, nhưng hôm nay vì cùng có mục tiêu chung, nên cả bọn tạm gác lại ân oán ngày thường, bắt tay hợp tác với nhau.

Con sư tử là con thiếu bình tĩnh nhất bọn, sau khi gầm gừ trao đổi xong với những con khác, nó lao thẳng về phía con mèo lúc trước làm nó bị thương. Có vẻ vết thương kia khiến nó bị đồng bọn chê cười, nên mới quyết tâm phải giết bằng được kẻ khiến nó bị như thế này để chứng tỏ thực lực của mình.

Lăng vẫn luôn quan sát nhất cử nhất động của con sư tử, thấy nó nhào tới, hấn dơ ngay cây đuốc trong tay ra đón đầu. Nhưng có lẽ đã được bọn báo đốm và mèo rừng nhắc nhở, con sư tử không lách người tránh khỏi vị trí cây đuốc đang lao tới, mà nó dơ chân trước, dùng toàn lực tấp mạnh vào cánh tay của hắn khiến cây đuốc văng hấn lên không trung, vẽ ra một đường cong sáng loà rồi rơi xuống đất.

Do tay cầm đuốc của Lăng là cánh tay phải lúc trước bị con côm kia cào rách, lần này móng vuốt của nó tiếp tục cào rách tung óng tay áo bông của hắn, lớp băng gạc trên vết thương cũng không còn nguyên vẹn như ban đầu.

Chẳng kịp đợi hắn dùng biện pháp khác ứng phó, nó há to cái mồm đầy răng nhọn cắn chặt lấy bả vai bên phải, với ý đồ lôi hắn ngã nhào xuống đất.

Trong tình huống nguy kịch, đầu óc của hắn chẳng những không loạn mà còn bình tĩnh hơn. Trước khi cả cơ thể ngã xuống theo đà kéo của con côm, mũi dao thái trong tay phải của hắn ngăm chuẩn xác vào một con mắt của nó, dùng toàn lực đâm thẳng tới. Máu từ vết đâm lập tức trào ra như suối, nhưng con côm kia lại không hề có ý định nhả cánh tay của hắn ra, mà ngược lại bộ hàm của nó xiết chặt hơn, khiến hấn đau đến mức muốn ngắt ngay lập tức. Cái đầu to tướng của nó dùng lực vung qua vung lại liên tục, cánh tay của hắn theo từng nhịp vung của nó bắt đầu rách rời khỏi cơ thể, máu từ vết thương bay tán loạn trong không khí, tạo ra màn mưa máu đúng theo nghĩa đen.

"Ahh!" Hấn ngửa đầu gào vang, bàn tay đang cố sức nắm chặt chuôi con dao thái đang cắm ngập trong mắt con sư tử, mạnh mẽ xoay một vòng ngoáy sâu vào bên trong hốc mắt của nó, khiến đau đớn mà nó nhận lấy cũng không kém hấn là bao.

Cả hai trong trạng thái giằng co mãi cho đến khi cả cánh tay phải của Lăng bị cắn đứt khỏi cơ thể, dù vậy hấn vẫn nhất quyết không buông con dao trong tay ra. Nửa thân trên của hấn đánh đu trong không trung, nửa thân dưới thì ma sát mạnh trên mặt đất. Lúc này hấn không còn bất kỳ cảm giác đau đớn nào, chỉ cảm thấy tất cả các tế bào trong cơ thể như đang rơi vào trạng thái tê liệt.

Thấy con mồi vẫn ngoan cố bám chặt, con sư tử nhả cánh tay đầy máu trong miệng xuống mặt đất, cái đầu của nó tiếp tục vung vẩy với cường độ nhanh gấp hai lần ban nãy, nhằm hất tung con mồi đang đánh đu trước mặt nó ra xa.

Máu từ nơi bả vai và cánh tay bị đứt lìa của hấn đang phun ra xối xả, bị con sư tử lắc mạnh, thành thử những tia máu lúc này trông giống như máy tự động tưới nước trong công viên.

Con sư tử càng lắc điên cuồng, con mồi đang treo lơ lửng trước mặt nó chẳng những không bị văng ra, mà lưỡi dao đang cắm sâu trong mắt nó lại dịch chuyển từ tung, cắt nát mạch máu bên trong đầu của nó, và đang có xu hướng xâm nhập vào phần não bộ.

"Grào!" Nó gào lên một tiếng thảm thiết, cái mồm há to định tộp lấy cơ thể của Lăng, nhưng vì hấn đang đứng chắn trước mồm của nó, nên dù nó có há to hết cỡ cũng không thể cắn hấn được. Nó thử nghiêng đầu sang bên phải, với ý đồ tộp ngang eo hấn. Nhưng khổ nỗi nó nghiêng sang phải, cơ thể của hấn cũng nghiêng theo, thành thử nó vẫn không thể nào thực hiện được ý đồ. Sau cùng nó quyết định một lần nữa dồn toàn lực vung mạnh đầu, nó không tin con mồi kia sẽ giữ tư thế đứng đưa như thế này mãi được. Nhưng cũng bởi nó dốc toàn lực, nên những cú vung mạnh bạo làm lưỡi dao nằm trong hốc mắt nó di chuyển vào sâu hơn, cắt đứt một phần ba não bộ, khiến cơ thể vốn đang hung hăng của nó dần chậm lại, rồi đổ rầm xuống đất.

Theo đà ngã của con côm, Lăng cũng ngã xuống theo. Lúc này thần trí của hấn nửa tỉnh nửa mê, một phần vì bị mất máu quá nhiều, phần khác là do cơ thể lắc qua lắc lại liên tục khiến hấn đầu văng mắt hoa. Với tình trạng hiện tại, hấn không thể phân biệt được con sư tử đã chết hay chưa, nên bàn tay đang nắm chuôi dao vẫn xiết chặt không hề buông ra.

Bên ông Long thì khỏi phải nói, với bản lĩnh của ông, một mình xử một con báo đốm và một con mèo rừng hoàn toàn không phải vấn đề. Nhưng Thuận thì khác, với khả năng cận chiến ở cấp độ gà mờ, lại thêm những vết thương chằng chịt trên cơ thể, hai yếu tố cộng lại khiến sự nhanh nhạy của hấn kém hơn ngày thường rất nhiều. Mắt thấy hai con linh cẩu chồm tới, hai tay hấn theo bản năng dơ ra phía trước chống đỡ, nhưng do không có kỹ thuật, nên chẳng những không đỡ được đòn tấn công của địch mà còn tạo cơ hội cho chúng tấn công thẳng vào điểm yếu.

Nhìn cơ thể bọn linh cẩu nhỏ hơn báo đốm và mèo rừng, nên người ta hay lầm tưởng khả năng tấn công của bọn chúng kém hơn, nhưng hoàn toàn không phải vậy. Với thân hình nhỏ nhắn linh hoạt của mình, cộng thêm hàm răng sắc khỏe, dưới đòn tấn công của chúng khó có con mồi nào trốn thoát được. Cho nên hai cánh tay của Thuận nhanh chóng bị chúng cắn chặt, cây đuốc và con dao lập tức rơi xuống đất. Hai con ở hai bên dùng sức lôi mạnh hai tay hấn, như thể muốn xé cơ thể của hấn ra làm đôi. Con đầu thấu xương thốc thẳng tới, khiến hấn đến một tiếng gào thét cũng không thể bật được ra khỏi cuống họng.

Vừa hay lúc đó ông Long xử lý xong hai con mèo và báo, ông cầm dao xông đâm thẳng vào cổ họng một con, sau đó nhanh như chớp rút dao ra, cơ thể vòng sang bên kia giết nốt con còn lại. Đến khi bọn thú nhận ra bị tập kích thì cơ thể chúng đã đổ ầm xuống đất, cặp mắt tròn trũng đầy vẻ khó tin, bởi với thính giác siêu việt của mình mà chúng lại không hề nhận ra bất kỳ tiếng động nào đã bị đối phương giết chết, hỏi sao không kinh ngạc cho được.

Sau khi giết hết bọn thú, kịch bản màn hai kết thúc, kịch bản màn ba lập tức được gửi tới cho từng người, đây cũng là màn cuối cùng của trò chơi.

Vì để tăng thêm kịch tính, nên tất cả kịch bản những màn cuối cùng của trò đều được dấu kín, chỉ khi nào đến lượt vai diễn của mình thì lời thoại mới xuất hiện trong đầu người chơi. Nhưng có một tin tức quan trọng cả nhóm nhận được là, vào lúc 1 giờ 20 phút sáng, thời lượng của trò chơi sẽ chính thức khép lại, những người chơi sống sót vượt qua sẽ trở về phòng chờ số 6, một phòng chờ nằm trong cụm phòng chờ của khu vực Châu Á.

Hiện tại là 0 giờ 20 phút đêm, tính từ giờ cho đến lúc thời gian trò chơi kết thúc chỉ có một tiếng đồng hồ. Nhưng chắc chắn trong một tiếng này mức độ nguy hiểm mà nhóm người gặp phải sẽ tăng lên gấp nhiều lần so với ban nãy, bởi thường trong trò chơi, màn cuối chính là màn đại chiến với boss gay gắt nhất, chỉ là nhóm người không biết boss trong kịch bản có bao nhiêu con, và là những con nào mà thôi.

Sau khi Lăng tỉnh lại, còn chưa kịp quan sát chung quanh, con đầu từ cánh tay bị cắn đứt truyền thẳng tới khiến mồ hôi lạnh trên trán và lưng hấn vã ra liên tục. Cơ thể thì nóng hầm hập như mới chui trong lò ra, bàn tay trái của hấn thì vẫn đang nắm chặt cứng chuôi con dao thái.

Hấn chớp mắt vài lần, năm ngón tay thả lỏng buông con dao xuống mặt đất, trong đầu sắp xếp lại những chuyện đã xảy ra. Kết quả cho thấy hấn chỉ nhớ đến đoạn con sư tử đột nhiên ngã gục xuống đất kéo hấn ngã theo, tiếp đó xảy ra chuyện gì thì hấn thật sự không biết. Cũng cùng lúc đó hấn thấy một loạt tin tức kịch bản màn ba được gửi tới khoảng ba mươi phút trước, nhưng vì bị ngắt đi nên hấn vẫn chưa kịp đọc.

Liếc mắt thấy mình đang nằm bên một đồng lửa, Thuận đang trùm chăn ngồi phía đối diện, còn ông Long thì đang cúi húi kiểm tra đồng đồ trong ba lô. Nhận thấy không có nguy hiểm, hấn cố quên đi con đầu, hai mắt nhắm lại sàng lọc đồng tin tức trong đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tử Tù Mã 06* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Màn ba, màn cuối cùng

"Thuận này, cháu có cảm thấy nơi này rất lạ không?" Ông Long đọc lời thoại đầu tiên của màn ba vừa xuất hiện trong đầu.

"Ồi, chú cũng cảm thấy vậy à?" Thuận xoay mặt về phía ông. "Theo thông tin ban đầu cháu và Trang thu thập được, thì nơi chúng ta đến buổi tối nhiệt độ sẽ hạ xuống khá thấp, nhưng không đến mức lạnh như thế này, nên cháu đang cảm thấy vô cùng hoang mang, không rõ là do thông tin của bọn cháu sai hay là do chúng ta đã đi lạc đường."

"Chú cũng đang thắc mắc về vấn đề ấy đấy." Ông Long gật gù. "Chú nghĩ chắc chắn chúng ta bị lạc đường rồi, chứ thông tin bọn cháu thu thập được cũng trùng khớp với thông tin chú hỏi thăm qua vài người bạn cùng ngành. Suy đi tính lại chú thấy vấn đề lớn chúng ta gặp phải bây giờ là, chúng ta không biết bản thân đang ở đâu, điện thoại thì mất sóng nên cũng không thể gọi cứu hộ được. Cứ thế này, e là không sớm thì muộn tất cả đều bị bọn thú ở đây xoi tái mất."

"Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?" Lãng lên tiếng đọc lời thoại của mình. Hắn định bụng dùng hai tay chống đất nhòm người dậy, nhưng chợt nhớ ra tay phải của mình đã bị con sư tử cắn đứt. Hắn đành nghiêng nửa người về phía bên trái, bàn tay trái xòe ra đặt úp sát mặt đất, dồn hết lực vực cơ thể ngồi thẳng dậy.

Từ khi hắn tỉnh lại đến bây giờ, nhiệt độ cơ thể vẫn chưa hề có dấu hiệu giảm xuống. Liếc mắt nhìn về phía bả vai phải, có vẻ như hai người kia đã giúp hắn băng bó vết thương lại và thay đồ mới cho hắn. Bởi hắn thấy mình đang mặc một cái áo khoác dày mới toanh, vạt lớp áo ra thấy bả vai vốn đầm đìa máu đã được quấn băng gạc cẩn thận, chỉ còn nhìn thấy một màu đỏ lờ lờ lấm tấm thấm qua lớp vải trắng tinh.

"Nam tinh rồi đấy à?" Ông Long đứng dậy bước tới, ông đưa hai tay kéo cái chăn vừa trượt xuống bụng hắn khoác lên hai vai của hắn. "Cháu cảm thấy thế nào? Vết thương còn đau lắm không?"

"Cháu thấy ổn chú ạ." Hắn ngược mắt nhìn ông. "Vết thương còn đau nhưng vẫn trong sức chịu đựng của cháu, chỉ là có vẻ nhiệt độ cơ thể quá cao, khiến đầu và hai mắt của cháu luôn trong trạng thái lơ mơ." Hắn đưa ngón trỏ lên day nhẹ huyệt thái dương, mong rằng động tác đó có thể khiến bản thân tỉnh táo lại đôi chút.

"Cháu có cần tìm thuốc hạ sốt loại mạnh không? Chú nhớ là trong sổ thuốc chúng ta mang theo có loại đó đấy." Ông vừa hỏi vừa đứng dậy đi về phía bả lộ đựng thuốc.

"Vâng, vậy phiền chú tìm giúp cháu một liều với." Lãng ngắn gọn đáp lời.

Một lúc sau, ông Long nhanh chóng cầm ống xi lanh chứa thuốc bên trong quay lại, ông để Lãng tựa hẳn vào người mình, rồi vén ống tay áo bên trái của hắn lên, đâm mũi kim vào tĩnh mạch trên khuỷu tay hắn.

Đúng lúc này, lời thoại mới vừa xuất hiện trong đầu khiến Thuận toát mồ hôi lạnh.

"Tuyệt... tuyệt rồi kìa mọi người ơi." Hắn khiếp sợ, lắp ba lắp bắp lên tiếng.

Ông Long và Lãng sững sốt ngẩn đầu nhìn trời, bầu trời ban nãy chỉ có một màu tối mịt bây giờ lại tràn ngập những đóm trắng li ti đang rơi xuống. Sau đó cả hai lập tức đưa mắt lo lắng về phía vòng tròn lửa trước mặt. Nếu không có gì thay đổi, tin rằng chỉ sau vài phút, trận tuyết bất ngờ này sẽ dập tắt ngọn lửa đang bảo hộ cả bọn. Mà bọn thú bên ngoài chắc chắn vẫn chưa tản đi, vì bọn họ vẫn nghe thấy tiếng gầm gào và loáng thoáng nhìn thấy bóng dáng của chúng.

Cái kịch bản này thật là biết hành người, vừa an toàn chưa nổi một giờ đồng hồ, nó đã cho ngay một trận tuyết ập xuống khiến người chơi bắt buộc phải lao mình vào nguy hiểm. Mà đây mới chỉ là cấp độ dễ nhất, mấy cấp độ khó hơn, Lãng thật không tưởng nổi sẽ khủng bố tới mức nào.

Trong khi hắn đang hoang mang tìm biện pháp ứng phó, lời thoại tiếp theo xuất hiện khiến mọi phương án đang xoay chuyển trong đầu bị hắn gạt văng hết.

"Cháu thấy chúng ta nên tranh thủ lúc vòng tròn lửa còn chưa bị trận tuyết dập tắt, mau mang theo xăng chạy về phía xe ô tô bị bể bánh thôi mọi người!" Hai mắt hắn sáng ngời đọc lời thoại, bởi trong tình huống này, cách mà kịch bản đưa ra là hoàn hảo nhất. "Cháu nghĩ, dù bị bể bánh nhưng ô tô vẫn chạy được. Chúng ta có thể lái tạm thoát khỏi sự truy đuổi của bọn thú. Chứ nếu cứ lẩn nấp ở đây, đến khi vòng lửa bảo hộ tắt hẳn, tất cả chúng ta chắc chắn không một ai chạy thoát."

"Nhưng, nhưng còn chú Vinh. Với tình hình hiện tại làm sao chúng ta mang theo chú ấy đi cùng được?" Thuận vừa đọc thoại vừa nhún người đứng dậy.

"Có lẽ chúng ta phải để ông ấy ở lại đây rồi." Ông Long thờ dãi đưa ra quyết định. Một mình ông dư sức mang người đàn ông kia theo, nhưng vấn đề là ông tham gia trò chơi không phải là để cứu người. Hơn nữa dù lần này người đàn ông kia có được ông cứu thoát chết, trong những lần chơi tiếp theo chưa chắc ông ta đã có thể tiếp tục sống sót, bởi năng lực thích nghi của ông ta quá kém. Cho nên ông quyết định để ông ta ở lại giống như trong tình tiết của kịch bản yêu cầu.

"Vậy có ổn không chú? Lỡ chú ấy bị bọn thú ăn thịt thì sao?" Thuận đọc lời thoại tiếp theo. Bởi hắn là vai diễn chính nên tất nhiên sẽ được tặng thêm thuộc tính anh hùng, vì vậy cũng chẳng lạ gì khi lời thoại của hắn được thiết kế theo hướng quan tâm đến an nguy của người khác trước bản thân mình.

"Nếu không thì chúng ta phải làm thế nào bây giờ?" Lãng cũng thờ dãi bắt lự. Hắn không phải là người vô tâm, vì lợi ích của mình mà bỏ mặc tính mạng

người khác, nhưng với thực trạng hiện tại của mình, hẳn cũng thật sự hết cách.

"Chú thấy chúng ta quyết định thế này đi." Ông Long đưa ra phương án. "Chúng ta cứ để ông ấy nằm lại trong lều, sau đó xịt thêm vài lượt nước hoa nữa để đánh lừa khứu giác của bọn thú. Đợi đến khi chúng ta tìm được ô tô sẽ quay lại đón ông ấy, mọi người thấy thế nào?"

Ông Long vừa nói xong, lời thoại tiếp theo hiện ra trong đầu khiến Thuận thờ phào nhẹ nhõm.

"Phương an tuyệt quá chú ạ! Cháu thấy chúng ta cứ quyết định như thế đi." Vừa nói hẳn vừa bước tới nơi đặt những chai xăng còn lại. Lúc này hẳn cảm thấy thật may mắn vì cái kịch bản chết tiệt kia không yêu cầu hẳn nhất định phải mang ông Vinh theo, nếu không hẳn thật sự không biết bản thân sẽ xoay sở kiểu gì.

Sau đó nhóm người chia nhau ra dựa theo tình tiết của kịch bản chuẩn bị mọi thứ. Khi hoàn thành xong nhiệm vụ trong lớp kịch của mình, Lăng móc cái điện thoại hẳn để riêng ở cái túi trong cùng của ba lô đựng xăng đặt trên mặt đất, rồi dùng bàn tay còn lại kích âm lượng to hết mức có thể, tiếp đó kết nối điện thoại với tai nghe bluetooth.

Sau khi xác định phương hướng dẫn tới địa điểm cả nhóm bỏ cái ô tô ở lại, hẳn cầm theo điện thoại rón rén đi về hướng ngược lại, bới nhẹ lớp đất khô cằn chôn cái điện thoại xuống bên dưới. Lúc này không phải thời gian kịch bản bị bỏ trống, nên hẳn bị trừ 45 điểm vì hành động chôn điện thoại của mình, bởi hành động đó không hề có trong tình tiết của kịch bản màn ba.

Ông Long và Thuận lặng lẽ quan sát hành động của hẳn, ban đầu cả hai không hiểu mục đích của hẳn là gì, đến khi thấy chỉ mang theo cái tai nghe bluetooth quay về bọn họ mới hiểu ra. Trong lòng cả hai đều vô cùng khâm phục trước khả năng ứng biến linh hoạt vượt bậc của gã thanh niên này, tin rằng nếu để hẳn phát triển, sẽ trở thành một cao thủ đáng gờm khiến nhiều người kính sợ.

"Mọi người chuẩn bị xong rồi chứ?" Lăng vừa quàng hai quai của cái ba lô mini qua vai trái, vừa lên tiếng đọc lời thoại mới vừa hiện ra.

Bởi màn cuối này hoàn toàn được giữ kín nội dung, nên hẳn không biết rằng, vì hành động không nằm trong kịch bản vừa rồi của mình, một lần nữa khiến kịch bản phải thay đổi. Vốn lời thoại vừa rồi là của người chơi diễn vai Thuận, nay chuyển sang cho hẳn.

"Bọn chú chuẩn bị xong rồi." Ông Long và Thuận cũng khoác ba lô lên vai. Vì là người lãnh lặn nhất bọn, nên phần lớn lượng xăng và những đồ cần thiết đều do ông chịu trách nhiệm vận chuyển.

Ba người nhẹ nhàng bước từng bước một về phía hướng dẫn tới địa điểm lúc trước cả nhóm bỏ ô tô lại, những bông tuyết li ti lạnh buốt đập thẳng vào mặt cũng không khiến sự căng thẳng trong lòng cả ba giảm xuống. Khi bước đến một khoảng vừa đủ, Lăng ngắt kết nối giữa tai nghe bluetooth với điện thoại.

Ban nãy trước khi chôn điện thoại xuống đất, hẳn đã mở danh sách nhạc ra tìm bài hát có âm điệu cao và dồn dập nhất, sau đó đặt chế độ phát lại một bài liên tục. Nên sau khi điện thoại mất kết nối với tai nghe, ngay lập tức lời và nhạc của bài nhạc sản vang lên âm ỉ trong màn đêm tĩnh lặng.

Bọn thú đang găm giữ quan sát động tĩnh bên trong vòng tròn lửa, tiếng nhạc bất ngờ vang lên khiến chúng giật nảy mình. Vài con đứng bật người dậy, ngửa đầu hướng về nơi phát ra âm thanh, gào một tiếng dài mang ý cảnh cáo. Nhưng trước sự đe dọa của chúng, cái điện thoại vẫn hồn nhiên phát ra những tiếng nhạc chói tai không ngừng nghỉ.

Con sư tử đầu đàn nổi giận vì ở địa bàn của nó lại có kẻ vênh vác không để nó vào trong mắt. Thân hình to lớn của nó đứng bật dậy, dẫn theo cả đàn men theo vòng tròn lửa vọt về hướng phát ra âm thanh. Đàn linh cẩu, báo đốm và mèo rừng đưa mắt nhìn nhau, sau đó cũng lập tức bám đuôi đàn sư tử.

Hai tai của ông Long vẫn luôn căng ra nghe ngóng động tĩnh của bọn thú lẫn trong những tiếng nhạc ồn ào, nhận thấy chúng đã cắn câu chạy dồn hết về hướng chiếc điện thoại chôn dưới đất, ông đưa tay ra hiệu cho cả nhóm tiến thẳng lên phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Từ Tù Mã 06* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Giữa sống và chết

Do trận tuyết ngày một dày đặc, nên khi nhóm người đi tới sát khu vực vòng tròn thì lửa cũng sắp tắt. Cả ba dùng cây đuốc dự phòng mang theo, gạt đám than hồng rực vẫn đang let đẹt phát ra vài tia lửa sang một bên, rồi nhanh chóng nhún người bước một bước dài, đi thẳng ra bên ngoài.

Tiếng động do bọn họ tạo ra không hề khiến bọn thú chú ý, bởi tiếng nhạc phát ra từ điện thoại đã át đi tất cả. Nhưng cũng chính vì tiếng nhạc quá lớn, thành thử tất cả bọn thú ăn thịt ở khu vực lân cận đều đang lục tục kéo tới nơi này.

"Chạy nhanh thôi, nếu không chúng phát hiện ra chúng ta bây giờ." Ông Long hạ giọng nói với hai người, sau đó ông bật đèn pin soi đường mà cả nhóm vẫn đề dành đợi tới lúc tình huống nguy cấp mới dùng đến, dẫn đầu lao thẳng về phía trước.

Lăng và Thuận đều bị thương khá nặng ở hai chân, nhưng trước khi xuất phát cả hai đều đã tự tiêm cho mình một liều giảm đau loại mạnh, cho nên hiện

tại cảm giác không khác ngày thường là bao. Thấy ông Long dẫn đầu chạy trước, hai người cũng lập tức bật đèn pin rồi nhấc chân chạy vọt theo.

Lăng vẫn chưa quen với cảm giác mất đi một cánh tay, sự hụt hẫng trong lòng hẳn lúc này khó mà có từ ngữ nào có thể tả hết. Hắn không biết một kẻ tàn tật như mình liệu có thể vượt qua được những khó khăn trước mắt và sau này hay không. Dù vậy trong lòng vẫn luôn cố tỏ ra lạc quan, bởi người đời có câu "tàn nhưng không phế", nên hắn tin rằng chỉ cần còn sống sót, nhất định hắn sẽ tìm ra lối thoát cho chính mình.

Mới chỉ chạy được chừng hơn năm trăm mét, Lăng và Thuận đã mệt bỏ hơi tai. Vì mất máu quá nhiều lại thêm ăn uống không đủ bữa, bụng cả hai không ngừng sôi lên ục ục.

Lăng thả tốc độ chạy chậm lại, hắn đưa cái đèn pin trong tay lên miệng, dùng hàm răng cắn chặt lại. Cảm thì vận sức giữ hai quai ba lô trên vai trái, bàn tay lần mò vào túi áo khoác lấy ra vài thanh chocolate mà ban nãy hắn đã thủ sẵn trong túi.

Làm xong một loạt động tác, hắn chạy vọt lên quãng cho Thuận hai thanh, còn lại hai thanh hắn dứt một vào miệng, một nắm chặt trong tay cùng với chiếc đèn pin.

Do tình thế cấp bách lại chỉ còn một tay, hắn cắn luôn cả lớp giấy bọc bên ngoài thanh chocolate, nhai qua vài lượt rồi nuốt vội xuống.

"Người chơi diễn vai ông Vinh đã tử vong."

Một dòng thông báo xanh lè như ánh mắt bọn dã thú trong bóng đêm chạy qua chạy lại trước mặt ba người, đồng thời cả ba đều nghe thấy những tiếng chạy huỳnh huých từ phía sau truyền tới ngày một rõ ràng. Ba người còn chưa kịp tỏ ra thương cảm trước cái chết đã được dự đoán trước của người chơi diễn vai ông Vinh, loạt lời thoại mới đã dồn dập xuất hiện.

"Nguy... nguy rồi." Thuận thở không ra hơi. "Bọn thú sắp đuổi kịp chúng ta rồi thì phải!"

"Nghe tiếng động từ phía sau vọng tới... học học... có vẻ số lượng dã thú đuổi theo chúng ta... đã tăng lên gấp đôi so với số lượng dã thú ở bên ngoài vòng tròn ban này." Lăng vừa tăng tốc vừa đọc thoại, cái khái niệm bọn dã thú đuổi theo tăng gấp đôi này khiến cả người hắn lạnh toát.

"Mọi người lập tức dốc hết sức lực chạy nhanh lên, bọn báo đốm và sư tử đã sắp đuổi kịp chúng ta rồi kia kia!" Ông Long vừa đọc thoại vừa cầm đầu chạy về phía trước.

Trong kịch bản nhân vật của ông dừng lại, xoay người rồi đèn pin về phía sau dò xét, lập tức nhìn thấy những cái đầu to tướng đầy lông của bọn thú. Nhưng vì muốn tiết kiệm thời gian nên ông không hề quay đầu lại như yêu cầu trong kịch bản, thế nhưng Thuận lại không nên được sự tò mò, hắn hơi nghiêng đầu nhìn về phía sau. Không nhìn thì thôi, nhìn rồi ba hồn bảy vía của hắn run lên bần bật, bởi chỉ mới liếc thoáng qua, hắn đã thấy hàng trăm cặp mắt xanh lét ở khắp nơi đang nhắm thẳng về hướng bọn họ lao tới.

Nhưng chưa dừng lại ở đó, lời thoại mới của ông Long, người đang chạy dẫn đầu khiến cả bọn hoàn toàn tuyệt vọng.

"Không ổn rồi! Chúng ta bị bọn chúng bao vây cả bốn phía! Mọi người mau leo lên cái cây kia ẩn nấp nhanh lên!" Ông quay lại gào lên với hai người phía sau, rồi nhanh chóng vọt người rẽ sang trái, tèo lên một cây cổ thụ khẳng khiu gần đó.

Dựa vào những bước chạy huỳnh huých của bọn thú, ông đoán ít nhất phải có gần hai trăm con. Với số lượng đông như vậy, ông thật sự không đủ khả năng quật lại bọn chúng, bởi ngoài khả năng nhanh nhẹn, khoẻ mạnh và có giác quan nhạy bén hơn người thường, trong tay ông không hề có vũ khí gì ngoài con dao thái và đồng xăng trong ba lô. Nên ông định bụng áp dụng chiến thuật từ trên cao hất xăng xuống theo chấy bọn chúng, chỉ cầm cầm cự được đến lúc thời lượng diễn ra trò chơi kết thúc, cả nhóm chắc chắn sẽ thoát hiểm.

Nhưng nước cờ của ông lại không tính đến trong nhóm có một người mất một tay, một người thì tâm lý vẫn chưa đủ mạnh tới mức có thể bình tĩnh trước mọi biến cố. Thành thử khi ông leo lên đến đỉnh ngọn, Lăng và Thuận vẫn đang loay hoay ở bên dưới.

Lăng rút con dao thái bên sườn ra khỏi vỏ, hắn dùng sức đâm mạnh mũi dao vào thân cây, nhưng vì đây chỉ là con dao gọt trái cây, nên dù hắn có dùng hết lực mũi dao cũng chỉ lún vào thân cây được khoảng hơn một cen-ti-mét. Thuận dùng cả chân lẫn tay ôm chặt lấy thân cây bò lên, nhưng do quá hoảng sợ nên bò được một đoạn hắn lại bị tụt xuống.

Mất thấy vòng vây của bọn thú đang dần xiết chặt lại, những tiếng gào rít hưng phấn của chúng đập thẳng vào hai tai của Lăng. Biết không thể chần chờ thêm một giây phút nào nữa, hắn lập tức quăng cái đèn pin ra tít phía xa, rút con dao ra khỏi thân cây, lao thẳng về phía khe hở be bé của bụi cây lá gai gần đó, cả cơ thể cố gắng luôn lách chui hẳn vào bên trong.

Đặc điểm của cây lá gai đúng như tên gọi của nó, tất cả lá biến thành gai nhọn để thích nghi với môi trường khô hạn ở nơi này. Khi Lăng cố len người chui vào, hàng trăm cái lá nhọn như mũi kim xuyên qua lớp quần áo, găm vào da thịt cào ra vô số vết xước lớn nhỏ. Nhưng do thời gian quá cấp bách, tình thân lại đang trong trạng thái căng thẳng cực độ, hắn không hề cảm thấy chút đau đớn nào. Sau khi len vào đến trung tâm của bụi cây, hắn dừng lại lấy ra lọ nước hoa mini hiệu Chanel trong ba lô, xịt loạn xung quanh để át đi mùi máu của mình.

Bên kia, Thuận cũng đang liều mạng chui vào một bụi cây lá gai ngay cạnh vị trí của hắn, thấy vậy hắn quăng lọ nước hoa trong tay sang. Còn chưa kịp xem đôi phương có nhặt được lọ nước hoa không thì bọn thú đã ập tới lưng xục, hắn lập tức đình chỉ mọi hành động, cố gắng áp hơi thở của mình xuống mức thấp nhất có thể.

Đúng như hắn dự đoán, bọn thú lao thẳng về phía ánh sáng của cái đèn pin ban nãy hắn quăng ra, cộng thêm ông Long ở trên cây rồi đèn pin và tạo tiếng động thu hút bọn chúng, nên không có con nào bén mảng đến khu vực hắn và Thuận đang ẩn nấp.

"Thời lượng của trò chơi còn lại mười phút cuối cùng, chúc người chơi không ngỏm vào phút trót!"

Thông báo thời gian còn lại của trò chơi được gửi tới cho cả ba. Ông Long thấy thời gian không còn nhiều, lại thêm chỉ có một mình ở trên cây, ông lập tức thay đổi chiến thuật. Kéo khoá mở ra ngăn ngoài cùng của ba lô, ông lách tay trái vào lấy ra một nắm đá, hòn nào hòn nấy to bằng khoảng hai đầu ngón tay, đây chính là số đá mà lúc sắp đồ ông cố tình nhét thêm vào. Tay phải ông nhót lấy một viên, dồn lực nhằm thẳng về phía đầu những con báo đốm và mèo rừng đang dùng móng vuốt leo lên cây chơi tới. Bị ăn đau, bọn thú lập tức buông lỏng móng vuốt đang bám trên thân cây ra, lăn lông lốc rơi xuống mặt đất.

Thuận chắc mẫm với tình huống hiện tại, hắn sẽ dễ dàng vượt qua mười phút cuối cùng này. Nhưng vì ban nãy hắn chưa xịt nước hoa át đi mùi máu, bởi lúc Lãng quăng lọ nước hoa sang, hắn không chú ý nên không hề hay biết mình được người trong nhóm tiếp ứng, nên những con thú ở khu vực gần đó nhanh chóng đánh hơi thấy mùi máu của hắn. Hai tai của chúng dựng đứng lên nghe ngóng mọi tiếng động, cái mũi động đập liên tục, xác định chính xác vị trí mùi máu toả ra nồng đậm nhất.

Dù Lãng đã xịt rất nhiều nước hoa lên khu vực xung quanh, nhưng tiếng tim đập theo nhịp trong lồng ngực của hắn nhanh chóng bị thính giác phát triển vượt bậc của bọn thú phát hiện. Chúng nhanh chóng chia quân thành hai nhóm, một nhóm ở lại tìm cách vây công con mồi đang ở trên cây, một nhóm chạy tới bao vây hai bụi cây lá gai, nơi hắn và Thuận đang ẩn nấp.

Do hiện tại là ban đêm, dù đôi mắt đã thích nghi với bóng tối, nhưng Lãng vẫn không thể nhìn rõ ràng hình dáng của bọn thú. Thứ khiến hắn biết mình đã bị chúng bao vây là tiếng bước chân chạy huỳnh huých cùng cặp mắt xanh lè của chúng. Hắn xiết chặt con dao trong tay, chỉ cần bọn thú thò chân hay đầu vào hắn sẽ dùng dao đâm ngay vào chúng. Nhưng hành động tiếp theo của bọn thú lại nằm ngoài dự đoán của hắn, chúng không lập tức hùng hổ lao vào cắn xé bụi cây, mà tản ra thành vòng tròn bao quanh vị trí ẩn nấp của con mồi, sau đó dùng móng vuốt sắc bén của hai chân trước từ bốn phương tám hướng cào rách từng lớp cây một. Động tác cào xé của chúng quá nhanh, khiến hắn mấy lần cầm dao đâm tới nhưng toàn đâm hụt.

Chẳng mấy chốc lớp cây bảo hộ cuối cùng cũng bị rách toang, Lãng định bụng sẽ bất ngờ xông ra phản công, nhưng bọn thú có mặt ở cả bốn phía, nên ngay khi hắn vừa nhóm người lên, hai con báo ở phía sau ngoạm chặt hai bên sườn, lôi giật ngược cả cơ thể hắn ngã nhào về phía sau. Hắn nhanh trí lập tức ngồi thụp xuống, con dao cắm chặt xuống nền đất để giữ cơ thể vững vàng trước đà lôi kéo mạnh mẽ của bọn thú.

Bởi cú tấp vừa rồi của hai con báo chỉ cần trúng phần áo bông dày của hắn, thành thử khi hàm răng sắc bén của chúng nghiền chặt, lôi mạnh về phía sau, chỉ khiến lớp áo dày của hắn bị rách toang. Thấy mình cần trượt, hai con gặm lên một tiếng, chúng nhún người nhảy bổ về phía hắn, những con khác cũng không tiếp tục đứng nhìn, cả bọn nhe răng, dơ vuốt lao tới.

Lãng tính tranh thủ cơ hội bọn thú gặm gào chui vào một bụi cây khác ngay cạnh đó, nhưng hành động của hắn không nhanh bằng bọn thú, vừa mới trườn được một đoạn dài khoảng tám-cm-ti-mét, hai chân hắn đã bị bọn thú nhào đến cắn chặt. Hắn định ngoặt người về phía sau, dùng con dao trong tay đâm thẳng về phía đầu của một con gần nhất, nhưng bọn thú phía trước không cho hắn cơ hội, chúng dùng chân trước tấp thẳng về phía cánh tay hắn, khiến con dao trong tay văng lên không trung rồi bay tít ra xa. Đồng thời những con ở cánh trái lao tới, cái mồm đầy răng sắc nhọn há to, cắn chặt lấy cánh tay của hắn vừa bị hất đập mạnh xuống đất.

Hắn muốn dấy dựa thoát ra khỏi lũ khốn này, nhưng trực giác mách bảo hắn rằng, nếu càng dấy dựa sẽ chết càng nhanh, nên hắn quyết định nằm chờ ra như xác chết, để mặc chúng lôi qua, kéo lại cơ thể của mình trên mặt đất.

Tuy hành động của hắn khiến bọn thú bớt hung hăng hơn, nhưng không có nghĩa là chúng bỏ qua cho hắn. Chẳng mấy chốc hai chân của hắn bị cắn đứt lìa khỏi cơ thể, một nửa cánh tay cũng không còn nằm ở vị trí vốn có. Cũng may bởi hắn nằm úp sấp, nên thay vì phần bụng thì phần lưng bị cào rách tả tơi.

Không hiểu do thuốc giảm đau vẫn chưa hết tác dụng, hay do có quá nhiều vết thương trí mạng, lúc này hắn không hề có bất kỳ cảm giác đau đớn nào, ngược lại đầu óc vô cùng tỉnh táo, hắn có thể cảm nhận rõ ràng từng phần máu thịt bị bọn thú cắn đứt lìa khỏi cơ thể. Trong tâm mắt mờ hồ hắn nhìn thấy một cái đầu đầy lông lá đang áp sát về phía mình, cái mồm rộng đến mang tai của nó há to hết cỡ nhằm thẳng hướng đỉnh đầu của hắn hạ xuống. Hắn hiểu thời khắc cuối cùng của mình đã đến, nhưng lạ thay ngay khi cái chết cận kề, hắn lại chẳng hề cảm thấy tuyệt vọng hay đau buồn.

"Năm giây kết thúc trò chơi bắt đầu đếm ngược. 5... 4... 3..."

Dòng thông báo thời gian còn lại vừa hiện ra, cũng là lúc hắn cảm thấy hàm răng sắc khoẻ của con thú dùng sức nghiền chặt lấy hộp sọ của mình.

"Thời lượng trò chơi đã kết thúc, bắt đầu dịch chuyển không gian."

Bạn đang đọc truyện *Từ Tù Mã 06* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Phòng chờ số 6 và tu bổ toàn phần cơ thể

Ngay khi Lãng chắc mẫm rằng đầu của mình sẽ bị con cóm kia cắn nát, trong chớp mắt hắn lại thấy mình xuất hiện trong một cái phòng kín trong suốt. Ngồi bên cạnh hắn là ông Long, hai mắt ông đang nhắm chặt lại, trên chân và tay có vài vết thương đang rỉ máu. Kế đó là Thuận, cơ thể hắn lúc này phải

nói là vô cùng tà toi, chân trái của hắn bị mất hẳn, chân phải còn thừa lại một đoạn nham nhở. Hai cánh tay cũng không còn, vùng bụng bị cào rách tả tơi, nội tạng bên trong một nửa đã rơi hẳn ra ngoài, phần mặt cũng bị cào rách bươm, con mắt trái một nửa bị lòi hẳn ra khỏi hốc mắt, khiến người nhìn không còn nhận ra hình dáng ban đầu của hắn.

Lại nhìn đến cơ thể chính mình, Lăng không nói rõ được cảm xúc lúc này của mình là bất lực hay tuyệt vọng. Hai tay và hai chân của hắn cũng không còn, phần bụng dù vẫn lành lặn nhưng lưng chắc chắn đã bị cào nát bươm, thêm cả phần đầu bị hàm răng chắc khỏe của con thú đay nghiến, không biết liệu sau này có để lại di chứng gì hay không. Hơn nữa với cơ thể tàn tật này, hắn làm sao có thể tiếp tục vượt qua các phần trò chơi tiếp theo, nên trong lòng hắn chẳng hề có cảm giác vui mừng khi sống sót vượt qua màn thử thách đầu tiên.

Trong lúc hắn vẫn còn đang rối rắm chìm trong suy nghĩ về tương lai, bốn bức tường trong suốt bao quanh hắn và ba người kia mờ dần rồi hoàn toàn biến mất, để lộ ra một không gian với những rừng cây xanh mướt và những ngôi nhà nhỏ vô cùng xinh đẹp. Nơi hắn đang nằm hiện tại là một khoảng đất màu xanh lá trống không, được thiết kế giống như một quảng trường thu nhỏ, phía trước khoảng đất là hai màn hình tinh thể một lớn, một bé, trên màn hình ngoài hiển thị ngày giờ thì không thấy gì khác.

"Cuối cùng cũng kết thúc!" Ông Long thở dài một hơi cảm thán, quay sang bên cạnh thấy tình trạng tàn tạ của hai người chơi mới, ông vội vàng lên tiếng. "Chữa trị vết thương cho tất cả mọi người."

Trước mặt Lăng lập tức xuất hiện một màn hình tinh thể lỏng, trên màn hình xuất hiện dòng chữ "Người chơi có muốn tu bổ lại cơ thể hay không?", bên dưới dòng chữ là hai ô vuông nhỏ có hai chữ có và không. Hắn đang loay hoay không biết làm thế nào để kích vào ô vuông có chữ có kia, vì hai cánh tay của hắn đã bị cụt hết, thì lập tức dòng chữ trên màn hình thay đổi.

"Người chơi muốn tu bổ từng phần một hay tu bổ toàn phần cơ thể cùng một lúc?"

Lúc này hắn đã lờ mờ đoán ra, nguyên lý hoạt động của thiết bị này dựa trên suy nghĩ của người chơi. Để kiểm chứng suy đoán của mình đúng hay sai, trong đầu hắn lập tức chọn mục tu bổ toàn phần cơ thể cùng một lúc. Quả nhiên đúng như vậy, trong đầu hắn vừa chọn xong, dòng chữ trên màn hình một lần nữa lập tức thay đổi.

"Tu bổ toàn phần cơ thể cùng một lúc cần 55 điểm thưởng, người chơi xác nhận tiếp tục tu bổ?"

Lăng không hề do dự chọn luôn mục tiếp tục tu bổ.

"Quá trình tu bổ toàn phần cơ thể cùng một lúc bắt đầu khởi động."

Dòng chữ hiện ra khoảng bốn giây rồi hoàn toàn biến mất, hắn chăm chú quan sát từng phần cơ thể của mình xem cái khái niệm tu bổ cơ thể ở nơi này là như thế nào.

Một luồng ánh sáng màu xanh như lớp sương mù đột ngột xuất hiện bao bọc lấy phần tứ chi đã bị cấn đứt của hắn, khiến người ta kinh ngạc là cái luồng sáng kia đi đến đâu, các vết thương dù là nặng hay nhẹ ngay lập tức liền lại như thể trước đó hắn chẳng có vết thương nào cả. Nhưng nhiều đó vẫn chưa là gì, hai tay và hai chân đã cụt hoàn toàn của hắn đang chậm chậm mọc ra. Hắn khiếp sợ chớp chớp hai mắt mấy chục lần, nhưng hình ảnh trước mắt vẫn không hề thay đổi.

"Chúa ơi! Đúng là có thể mọc lại kia!" Trong lòng hắn reo lên sung sướng, bởi gánh nặng trở thành kẻ tàn phế đã hoàn toàn biến mất. Hắn thật sự không ngờ cái nơi quỷ quái này lại có khả năng thần kỳ như vậy. Nếu trước khi tới đây, có người nói với hắn tay cụt rồi có thể mọc lại, đánh chết hắn cũng không tin, vậy mà ngay bây giờ bản chính bản thân hắn được trải nghiệm qua cảm giác này. Tin rằng nếu đem được khả năng thần kỳ này về thế giới thực, những người luôn khoe khoang dự án y học của bọn họ được các chuyên đánh giá là dự án xuất sắc hàng đầu, chắc sẽ thẹn tới mức đăng ký lớp học lại cũng lên.

Sau khi luồng ánh sáng xanh tan đi, Lăng dơ hai cánh tay mới tinh của mình lên ngắm nhìn không biết chán. Hắn thử chống hai tay xuống mặt đất, vực cơ thể ngồi dậy xem có biến trúng gì không. Nói là hai cánh tay mới nhưng hắn chẳng cảm thấy nó mới, bởi từ hình dáng cho đến cảm giác đều giống y hệt như đôi tay vốn có của hắn. Hai chân cũng vậy, hoàn toàn hoàn hảo.

Quá hưng phấn, hắn đứng bật dậy chạy quanh quảng trường vài vòng.

Thuận cũng vừa tu bổ cơ thể xong, như để chia sẻ niềm vui từ người tàn tật trở lại lành lặn, hắn chạy tới ôm vai bá cổ Lăng.

"Trời ơi, tay chân của chúng ta lành lại như cũ luôn mới ngẫu! Vui quá đi mất anh à!" Vì không biết tuổi thật của gã thanh niên trước mặt, lại thấy trong trò chơi hắn có rất nhiều kinh nghiệm sống, Thuận chắc chắn hẳn hơn tuổi mình nên gọi hắn là anh.

"Ừ, ban nãy anh còn đang lo không biết sau này sẽ lẫn lộn kiểu gì với cái cơ thể không chân cũng chẳng có tay. Đúng là một phen hú vía!" Thấy người ta gọi mình là anh, Lăng cũng xưng anh luôn cho mượt. Nhưng để sau này không khó xử, hắn vẫn hỏi rõ cho chắc chắn. "Anh tên Lăng, còn em tên gì? À với cả em bao nhiêu tuổi rồi? Nhớ nhiều tuổi hơn mà gọi là em thì ngại lắm."

"Hi, em tên Khánh, vừa qua sinh nhật hai sáu tuổi được bốn ngày anh ạ." Khánh, cũng chính là người diễn vai Thuận cười khi giới thiệu về mình.

"Vậy em ít hơn anh ba tuổi." Lăng cũng mỉm cười, lúc này tâm trạng của hắn không còn bí bách, ừ ừ như những ngày bị giam trong ngục kín.

"Này, hai đứa!" Ông Long ở phía sau thấy hai người chụm đầu to nhỏ với nhau liền lên tiếng gọi. "Cả hai mau lại đây xem nào."

Lăng và Khánh đưa mắt nhìn nhau, cả hai hiểu còn nhiều thời gian để tán gẫu, nên nhanh chóng dừng lại câu chuyện bước về phía ông Long.

"Chú bị thương có nặng lắm không ạ?" Lăng chủ động lên tiếng hỏi han.

"Chú không sao." Ông Long lắc đầu. "So với vết thương của hai đứa thì mấy vết cào trên người chú giống như muỗi đốt thôi." Đôi mắt ánh lên vẻ hiền hậu của ông nhìn cơ thể mới được tu bổ lại của hai người một lượt.

"Chú đến nơi này lâu rồi phải không chú?" Khánh sốt sắng hỏi luôn vấn đề mà hần vẫn luôn thắc mắc.

"À ừ, tính ra cũng khá lâu rồi." Ông gật gù. "Giới thiệu với hai đứa, chú tên A Qua, là quản gia của phòng chờ số 6 này."

"Cháu tên Lăng, cảm ơn chú trong trò chơi đã mấy lần giúp đỡ cháu." Lăng lịch sự chìa tay phải ra trước mặt ông.

"Ồi dào, công việc của chú chính là giúp đỡ người chơi mới, nên cháu đừng khách sáo như thế. Nhân tiện chào mừng cháu gia nhập phòng chờ!" Ông đưa tay ra nắm lấy bàn tay của hần, lắc nhẹ một cái.

"Còn cháu tên là Khánh, cháu cũng cảm ơn chú vì đã mấy lần cứu cháu thoát chết." Khánh ngượng ngùng bắt chước Lăng chìa tay ra trước mặt ông.

"Lại thêm cả thằng nhóc này nữa, chẳng phải ông già này đã nói với hai đứa là không cần phải nói mấy lời khách sáo như vậy nữa hay sao." Ông đưa bàn tay vừa bắt tay với Lăng, nắm lấy tay của hần lắc nhẹ. "Với cả chú giúp hai đứa cũng là đang giúp chính bản thân mình, nếu phòng chờ có nhiều người tài giỏi như hai đứa, chúng ta mới có hy vọng nhanh chóng thoát khỏi cái địa ngục này."

"Làm thế nào để thoát khỏi nơi này hả chú, còn có chú là quản gia của nơi này là như thế nào ạ? Cháu vẫn chưa hiểu lắm." Lăng hơi nghiêng đầu nói ra một loạt câu hỏi.

"Mấy vấn đề này nói ra dài dòng lắm, trước tiên hai đứa chọn nhà rồi nghỉ ngơi một lúc đi đã, đợi sau khi ngủ dậy có gì thắc mắc chú sẽ giải đáp hết." Vừa nói ông vừa chỉ về phía những ngôi nhà được xây xung quanh hội trường, trên nóc mỗi căn nhà đều được gắn thêm những con số to bỗ chảng, theo thứ tự từ một đến mười hai. "Thấy những ngôi nhà kia không, hai đứa cứ tùy tiện chọn lấy một căn. Yên tâm ở đây trừ căn nhà màu vàng kia là của chú, còn lại đều vô chủ hết, sau khi hai đứa chọn xong căn nhà sẽ là của hai đứa. Đối với những căn nhà đã có chủ, nếu không được chủ nhà cho phép dù là bất kỳ ai cũng không thể đi vào được. Bên trong nhà có nội thất đầy đủ, kích thước to hay nhỏ chủ nhà có thể tùy chỉnh, thậm chí nếu muốn một khu rừng rộng vài héc-ta trong nhà cũng hoàn toàn có thể. Hai đứa chỉ cần dùng ý niệm nghĩ rằng "muốn chỉnh sửa nhà", một bảng chỉnh sửa đầy đủ sẽ lập tức hiện ra trước mặt." Ông nói một hơi giải thích cho hai người về nguyên lý chọn nhà cơ bản ở nơi này. "Thế nào? Hai đứa có hiểu những gì chú vừa nói không?"

"Dạ hiểu ạ." Lăng và Thuận gần như đồng thanh trả lời.

"Tốt, vậy hai đứa tự chọn nhà rồi nghỉ ngơi sau nha, chú về nghỉ trước đây." Nói xong A Qua nhanh như chớp chạy thẳng về phía căn nhà màu vàng. "Ý quên!" Ông đột ngột dừng lại. "Hai đứa có thời gian thì mở bảng thuộc tính cá nhân ra, sau đó vào khu trung tâm thương mại xem qua trang bị trong đó đi ha, nhưng nhớ đừng mua gì vội, có gì đợi đến bữa tối đến nhà tìm chú rồi chúng ta bàn sau. Cả khu chợ đen cũng chi vô xem thôi, nhớ đừng mua gì đấy. Cứ thế nha, tạm biệt." Nói xong ông xoay người trở lại phía trước, tiếp tục lấy tốc độ tên bắn chạy về phía căn nhà của mình.

Lăng và Khánh nhìn nhau bật cười, trong mắt cả hai ông chú này có vẻ là người khá hài hước và dễ sống chung.

"Anh đã nghĩ xong sẽ chọn căn nhà nào chưa?" Khánh đưa tay xoa xoa cái cằm lún phún râu hỏi dò.

"Anh chọn căn nhà số 6 kia." Lăng chỉ tay về phía căn nhà có số 6 to tướng trên nóc nằm ngay trước mặt.

Kể cũng lạ, mã tù của hần là 6, nơi hần đến cũng là phòng chờ số 6, cho nên hần quyết định chọn luôn căn nhà số 6 cho đồng bộ.

"Vậy em chọn căn số 5, thú thực ở nơi lạ lẫm này em thấy hơi rợn, nên cứ ở sát nhà anh cho an toàn." Khánh ngượng ngịu thú thật với hần.

"Vậy chúng ta đi thôi." Hần mỉm cười vỗ nhẹ lên vai Khánh.

Sau khi cảm giác hưng phấn qua đi, cơ thể của hần cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Lúc này hần chỉ muốn ngủ đẫy một giấc, đợi sức khỏe phục hồi mới có tinh thần tiếp những bước đi tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Tử Từ Mã 06* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Những quân bài ma quái

Khi Lăng ngủ dậy đã là hơn năm giờ chiều, hần tắm qua một lượt rồi vội vàng đi tới phòng bếp tìm đồ ăn lấp đầy cái bụng đang kêu réo âm ỉ của mình.

Trong mắt hắn, nơi này phải nói là một nơi vô cùng kỳ lạ. Tất cả đồ dùng trong nhà, nhỏ từ tuýp kem đánh răng, lớn đến đồ nội thất, chỉ cần trong đầu hắn nghĩ ra kiểu dáng, nhãn hiệu nào là thứ đó lập tức xuất hiện đúng theo suy nghĩ của hắn. Không chỉ thế, trong bảng chỉnh sửa nhà còn khoa trương hơn. Hắn mới chỉ nhấp vô xem qua mục chỉnh sửa nội thất phòng khách, trong đó đã hiện ra gần một triệu mẫu mã, kiểu dáng đa dạng khiến hắn nhìn hoa cả mắt.

Căn phòng bếp cũng đặc biệt không kém, cạnh cái bàn ăn được thiết kế theo kiểu xoay tròn là một tủ kính chứa hàng trăm menu đồ ăn và đồ uống. Bên trong menu có danh sách đồ ăn vô cùng đa dạng, từ bình dân như phở gà, cơm tấm, đến đắt đỏ như bào ngư, vây cá. Chỉ cần trong đầu nghĩ chọn món nào, món đó sẽ lập tức xuất hiện trên mặt bàn.

Nhìn đồng hồ ăn bốc khối nghi ngút trước mặt, Lăng có cảm giác vô cùng không chân thật. Hắn là một người có tư tưởng thực tế, cho nên chưa bao giờ trong đời hắn tưởng tượng ra có một nơi thần kỳ đến mức lạ lùng như thế này.

Sau khi ăn uống xong xuôi, hắn lập tức dùng ý niệm mở bảng thuộc tính cá nhân của mình ra xem. Một bảng thông tin đơn giản lập tức xuất hiện trước mắt hắn.

Hai khung đầu tiên là nickname và hình đại diện, hai khung đó vẫn bị bỏ trống. Hắn tò mò mở ra khung hình đại diện, một dòng chữ "Người chơi có muốn quyết hình đại diện ngay bây giờ hay không?" đột ngột hiện ra.

"Có." Hắn dùng suy nghĩ để trả lời.

"Đang quyết hình đại diện của người chơi, xin chờ một lát... Đã quyết xong, mời người chơi kiểm tra lại thông tin vừa được cập nhật."

Lăng nhìn lại vào khung hình đại diện, ban nãy nó chỉ là một màu xám đen, hiện tại được thay thế bằng khuôn mặt có phần hơi nghiêm nghị của hắn. Tiếp đó hắn mở ra phần nickname, lần này dòng thông báo không phải là câu hỏi nữa mà là một câu đề nghị.

"Mời người tự đặt nickname cho mình. Lưu ý nếu nickname bạn chọn trùng khớp với nickname của người chơi khác, bạn sẽ phải đặt lại một nickname khác cho phù hợp."

"Từ từ mã 06." Lăng dứt khoát trả lời. Mục đích hắn đặt nickname như vậy, là để nhắc nhở bản thân luôn nhớ đến những mình gì đã trải qua.

"Quá trình đặt nickname hoàn tất, mời người chơi kiểm tra lại thông tin mới được cập nhật."

Khung nickname của hắn hiện tại xuất hiện dòng chữ "Từ Từ Mã 06" màu xanh lá cây. Nhìn tiếp xuống bên dưới là khung "không gian trữ vật", dù biết chắc chắn trong không gian trữ vật của mình chẳng có món đồ nào, nhưng hắn vẫn mở ra xem qua một lần. Ngoài dự đoán của hắn, bên trong không gian trữ vật thế mà lại có đồ. Vật thứ nhất là quả cầu nửa đen nửa trắng mà khi bắt đầu tham gia trò chơi Bồ Trê đã gửi cho hắn, vật thứ hai là một mặt thánh giá được tạc bằng bạch kim trắng bóng. Hắn cảm thấy mặt thánh giá kia rất quen, chắc chắn hắn đã từng nhìn thấy nó ở đâu đó.

"Ah đúng rồi!" Hắn thào lên một tiếng, bàn tay phải đưa lên sờ xoạng cần cổ. Vốn trên cổ hắn đeo một sợi dây chuyền, nhưng nay lại trống không. Lần này hắn có thể hoàn toàn khẳng định, mặt thánh giá trong không gian trữ vật kia chính là mặt dây chuyền hắn vẫn luôn đeo trên cổ, chỉ là hắn không biết bằng cách nào nó lại chui vào trong không gian trữ vật được. Còn cả cái quả cầu nửa đen nửa trắng kỳ dị kia nữa, hắn nhớ rõ ràng bên trong trò chơi, hắn đã đứt nó vào một cái ba lô, thế mà giờ nó lại xuất hiện ở đây.

Bên dưới quả cầu và mặt thánh giá có dòng chữ "Kiểm tra thuộc tính vật phẩm" nho nhỏ màu xanh lá, hắn lập tức mở ra xem rốt cuộc chúng có tác dụng gì.

Vật phẩm đầu tiên.

Tên vật phẩm: Thánh giá trừ tà

Cấp bậc: Hàng hiếm

Thuộc tính: Có thể phát hiện quỷ hồn xuất hiện trong vòng bán kính năm mét

Thuộc tính ẩn: Có thể khảm nạm vào tất cả các loại vũ khí tự chế

Vật phẩm thứ hai.

Tên vật phẩm: Bảo bối bắt thú cưng

Cấp bậc: Hàng phé

Thuộc tính: Bắt nhốt thú cưng

Hướng dẫn sử dụng: Muốn bắt được thú cưng, trước tiên người chơi phải đánh bại chúng, sau đó quăng bảo bối bắt thú cưng về phía chúng, chúng sẽ lập tức bị bắt nhốt vào bên trong bảo bối

Nhắc nhở: Sau khi bắt nhốt được thú cưng, người chơi phải huấn luyện chúng trở thành thú cưng của mình mới có thể mang ra sử dụng

Lăng thật không ngờ, mặt thánh giá hần mang theo nhiều năm đến nơi này lại trở thành vật phẩm phát hiện quý hồn. Còn cái quả cầu kỳ dị kia, trước đó hần đoán chắc hần nó liên quan đến trò chơi, nhưng hần không hề nghĩ ra là nó dùng để bắt nhốt bọn dã thú. Xem tình hình này, nơi này chắc còn rất nhiều điều kỳ lạ đang chờ hần khám phá.

Hần thoát ra khỏi không gian trừ vật, tiếp tục nhìn xuống phía dưới. Hai khung bảng xếp hạng cao thủ khu vực và bảng xếp hạng cao thủ thế giới hiện ra trước mặt hần, nhưng đây không phải là mục hần quan tâm đến nên hần trực tiếp bỏ qua. Kế đến là hai khung trung tâm thương mại và chợ đen, sau hai giây lưỡng lự, hần lựa chọn mở ra khung trung tâm thương mại trước tiên. Một loạt danh sách vật phẩm, trang bị đập thẳng vào mắt hần. Nào là cường hoá thân thể, nào là vũ khí quân sự, nào là quần áo và đồ bảo hộ... mới liếc qua một chút mà hai mắt của hần đã hoa hết cả lên.

Vật phẩm ở nơi này chẳng những có giá bán đắt cát cổ, mà nó còn yêu cầu người chơi tự tìm hiểu và học tập. Ví dụ như người chơi mua bộ kỹ năng thuật pháp ninja chuyên nghiệp hàng đầu thế giới, không phải mua một lần là được cả bản full, mà lần đầu tiên người chơi chỉ có thể mua được những động tác cơ bản đầu tiên của thuật pháp. Đợi đến khi người chơi sử dụng thành thạo những động tác cơ bản đó, những phần tiếp theo mới được mở khoá, lúc đó người chơi có thể dùng điểm thưởng để mua tiếp. Còn nếu người chơi không thể sử dụng thành thạo được những động tác cơ bản đầu tiên, vậy thì chia buồn cùng bạn, chẳng những mất điểm thưởng để mua, bộ thuật pháp đó đối với bạn cũng chỉ là đồng đồ bỏ đi.

Sau một hồi tìm kiếm, Lăng thấy vật phẩm kỹ năng “Kinh thánh quyền năng” và cường hoá linh hồn là hai thứ khiến hần ấn tượng nhất. Còn phần vũ khí, cường hoá cơ thể, quần áo và đồ dùng bảo hộ vì có quá nhiều loại nên hiện tại hần chưa xác định được mình cần gì. Hơn nữa điểm thưởng của hần đến thời điểm này chỉ có 605 điểm, mà trang đầu tiên của quyền kinh thánh quyền năng đã có giá 200 điểm thưởng, mở khoá cường hoá linh hồn bước đầu tiên có giá 400 điểm thưởng. Nếu mua cả hai thứ này, số điểm thưởng còn lại của hần chỉ là con số lẻ, nên hần quyết định mấy mục kia hần sẽ tìm hiểu sau. Hơn nữa hần vẫn muốn hỏi qua ý kiến của A Qua rồi mới quyết định sẽ mua món nào, bởi dù gì ông cũng có kinh nghiệm lăn lộn ở đây nhiều hơn hần, tin rằng ông rành về mấy món đồ này hơn hần là cái chắc.

Thoát ra khỏi trung tâm thương mại, hần mở ra khung chợ đen. Trong khung chợ đen lại được chia ra làm hai khu, một khu là chợ đen trong khu vực, khu còn lại là chợ đen toàn thế giới. Vật phẩm bày bán bên trong chợ đen cũng đa dạng không kém trung tâm thương mại là bao, nhưng điểm khác biệt là vật phẩm ở nơi này đều do người chơi chế tạo ra, bởi bên trên vật phẩm có khắc tên người chế tạo, còn vật phẩm ở trung tâm thương mại thì không. Giá bán của các vật phẩm cũng không đồng nhất như bên trong trung tâm thương mại, có khi cùng một vật phẩm lại có đến vài ba cái giá khác nhau, nên nếu người chơi không nhanh nhạy rất dễ bị ăn thiệt lừa ở khu này.

"Kênh khu vực có thông báo mới."

Trong khi Lăng đang mải mê xem qua xem lại đồ vật phẩm trong chợ đen, một dòng thông báo màu xanh lá chạy qua trước mặt hần. Hần lập tức thoát ra khỏi bảng thuộc tính cá nhân, đi nhanh tới phòng khách, nơi có hai cái màn hình tinh thể lỏng một lớn, một bé giống y như bên ngoài quảng trường.

"Thông báo event Halloween: Để hưởng ứng ngày hội Halloween, Bồ Trê tổ chức một event với quy mô trên toàn thế giới. Nội dung event rất đơn giản, tất cả người chơi trong các cụm phòng chờ sẽ phải tham gia trò chơi có kịch bản linh dị. Về cấp độ khó dễ của trò chơi vẫn theo luật cũ, Bồ Trê đã dựa theo năng lực của từng phòng chờ mà phân chia cấp độ tương ứng. Nếu sống sót vượt qua nguy hiểm trong trò chơi, người chơi sẽ nhận được những phần quà khủng với giá trị khác nhau. Chúc người chơi có một Halloween không chết chóc!"

"Thông báo của Bồ Trê gửi cho phòng chờ số 3 và phòng chờ số 4: Do hai phòng chờ này đa phần đều là người chơi mới, nên Bồ Trê quyết định gộp hai phòng lại chơi chung một lượt.

Chủ đề của trò chơi: Những quân bài ma quái

Cấp độ: Bình thường (loại khó)

Thời lượng trò chơi: 120 phút

Các phòng chờ tham gia: Phòng chờ số 4 và phòng chờ số 6

Chế độ đối kháng giữa các đội: Tất

Ngày và giờ trò chơi bắt đầu: 13 giờ 15 phút, ngày 31 tháng 10

Chúc người chơi của hai phòng chờ không ngóm quá sớm!"

Hai hàng thông báo nối đuôi nhau chạy lên chạy xuống trên màn hình tinh thể lỏng. Lăng biết rất nhanh hần sẽ phải tham gia trò chơi tiếp theo, nhưng hần không ngờ lại nhanh đến vậy, bởi nhìn ngày tháng hiển thị trên màn hình trước mặt thì hôm nay đã là ngày 27 tháng 10, vậy là chỉ còn bốn ngày nữa hần sẽ phải tiếp tục lăn lộn trong cái thế giới nguy hiểm kia. Hơn nữa lần này kịch bản của trò chơi lại là kịch bản linh dị, nó khác hoàn toàn với những kịch bản phiêu lưu hay khám phá thế giới. Vì những kịch bản kia người chơi dù phải đối mặt với nguy hiểm nhưng đều là thứ có thể thấy được, còn trong kịch bản linh dị, người chơi sẽ phải đối mặt với những loại quỷ hồn giết người trong vô hình, cho nên có thể nói kịch bản linh dị chính là loại đáng sợ nhất trong các loại kịch bản.

Thông báo mới xuất hiện này khiến Lăng càng thêm kiên định về vấn đề mua vật phẩm kỹ năng kinh thánh quyền năng, bởi đây chính là vật phẩm dùng để đối phó với quỷ hồn. Nếu người chơi tìm ra cách để sử dụng nó, thì khi đối mặt với bọn quỷ, chỉ cần đọc ra một đoạn bất kỳ trong cuốn kinh thánh cũng đủ khả năng đẩy lùi bọn chúng. Mạnh hơn nữa thì chỉ cần đọc một từ trong kinh thánh cũng dư sức làm chúng hoàn toàn biết mất.

Hiện tại trên kênh chat của khu vực và thế giới đang nhào nhào bàn luận về event vừa xuất hiện, đa phần mọi người thảo luận về vấn đề bản thân sẽ gặp phải loại quỷ hồn nào trong trò chơi.

Lăng nhìn qua kênh khu vực, đoạn đối thoại của vài người trên đó khiến hắn chú ý. Bọn họ đang nói về chuyện người chơi phòng chờ số 6 tuần trước vừa bị đoàn diệt, có vài người cá cược xem lần tiếp theo đoàn diệt của phòng chờ này là khi nào. Hắn tò mò muốn hỏi bọn họ đầu đuôi câu chuyện, nhưng hắn không có loa nhỏ dùng để nói chuyện trên kênh khu vực, hơn nữa hắn và bọn họ chẳng quen thân gì, tự nhiên nhảy vào hỏi cũng kỳ, tốt nhất đợi lát nữa hỏi A Qua là nhanh nhất.

Nói đến loa dùng để trò chuyện trên kênh thế giới và kênh khu vực hắn mới nhớ, ban nãy lướt qua trung tâm thương mại hắn thấy ở khu vật phẩm tiện lợi có bày bán hai loại loa to và loa nhỏ. Loa to dùng để trò chuyện trên kênh thế giới, loa nhỏ dùng cho kênh khu vực. Giá của hai loại này cũng khác nhau, loa nhỏ có giá 1 điểm thường được 100 loa, loa to thì 1 điểm thường được 50 loa. Hắn cũng định mua, nhưng nghĩ trong trò chơi còn phải dùng đến điểm thường nên lại thôi.

Bạn đang đọc truyện *Từ Tù Mã 06* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Chuyện xưa của A Qua

Lăng vừa thoát ra khỏi băng thuộc tính cá nhân, tiếng chuông cửa không báo trước bất ngờ vang lên. Đối với việc có người tìm tới hắn không bất ngờ cho lắm, hắn đoán chắc hẳn Khánh cũng đã đọc xong tin mới trên kênh khu vực nên đến tìm hắn. Đúng như dự đoán, cánh cửa vừa mở, hình ảnh một gã thanh niên mặc áo phông trắng, quần jean bạc màu vô cùng năng động đập vào tầm mắt của hắn.

"May quá anh dậy rồi!" Khánh vui mừng reo lên. "Anh đọc tin mới trên kênh khu vực chưa? Em vừa đến nhà tìm chú A Qua, còn chưa ngồi nóng chỗ thì đọc được cái tin kia, nên vội chạy tới xem anh dậy chưa." Nói đến đây nét vui mừng trên mặt hắn được thay thế bằng sự bất an. "Chú A Qua bảo nếu anh dậy rồi thì mau đến nhà chú ấy, chúng ta cần bàn bạc kỹ lưỡng về vấn đề sẽ mang theo những vật phẩm gì trong trò chơi mấy ngày sắp tới."

"Ừ anh cũng vừa đọc xong." Lăng nhắc chân bước hẳn ra ngoài, bàn tay phải ngoặt lại đóng cánh cửa đang mở phía sau lưng. "Anh đang tính đi tới nhà chú ấy thì em tới tìm, giờ mình đi ngay thôi kẻo chú ấy phải đợi lâu."

"Dạ vâng." Khánh xoay người nhắm thẳng hướng nhà A Qua bước tới. "Em có rất nhiều thắc mắc muốn hỏi chú ấy, ban nay em hỏi thử thì chú nói đợi anh đến rồi chú giải thích một thể, làm em nóng hết cả ruột."

Lăng nghe vậy khoé môi hơi cong lên, hắn hiểu cảm giác bức bối hiện tại của Khánh, bởi chính bản thân hắn cũng có rất nhiều khúc mắc về nơi này, nhất là đoạn đối thoại ban nãy hắn thấy trên kênh khu vực. Điều làm hắn khó hiểu là tại sao họ lại dự đoán về lần đoàn diệt tiếp theo của phòng chờ số 6, bên trong chắc hẳn có một câu chuyện dài đang chờ hắn tìm hiểu.

Hai người vừa bước tới cửa chính của căn nhà màu vàng, Khánh đang định đưa ngón trỏ lên nhấn chuông thì cánh cửa bật mở.

"Vào đi hai đứa." Giọng A Qua vọng ra từ cái loa bé xíu gắn ngay cạnh nút nhấn chuông.

Khánh nhìn cánh cửa vừa được mở ra đầy vẻ khó hiểu, hắn không rõ bằng cách nào ông chú kia biết bọn họ đến, hơn nữa cánh cửa lại còn tự động mở. Ban nãy rõ ràng đợi đến khi hắn nhấn chuông xong ông chú kia mới ra mở cửa, chứ đâu có hiện tượng kỳ lạ như thế này. "Chẳng nhẽ xung quanh đây có lắp đặt camera giám sát?" Hắn lầu bầu tự hỏi, hai mắt nhìn trái nhìn phải, nhìn trên nhìn dưới xem có cái camera nào không.

Lăng lại chẳng hề ngạc nhiên trước những điều đó, ở thế giới của hắn, cửa tự động mở là loại cửa cổ lỗ sĩ đã bị thải từ nhiều năm trước, loại cửa đang thịnh hành hiện tại là cửa điện từ. Khả năng của nó vô cùng ưu việt, khách đến nhà chơi chỉ cần đứng trước cửa một giây đồng hồ, hệ thống an ninh của cánh cửa trong một giây ngắn ngủi đó quét qua toàn phần cơ thể, hơi thở, tần suất nhịp tim đập của vị khách. Nếu trùng khớp với dữ liệu mà chủ nhà lập trình cho nó, cánh cửa sẽ tự động mở, còn nếu không, vị khách kia sẽ bị liệt vào danh sách có ý đồ xâm nhập trái phép. Nhưng cũng vì khả năng ưu việt đến cứng nhắc như thế, nên có rất nhiều câu chuyện dở khóc dở cười xoay quanh loại cửa điện từ này. Trước ngày hắn bị người của nữ hoàng bắt đi, hắn có đọc được một bài báo nói về nhóm người phát minh ra loại cửa điện từ kia đã tìm được phương án khắc phục điểm yếu của nó, không biết hiện tại bọn họ làm đến đâu rồi, liệu có khắc phục được thật không hay lại lỗi chồng lên lỗi.

"Mình vào thôi anh." Khánh lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn.

"À... à ừ." Hắn gật nhẹ bước theo sau Khánh. Hắn thật không ngờ trong giờ phút này mình lại còn tâm trí quan tâm đến cái nhóm phát minh của nọ kia, chắc tại đầu óc căng thẳng quá độ nên tự động nghĩ tới những tin tức lặt vặt để xả stress đây mà.

"Hai đứa ngồi đi." A Qua bước ra từ phòng bếp, một tay ông cầm cái bình thủy tinh đựng cà phê đang bốc khói nghi ngút, tay còn lại chỉ về phía cái sofa màu cam ở giữa phòng khách. "Lăng uống cà phê hay trà? Khánh thì chắc vẫn uống trà tiếp chứ nhỉ?"

"Cho cháu một tách cà phê ạ." Lăng khom lưng ngồi xuống ghế sofa, hai tay hắn đặt hờ trên hai đầu gối.

"Vâng, cháu vẫn trà thôi chú ạ." Khánh gãi đầu cười khi. Vì làm ngành y nên hắn hiểu chất nicotine có trong cà phê rất hại cho cơ thể, thành thử thức uống quen thuộc của hắn chỉ có trà và nước lọc.

"Mà Lãng cũng đặt nickname rồi đấy hả, tên nick đặc biệt ghê ha." A Qua nhìn lướt mắt qua phía trên đỉnh đầu hắn.

"Ồ, từ từ mã 06, công nhận nickname của anh đặc biệt thật đấy." Khánh há hốc mồm nhìn chằm chằm đỉnh đầu của hắn.

Đến lúc này đến đũa dần cũng hiểu ra vấn đề hướng chỉ là kẻ có đầu óc nhanh nhạy như Lãng, hắn cũng quét mắt nhìn qua đỉnh đầu của hai người đối diện. Trên đỉnh đầu của Khánh có dòng chữ màu xanh lá "Huyết công tử", còn của A Qua là "Giàng A Qua". Thì ra nickname của người chơi sẽ xuất hiện trên đỉnh đầu, có vẻ nguyên lý cơ bản của trò chơi này cũng giống nguyên lý của các trò chơi trên mạng internet, điểm khác biệt duy nhất của hai loại này có lẽ là nội dung trò chơi và người chơi trò chơi.

"Họ của chú họ Giàng hả chú?" Lãng tò mò lên tiếng hỏi, vì hắn chưa nghe thấy họ này bao giờ.

"Ừ, chú họ Giàng." A Qua đặt tách cà phê mới rót xuống trước mặt hắn. "Chú là người H'mông, sống ở vùng Tây Bắc. Nếu không có cái biến cố kia, chắc giờ chú vẫn còn đang ở trong bản trồng táo mèo ấy chứ." Giọng ông nhàn nhạt pha chút bi thương khi nói về những sự việc đã xảy ra trong quá khứ.

"Biến cố gì vậy chú?" Khánh bị thu hút bởi câu chuyện, không nhận sự bất thường trong lời nói của ông, nên hắn thuận miệng lên tiếng hỏi.

Lãng hiểu biến cố mà A Qua nói đến chắc là nói về lý do vì sao ông bị đưa đến nơi này. Biết đây là chuyện buồn của ông, nên hắn cũng không định đào sâu về cái biến cố đó, ngờ đâu thanh niên kia lại không kiềm chế được tò mò, thành thử cái không định của hắn bị đánh cho tan tã.

"À, chuyện kể ra cũng khá dài." A Qua nhấp một ngụm trà.

Năm đó có một tốp thợ hồ được cử lên sửa sang lại con đường bị sạt lở của bản, mang theo rất nhiều đồ dùng điện tử hiện đại mới lạ, khiến mọi người tò mò kéo tới xin được nhìn thử. Vì lúc đó điện trong bản mới kéo về chưa được lâu, nên đồ dùng điện tử ngoài cái ti vi đen trắng ở nhà ông trưởng bản thì chẳng còn thứ gì khác, thành thử khi được xem phim full hd qua màn hình máy tính xách tay, mọi người vô cùng thích thú nên kéo đến xem ngày càng đông.

Nhà A Qua thuộc dạng khá giả nhất bản, nên gần một nửa nhóm thợ hồ ở trọ tại nhà ông. Ông còn nhớ rất rõ, tối hôm định mệnh đó vì trời mưa rất lớn, nên chỉ có mấy thanh niên trai tráng trong bản là bạn của thằng con cả của ông kéo đến xem phim. Anh thợ hồ có máy tính xách tay nói, hôm nay sẽ mở phim hài cho mọi người xem, nên ông vốn không khoái vụ phim ảnh lắm cũng mon men xúm lại cùng cả bọn. Ông thấy anh thợ hồ kia vào mục Youtube, gõ gõ xoá xoá một hồi mới tìm được cái bộ phim mà anh ta nói là hài nhất vịnh bắc bộ. Tên phim do đã nhiều năm trôi qua nên ông không còn nhớ rõ nó tên là gì, ông chỉ nhớ đó chính là bộ phim hài đầu tiên và chắc cũng là cuối cùng mà ông xem. Khi đến mục quảng cáo, bất chợt một đoạn video kỳ quặc đột ngột xuất hiện choán toàn màn hình máy tính, anh thợ hồ định di chuột tắt đi, nhưng thấy nội dung video khá thú vị nên anh để lại cho cả nhóm xem hết.

Khi đoạn video vừa kết thúc, tất cả mọi người có mặt trước màn hình máy tính hôm đó lập tức bị kéo vào bên trong trò chơi. May mắn là cả bọn đều là dân lao động chân tay, nên số người giữ được mạng sống vượt qua trò chơi cũng khá nhiều, trong số đó có ông và con trai của ông. Nhưng ở cái thế giới này sống chết của con người giống như bị ngăn cách bởi một sợi tóc mỏng manh, lần thứ ba tham gia trò chơi, con trai ông bị con quỷ trong thang máy giết chết, còn một kẻ già cả như ông lại may mắn vượt qua được. Lúc đó ông cảm thấy ông trời thật khéo trêu ngươi, ông thả bản thân mình chết để con trai được sống, chứ chẳng hề muốn gặp cảnh kẻ đầu bạc tiền kẻ đầu xanh. Và cũng từ đó trở đi, ông được lựa chọn trở thành quản gia của phòng chờ số 6 cho đến ngày hôm nay.

Từ ngày trở thành quản gia, ông không phải lăn lộn trong thế giới trò chơi nữa, thay vào đó ông phải ôm đồm toàn bộ mọi chuyện từ lớn đến bé của phòng chờ. Nhưng sau mỗi lần phòng chờ bị đoàn diệt, ông phải đích thân tiến vào trò chơi, giúp đỡ những người chơi mới có tiềm lực vượt qua màn thử thách đầu tiên.

Chức vụ quản gia này nghe qua thì có vẻ vô cùng nhàn nhã, nhưng thực chất lại không hề như vậy. Bởi những người được Bồ Trề chọn làm quản gia, sẽ bị tước hết vật phẩm và điểm thưởng, thành thử thực lực của họ luôn luôn dừng lại ở thời điểm ngày đầu tiên trở thành quản gia. Nếu những người chơi trong phòng chờ họ quản lý là những người có thực lực, thì xác thực họ rất nhàn nhã, nhưng nếu không, cuộc sống của họ còn bấp bênh hơn người chơi lăn lộn trong thế giới trò chơi rất nhiều.

Chẳng hạn như A Qua, theo tình trạng hiện tại của phòng chờ số 6, cứ vài ba tháng ông lại phải tay không tắc sất vào thế giới trò chơi đón người chơi mới. Thành thử thân kinh của ông luôn trong trạng thái căng thẳng, bởi mỗi lần tiến vào những thế giới trò chơi có cấp độ khó dễ khác nhau, những nguy hiểm mà ông phải đối mặt cũng hoàn toàn không giống nhau. Mà ông lại không hề có bất cứ vũ khí gì để phòng thân, ngoài một chút thành tựu về giác quan thứ sáu và cường hoá cơ thể. Nếu gặp phải kịch bản phưu lưu, khám phá thì không sao, nhưng nếu gặp phải kịch bản linh dị ông không dám chắc bản thân có thể an toàn quay trở về phòng chờ chứ nói gì đến việc giúp đỡ người chơi mới.

Bạn đang đọc truyện *Từ Từ Mã 06* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Phòng chờ bị nguyên rửa

Nghe xong câu chuyện về sự cố của ông, hai người trầm mặc. Cả hai không biết vào giờ phút này nên nói gì cho phải.

Khánh cảm thấy thật may mắn vì ba má của hắn không bị kéo đến cái nơi khủng bố này, hơn nữa hai người họ ngoài xem ti vi ra thì chẳng bao giờ động đến mấy thứ liên quan đến internet, đến cái điện thoại của hai người cũng là loại điện thoại đen trắng từ thời cổ mã la hi. Nhưng hắn không dám chắc cái video quý giá kia chỉ xuất hiện trên các thiết bị điện tử có kết nối với internet, hay là xuất hiện cả trên các thiết bị điện tử không có internet. Nếu là trường hợp thứ hai, có lẽ không sớm thì muộn bọn họ cũng sẽ gặp được cái video kia.

Lăng lại đang nhớ tới người anh trai quá cố của hắn, người đã thay cha mẹ yêu thương đùm bọc hắn từ ngày bé thơ cho đến bây giờ. Vậy mà chỉ có hai ngày không gặp mặt, hắn đã nhận được tin anh bị người khác giết chết. Sau vài ngày lại có một nhóm người lạ mặt đem tiền đến quăng vào mặt hắn, yêu cầu hắn phải im lặng trước cái chết đầy nghi vấn của anh mình. Cảnh sát thì mở cuộc họp báo nói tất cả tin tức trước kia đều là nhầm lẫn, theo kết quả khám nghiệm lần thứ hai của pháp y, nguyên nhân chết của một trăm người kia có thể là do quá phấn khích nên giết hại lẫn nhau, bởi họ tìm thấy một lượng ma túy tổng hợp lớn lẫn trong máu của những người chết.

Sau cuộc họp báo, vụ án cũng chính thức được khép lại, người thân của nạn nhân phần nhiều nhận được một khoản tiền khổng lồ nên im lặng, phần còn lại do nhất quyết đòi lại công bằng cho người đã khuất, bị người của nữ hoàng dùng quyền lực đe dọa khiến họ khuất phục. Riêng hắn không tỏ bất cứ thái độ nào quá khích, bọn họ đưa tiền hắn nhận, số tiền đó được hắn đem đi quyên góp cho những người đang trong hoàn cảnh cơ cực. Mục đích hắn nhận tiền là để bọn họ buông lỏng cảnh giác với mình, sau đó hắn âm thầm nhờ người bạn là hacker chuyên nghiệp đứng trong top cao thủ hàng đầu của cộng đồng tình, hack toàn bộ tư liệu hồ sơ vụ án từ cục cảnh sát.

Đọc xong đồng tư liệu, đầu óc hắn như muốn nổ tung. Hắn thật không ngờ anh trai mình lại bị con gái của nữ hoàng giết chết, bởi cô ta là bạn gái của anh ấy, nên hắn chưa bao giờ nghĩ đến hung thủ chính là cô ta. Lúc đó do đầu óc quá hỗn loạn, đợi đến khi hắn kịp bình tĩnh lại thì đã bị người của nữ hoàng bắt giam. Hắn vô cùng hối hận vì sự nóng vội của mình vào lúc đó, bởi vụ án một trăm người kia có quá nhiều điểm nghi vấn. Bây giờ nhớ lại, hắn mới nhận ra một điểm đáng ngờ, đó là phần nhiều những người bị giết đều là cấp dưới của anh trai hắn, cho nên mọi chuyện chắc chắn không đơn giản như trong tài liệu mà bạn hắn hack được. Nếu có thể quay trở lại, hắn tự hứa với lòng, bằng mọi cách nhất định phải tìm ra được nguyên nhân thật sự dẫn đến cái chết của một trăm người kia, công bố cho tất cả mọi người trong và ngoài hành tinh biết.

"Mà hai đứa ở bên ngoài có nghe được tin tức gì mới về vùng Tây Bắc không?" Thấy cả hai đều im lặng, đầu hơi cúi xuống, A Qua tinh ý chủ động lên tiếng gọi chuyện.

"Cháu không nghe được bất cứ tin tức gì chú ạ." Lăng thành thật trả lời, bởi hắn và ông sống ở hai thế giới khác nhau, nên vùng Tây Bắc trong miệng ông hắn hoàn toàn không biết nó nằm ở nơi nào.

"Cháu có đọc được một tin tức nho nhỏ trên facebook." Khánh hồ hởi ngẩng đầu lên nhìn A Qua, hắn vô cùng áy náy vì đã khơi lại chuyện buồn của ông, hy vọng tin tức hắn có được khiến ông ít nhiều quên đi những chuyện không vui. "Vừa qua một trận lũ ông ập tới khiến cả vùng bị tàn phá, người dân và chính quyền sau hai tháng đã quyên góp một số tiền lớn sửa sang lại nhà cửa cho người dân. Hơn nữa trong nửa năm tới, tất cả các mặt hàng nông sản của vùng cũng được ưu tiên tăng giá lên một chút, để người dân có tiền trang trải cuộc sống sau trận lũ."

"Ồ, vậy hả!" Hai mắt của A Qua sáng ngời. Vậy là người dân của quê hương ông cũng đã nhận được sự giúp đỡ của cộng đồng, chứ vào thời của ông, đa phần mọi người trong bản đều phải tự tìm cách khắc phục khó khăn. "Mà thôi, chúng ta tạm gác chuyện về thế giới thực sang một bên đi, hiện tại việc cấp bách nhất là bàn chuyện ở thế giới này. Hai đứa có gì thắc mắc về nơi này hay không?" Ông lên tiếng chuyển câu chuyện sang chủ đề chính.

Lăng và Khánh đưa mắt nhìn nhau.

"Để anh hỏi trước một vấn đề được không?" Lăng lên tiếng hỏi ý kiến của Khánh.

"Dạ vâng, anh hỏi trước đi ạ." Khánh cười toét miệng, gật đầu cái rụp.

"Ban này cháu có nhìn thấy đoạn đối thoại của một nhóm người trên kênh khu vực." Lăng xoay người, về mặt nghiêm túc nhìn về phía A Qua. "Bọn họ nói về phòng chờ số 6 bị đoàn diệt, có vài người còn đưa ra dự đoán về lần đoàn diệt tiếp theo. Chủ cho cháu hỏi, có phải bởi vì số lần đoàn diệt của phòng chờ của chúng ta nhiều hơn mức bình thường nên họ mới dự đoán như vậy phải không ạ? Hay là vì nguyên nhân đặc biệt nào khác?" Đây là kết luận cuối cùng hắn đưa ra trong thời gian đi cùng Khánh đến nhà của ông, hắn hy vọng câu trả lời của ông không quá tệ so với suy đoán của hắn.

Nghe xong câu hỏi của hắn, A Qua hơi nhướn mày, Khánh thì hoàn toàn kinh ngạc.

"Đúng là vì phòng chờ của chúng ta có số lần đoàn diệt nhiều hơn bình thường, nên nhiều khi bị các phòng chờ khác trong khu vực mang ra bàn tán hoặc chơi trò cá cược." A Qua đặt tách trà trên tay xuống mặt bàn, ông hoàn toàn không hề ngạc nhiên vì suy luận của hắn gần như đúng hoàn toàn với sự thật. Một kẻ có đầu óc nhanh nhạy như hắn, nếu không đoán ra nguyên nhân mới là điều khiến ông kinh ngạc. "Nguyên nhân gây ra điều đó không phải vì thực lực của người chơi ở phòng chờ này kém, mà là vì phòng chờ này đã bị nguyên rủa." Giọng ông đều đều, nói ra tin tức khiến hai người đối diện vô cùng khiếp sợ.

"Bị... bị nguyên rủa ý ả?" Khánh tròn mắt, lắp ba lắp bắp hỏi lại. "Bị cái gì nguyên rủa cơ ả?"

Hai cánh môi của Lăng mím chặt lại, xem ra tình hình tệ hơn dự đoán của hắn rất nhiều.

"Chú cũng không rõ rốt cuộc là bị cái gì nguyên rủa." A Qua thở dài lắc đầu. "Chuyện xảy ra từ rất rất lâu trước kia, khi chú tới nơi này cũng chỉ được nghe kể lại đại khái, cho nên cũng không rõ nguyên nhân thật sự là từ đâu." Ông nhắc cái âm tự rót thêm trà vào tách của mình, rồi bắt đầu lời kể.

Khi thế giới giả tưởng này bắt đầu kéo từ thế giới thực vào thế giới chơi trò chơi, lớp người chơi đầu tiên ở phòng chờ số 6 do một tên trùm xã hội đen khét tiếng cầm đầu. Dưới sự dẫn dắt của hắn, phòng chờ số 6 trở thành phòng chờ mạnh nhất khu vực lúc bấy giờ. Nhưng thực lực mạnh mẽ bọn họ có

được đa phần là dùng điểm thưởng mua những vật phẩm, quái thú, vật bị nguyên rủa ở trung tâm thương mại và chợ đen, cho nên nhìn về ngoài thì có vẻ rất ngẫu, thực chất cốt lõi bên trong chẳng có gì.

Một người trong nhóm sớm phát hiện ra điều đó. Hắn tính toán nếu cứ để thực trạng này kéo dài, e không sớm thì muộn cả nhóm nếu không bị phòng chờ khác tiêu diệt, cũng bị NPC* trong trò chơi giết hết. Hắn quyết định nói ra phân tích của mình trong cuộc họp hàng tuần của nhóm, chỉ là ý tốt của hắn chẳng những không được kẻ cầm đầu ghi nhận, mà lại trở thành lý do khiến hắn bị kẻ cầm đầu và tất cả mọi người nghi ngờ hắn đang có âm mưu xoán ngôi.

Từ đó theo lệnh của kẻ cầm đầu, hắn bị mọi người trong nhóm cô lập. Dù vậy hắn vẫn tự lực vượt qua tất cả nguy hiểm trong thế giới trò chơi. Hắn tin rằng chỉ cần bản thân cố gắng, dù không có sự giúp đỡ của người khác hắn vẫn có thể sống sót.

Mọi chuyện cứ diễn ra như vậy cho đến một lần cả nhóm tham gia trò chơi có kịch bản linh dị loại khó, ở màn thứ ba, vì bảo vệ tính mạng của mình, kẻ cầm đầu và những người khác đánh ngất hắn quăng lại trên đường, nhằm mục đích dùng hắn làm chân quỷ hồn, để cả nhóm có thời gian chạy trốn.

Trong thời khắc cuối cùng giữa sống và chết, hắn bị sự khủng bố của quỷ hồn ép cho tỉnh lại. Nhìn từ vọng đang dần giáng xuống, hắn ngửa đầu gào lên từng câu, từng chữ rõ ràng: "Lũ khốn nạn, tao nguyên rủa chúng mày chết không toàn thây! Tao nguyên rủa tất cả những kẻ ở phòng chờ số 6 này nhất định đều phải chết!"

Nhóm người đang chạy phía trước nghe thấy tiếng tru éo của hắn, nhưng cả bọn chẳng để trong lòng, bởi bọn họ cho rằng đấy chỉ là lời chửi rủa bất lực trước khi chết của một thằng yếu nhót.

Sau khi vượt qua màn cuối cùng của trò chơi, số người sống sót trở về chỉ còn lại một nửa, đấy cũng là lần đầu tiên phòng chờ số 6 bị thiệt hại nặng nề như vậy. Cả nhóm dành hẳn hai ngày để tưởng niệm đồng đội quá cố, nhưng bọn họ lại chẳng dành lấy một giây phút nào để xám hỏi về hành động vô nhân đạo của mình với gã thanh niên kia.

Sau hai ngày, kẻ cầm đầu tập hợp mọi người lại, dùng những lời lẽ hùng hồn vực tinh thần của cả bọn. Khi đó hắn và những kẻ còn sống sót đều cho rằng, đợi đến khi có thêm người chơi mới thay thế cho những người đã mất, cả nhóm chắc chắn sẽ lấy lại phong thái huy hoàng vốn có. Nhưng sự thật lại hoàn trái ngược, ở lần chơi tiếp theo, ngoài người quản gia của phòng chờ, tất cả đều bỏ mạng, không một kẻ nào sống sót trở về. Và cũng từ đó trở đi, đợi đến khi phòng chờ số 6 tập hợp đủ quân số, cả nhóm nếu không bị phòng chờ khác tiêu diệt sạch, thì cũng bị NPC trong trò chơi giết hết.

Vì nhiều lần lặp đi lặp lại như thế, nên ông quản gia lúc bấy giờ của phòng chờ cho rằng, có lẽ lời nguyên rủa của gã thanh niên kia đã ám vào nơi này. Nếu không phá giải được lời nguyên, chắc chắn sẽ chẳng có người chơi nào ở phòng chờ số 6 có thể sống sót. Nhưng ông ta cũng lý giải được tại sao và bằng cách nào lời nguyên rủa của gã thanh niên kia lại trở thành sự thật, hay là có một thế lực nào khác nguyên rủa nơi này chứ không phải hắn ta. Tất cả vẫn còn là một bí ẩn mà đến giờ chưa ai giải đáp được.

Nghe xong câu chuyện của A Qua, da gà da vịt nổi đầy người Lăng và Khánh. Nếu đúng theo như lời kể của ông, kể từ khi hai người bước vào nơi này lời nguyên kia đã ám lên cả hai. Nếu không phá giải lời nguyên, không sớm thì muộn bọn họ cũng sẽ nói bước những người chơi khác xuống uống nước chè với bác Diêm họ Vương.

"Vậy chúng ta phải làm thế nào mới phá giải được lời nguyên rủa kia hả chú?" Khánh nhòm hán người dậy khỏi ghế, hai tay hắn chống lên cái bàn trước mặt, đôi mắt đầy vẻ lo sợ nhìn chằm chằm về phía A Qua.

(*) NPC: Là nhân vật được thiết kế trong game.

Bạn đang đọc truyện *Tử Tù Mã 06* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Chương 23: Quyết định lựa chọn kỹ năng của từng người

"Chú cũng không biết." A Qua bắt lực lắc đầu. "Do có quá nhiều lần đoàn diệt nên Bố Trê đã gợi ý rằng, bên trong những tất cả những vật phẩm được bày bán ở khu trung tâm thương mại đều có cách giải được lời nguyên, vấn đề là người chơi có tìm ra nó hay không, nếu tìm ra có thể ngay lập tức phá giải được lời nguyên kia." Nói đến đây ông thở dài một hơi. "Cũng đã có vô số người chơi ngày đêm điên cuồng tìm hiểu những vật phẩm họ sử dụng, họ cố tìm ra cách phá giải lời nguyên, tiếc là tất cả đều thất bại. Nhóm người có thể sống sót lâu nhất tại nơi này từ khi lời nguyên bắt đầu, cũng vừa bị đoàn diệt vào bốn ngày trước." Nhắc đến chuyện đoàn diệt mấy ngày trước, những nếp nhăn trên khuôn mặt ông như hằn sâu hơn, khiến ông trông già thêm vài tuổi.

"Cháu hiểu rồi!" Lăng kích động reo lên. "Ban nãy lúc ở nhà, cháu có xem qua các vật phẩm bày bán trong trung tâm thương mại, cháu thấy trong mục giới thiệu về vật phẩm kỹ năng kinh thánh quyền năng có nói rằng, khi người chơi có thể sử dụng kinh thánh đến một mức nhất định, chỉ cần đọc ra một đoạn kinh thánh cũng có thể phá giải được nguyên rủa bám trên người. Vậy chỉ cần cháu có thể sử dụng kinh thánh đến mức đạt yêu cầu, là sẽ phá giải được lời nguyên ám lên phòng chờ phải không ạ?"

"Cả cháu nữa!" Chẳng đợi A Qua kịp trả lời, Khánh đã dơ tay lên, giọng nói vô cùng phấn khích. "Cháu thấy vật phẩm sách hướng dẫn trở thành bác sĩ toàn năng bày bán trong trung tâm thương mại, ở mục giới thiệu nói là có thể chữa lành lạn cho những người bị nguyên rủa ám lên người. Có phải nó cũng

có thể phá giải lời nguyên phải không chú?"

"Nói như vậy là hai đứa đã xem qua vật phẩm trong trung tâm thương mại và chợ đen rồi cả rồi phải không?" A Qua bật cười nhìn hai người.

"Dạ vâng." Lăng và Khánh gật mạnh đầu.

"Um, trên lý thuyết thì là như thế." Ông hơi ngả người tựa vào thành ghế, tầm mắt di chuyển nhìn về phía khoảng không trước mặt. "Nhưng để đạt được đến mức có thể phá giải nguyên rửa bá lên người, thì rất ít người làm được." Nói đến đây ông dừng lại, cả người không báo trước đột ngột ngồi thẳng dậy. "Dù vậy chú thật sự rất hy vọng hai đứa sẽ là những người đầu tiên của phòng chờ đạt được đến cấp độ đó, dẫn dắt phòng chờ của chúng ta bước tới một tầm cao mới!" Cặp mắt của ông sáng ngời, nhìn thẳng vào mắt của cả hai.

Nghe được câu khích lệ của ông, đến một người luôn bình tĩnh như Lăng cũng không đề nén được sự kích động đang trào dâng trong lòng, bởi nếu có thể phá giải được nguyên rửa này, đồng nghĩa với việc hắn đã tiến thêm một bước dài trên con đường trở về thế giới thực. Còn Khánh thì chẳng cần phải nói, khuôn mặt hắn đỏ bừng như say rượu, cả người đứng bật dậy khỏi ghế đầy hưng phấn.

"Cháu và anh Lăng nhất định sẽ cố gắng hết sức, xin chú cứ tin tưởng ở bọn cháu!" Hắn khom người xuống, nắm chặt hai bàn tay đầy vết đồi mồi của A Qua.

"Tốt lắm!" Ông mỉm cười gật đầu liên tục. Cách đây vài tháng, cũng có nhóm người tràn đầy nhiệt huyết nói những lời tương tự như thế với ông, vài tháng sau họ đã hoàn toàn biết mất khỏi thế giới này. Nhưng không vì thế mà ông ngừng hy vọng, ông tin rằng nhất định sẽ có người đủ khả năng vực phòng chờ đứng dậy.

"Giờ chúng ta bàn đến những vật phẩm nên mua trong trung tâm thương mại ha." Đợi Lăng và Khánh tương đối bình tĩnh trở lại, ông chuyển chủ đề sang vật đề mua vật phẩm. "Hai đứa đã chọn được vật phẩm cần mua chưa? Trò chơi sắp tới hai đứa tham gia liên quan đến quý hồn, chú khuyên hai đứa nên ưu tiên mua những vật phẩm có thuộc tính trừ tà trước thì hơn."

"Vâng, cháu cũng tính như vậy." Lăng gật đầu. "Cháu định mua vật phẩm kỹ năng kinh thánh quyền năng và mở khoá cường hoá linh hồn sơ cấp, chú thấy như thế có được không ạ?"

"Ồ!" A Qua kinh ngạc. "Tại sao cháu lại muốn mở khoá cường hoá linh hồn sơ cấp?" Ông tò mò đặt câu hỏi.

"Vì cháu thấy quý hồn và linh hồn có liên quan đến nhau, nếu linh hồn của cháu mạnh, cháu nghĩ sẽ tránh được phần nào được sự tấn công của lũ quỷ." Lăng chậm rãi nói ra suy nghĩ của mình. "Ban đầu cháu định chọn mở khoá giác quan thứ sáu sơ cấp, nhưng suy đi tính lại cháu thấy giác quan thứ sáu vẫn trực thuộc linh hồn, nếu linh hồn cường đại, chắc chắn giác quan thứ sáu cũng sẽ xuất hiện. Cháu suy đoán như vậy có chính xác không ạ?"

"Khá lắm!" A Qua vui mừng nhìn hắn, quả là không phụ sự mong đợi của ông, gã thanh niên này là một người có tiềm năng rất lớn. "Giác quan thứ sáu chính xác chỉ là một nhánh của linh hồn, những người không tìm ra cách cường hoá linh hồn mới bắt buộc chuyển sang cường hoá giác quan thứ sáu. Nhưng chú cũng nói trước, cường hoá linh hồn chính là kỹ năng gần như khó nhất trong các loại kỹ năng, nên cháu phải chuẩn bị tinh thần là sẽ mất rất nhiều thời gian mới tìm ra phương hướng. Nhiều người chính vì quá nóng lòng nên bỏ dở giữa chừng chuyển sang kỹ năng khác dễ hơn. Đến khi nhìn thấy thành tựu của những người kiên nhẫn cường hoá linh hồn họ lại vô cùng hối hận, lập tức bỏ dở các kỹ năng đang học, quay lại học cường hoá linh hồn. Thành thử khi những người chơi khác càng ngày càng mạnh hơn, thì bọn họ vẫn cứ dậm chân tại chỗ." Ông giải thích một lượt tường tận những gì mình biết cho hai người.

"Vâng, cháu đã hiểu. Cháu cảm ơn những lời nhắc nhở của chú!" Lăng mỉm cười chân thành nhìn ông.

"Còn về kỹ năng kinh thánh quyền năng, đây cũng là một loại kỹ năng vô cùng khó. Trong mười phòng chờ ở khu vực Châu Á của chúng ta, chú chưa thấy ai có thể sử dụng thành thạo kỹ năng này, mong rằng cháu sẽ là người đầu tiên khai sáng kỹ năng này trong khu vực." Ông đưa ra lời nhận xét và hy vọng của mình. "À mà cháu có định mua thêm một lá bùa phòng thân hay không?" Như vừa chợt nhớ ra, ông lên tiếng hỏi hắn. "Chú nghĩ nếu có thể cháu nên mua lấy một cái để phòng thân, bởi hai kỹ năng cháu chọn rất lợi hại, nhưng không phải ngày một ngày hai là có thể lập tức sử dụng được. Cho nên cháu cần chuẩn bị một lá bùa hoặc một vật phẩm có thuộc tính chống lại quỷ hồn, để bảo vệ bản thân trong trò chơi sắp tới."

"Ý, chú nói cháu mới nhớ." Lúc này Lăng đang nghĩ đến mặt thánh giá nằm trong không gian trừ vật của mình. "Cái mặt thánh giá cháu đeo trên cổ, hiện tại trở thành thánh giá trừ tà. Nó có thuộc tính phát hiện quỷ hồn trong bán kính năm mét, cháu có nó thì có cần mua thêm bùa trừ tà nữa không ạ?"

"Thật hả?" A Qua vô cùng kinh ngạc, bởi rất ít đồ người chơi mang theo trở thành vật phẩm sử dụng trong trò chơi, nhưng nếu một khi đã trở thành vật phẩm, tất cả đều thuộc loại vô cùng quý hiếm. "Nếu vậy thì không cần mua thêm bùa nữa đâu, tên của mặt thánh giá kia là thánh giá trừ tà, chắc hẳn nó cũng có công dụng xua đuổi ma quỷ, cháu mang theo nó bên mình là tương đối ổn rồi. Còn cháu." Ông chuyển tầm mắt về phía Khánh. "Cháu định mua vật phẩm gì?"

"Dạ, cháu muốn mua sách hướng dẫn trở thành bác sĩ toàn năng chú ạ, chú thấy kỹ năng đó có được không chú?" Khánh sốt sắng nói về dự định của mình, bởi hắn học y nên cảm thấy rất hứng thú với cuốn sách kia.

"Ừ kỹ năng đó cũng thuộc loại trâu bò đấy, và tất nhiên nó cũng thuộc nhóm kỹ năng khó nhằn. Cháu chỉ cần nhớ rằng, nhất định phải bình tĩnh học từ từ, vì mấy loại này mà không kiên nhẫn là hỏng cơm hỏng cháo hết." Ông lên tiếng dặn dò.

"Vâng ạ! Với cả chú ơi, cháu cũng có ý định mở khoá cường hoá linh hồn sơ cấp giống anh Lăng, chú thấy cháu có nên mở hay không hả chú?" Hắn ngượng ngịu một lần nữa hỏi ý kiến của A Qua.

"Có gì mà không nên chứ." Ông bật cười thành tiếng. "Người ta có câu nói "không thử làm sao biết", nên cháu cứ mạnh dạn làm những gì mình muốn. Chỉ cần luôn khắc hai chữ "kiên nhẫn" trong đầu là được. Chú khuyến khích cháu nên mua thêm một lá bùa phòng thân, bởi trò chơi tiếp theo hai đứa tham gia dù cấp độ chỉ là loại bình thường, nhưng lại là mức khó của loại bình thường, nên chắc chắn sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm."

"Vâng, cháu sẽ mua một cái mang theo." Khánh hiểu lúc này cần mua những vật phẩm bảo vệ tính mạng trước, lại thêm điểm thưởng của hắn không có nhiều, nên phần mở khoá cường hoá linh hồn hắn tạm gác lại một bên.

Sau khi dùng xong bữa tối tại nhà A Qua, Lăng và Khánh lập tức trở về nhà.

Vừa vào đến phòng khách, Lăng thả mình ngồi xuống cái ghế sofa gần nhất, rồi mở bảng thuộc tính cá nhân ra, vào trung tâm thương mại mua những vật phẩm cần thiết.

Trang kinh thánh đầu tiên mới cấu lập tức xuất hiện trong không gian trữ vật của hắn, thuộc tính cá nhân cũng xuất hiện thêm khung cường hoá linh hồn. Hắn dùng ý niệm mở khung cường hoá linh hồn vừa xuất hiện ra xem thử, các số liệu trên màn hình trước mặt hắn lập tức thay đổi.

Tên kỹ năng: Cường hoá linh hồn sơ cấp

Cấp độ hiện tại: Người thường

Tiến độ tiến cấp từ người thường đến cấp cường hoá phách thứ nhất: 0%

Gợi ý phương pháp cường hoá: Người chơi cần dùng linh hồn của mình chạm vào các đồ vật xung quanh

Nhìn đến mục gợi ý phương pháp cường hoá, hai chân mày của Lăng nhíu chặt lại. Dùng linh hồn chạm vào đồ vật xung quanh là khái niệm chưa bao giờ tồn tại trong suy nghĩ của hắn, hẳn nào A Qua lại nói kỹ năng này không phải là thử ngày một ngày hai có thể lĩnh ngộ được.

Hắn quyết định tạm gạt cái mục cường hoá này sang một bên, nhanh chóng mở không gian trữ vật, kiểm tra trang kinh thánh vừa xuất hiện kia.

Tên kỹ năng: Kinh thánh quyền năng

Số lượng: 1 trang

Nhắc nhở: Bước đầu tiên người chơi cần học thuộc từng câu, từng chữ trong trang kinh thánh này. Sau đó dùng khả năng thấu hiểu của mình, vận dụng kinh thánh tiêu diệt quỷ hồn

Lăng dùng ý niệm mở ra nội dung của trang kinh thánh, nội dung bên trong hoàn toàn trùng khớp với kinh thánh ở thế giới của hắn.

Mở đầu của kinh thánh là phần sáng thế ký, nội dung kể về việc Đức Chúa Trời sáng tạo ra mọi vật. Hắn là một người theo đạo, nhưng thật sự nếu bảo hắn không cầm kinh thánh mà đọc thuộc lòng không sai một từ nào, thật sự hắn không làm được. Cho nên cái bước đầu tiên, học thuộc từng câu, từng chữ trong trang đầu tiên này chắc sẽ tốn mất một khoảng thời gian kha khá của hắn. Nhưng điều đó không phải vấn đề, điều làm hắn khó hiểu là cụm từ "dùng khả năng thấu hiểu của mình" rốt cuộc là chỉ về cái gì? Chỉ về thấu hiểu nội dung trong kinh thánh? Hay là thấu hiểu ẩn ý trong kinh thánh? Đây mới là vấn đề khiến hắn đau đầu nhức óc.

Bạn đang đọc truyện *Tử Tù Mã 06* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Lần đầu đụng độ quỷ hồn

Ngày 31 tháng 10, một giờ trước khi trò chơi bắt đầu, Lăng và Khánh đã có mặt đông đủ tại nhà của A Qua. Lúc này cả hai đang vô cùng căng thẳng và bất an, bởi sắp phải đối mặt với bọn quỷ hồn mà trong tay hai người chẳng có lấy một thứ vũ khí nào đủ mạnh để chống lại chúng.

Trong mấy ngày qua, Lăng quên ăn, quên ngủ điên cuồng nghiên cứu trang kinh thánh bên trong không gian trữ vật. Sau khi học thuộc nội dung bên trong trang kinh thánh không sót một chữ nào, hắn mang tâm trạng đầy mong chờ tiến vào bên trong phòng mô phỏng trò chơi.

Để tiến được vào căn phòng này, hắn phải mua vé vào phòng có giá một điểm thưởng, thời gian hắn có thể ở lại bên trong là 24 giờ đồng hồ. Tất cả mọi cảnh vật bên trong căn phòng đúng như tên gọi của nó, tất cả đều được mô phỏng giống y hệt bên trong trò chơi. Chỉ cần người chơi miêu tả cảnh tượng căn mô phỏng, mọi cảnh vật bên trong sẽ lập tức thay đổi giống đến từng chi tiết nhỏ nhất, thậm chí có vài nơi người chơi thiết kế qua loa, cũng được hệ thống chỉnh sửa của căn phòng tự động sửa lại cho hoàn hảo.

Vừa vào tới nơi, Lăng lập tức thiết kế cho mình gặp phải quỷ hồn có cấp độ khủng bố chỉ bằng một nửa so với quỷ hồn trong trò chơi sắp tới hắn phải tham gia. Ngay lập tức, quang cảnh xung quanh vốn là một bờ biển tuyệt đẹp, được thay đổi thành một con đường đông người qua lại, mặt trời trên cao cũng được thay thế bằng vầng trăng khuyết bị những đám mây đen che khuất.

Hắn ngơ ngẩn nhìn dòng người qua lại, tiếng trò chuyện, tiếng bước chân của họ truyền thẳng vào thính giác khiến hắn ngỡ ngàng. Hắn không ngờ rằng cảnh mô phỏng ở nơi này lại hoàn toàn chân thật như vậy, đến mức hắn còn có thể cảm nhận được hơi ấm của cơ thể một đứa trẻ do mãi mê chơi đùa nên đâm sầm vào mình.

Hắn thích thú đi theo đoàn người ngắm nhìn cảnh phố xá nhộn nhịp hai bên, cũng bởi quá chú tâm tới điều mới lạ bản thân vừa khám phá ra, nên hắn quên mất là mình đang ở trong thế giới mô phỏng có quỷ hồn.

Càng đi về phía trước, những người đi lại trên đường càng đông một cách khó hiểu. Hắn đoán có lẽ nơi này đang tổ chức lễ hội, bởi hắn nghe được tiếng ca hát, tiếng reo hò âm ỉ từ bốn phương tám hướng truyền lại. Đúng lúc này, một bóng người mặc đồ trắng len qua đám đông, trên đầu đội cái mũ vành rộng lụp xụp, lưng thưng bước về phía hắn. Ban đầu hắn không để ý lắm, mãi cho đến khi kẻ kia chỉ còn cách hắn khoảng gần hai mét, hắn mới nhận ra điều bất thường.

Nếu tính đúng ra thì đây chính là lần đầu tiên hắn gặp ma kể từ ngày sinh ra, cho nên tâm lý không thể tránh được sự run sợ với những thể lực vô hình. Hắn cố gắng tự thuyết phục bản thân rằng, đây chỉ là thế giới mô phỏng, những con ma ở nơi này chắc chắn không hề tồn tại thật sự. Đang trong lúc thần kinh căng như dây đàn, một người đàn ông từ phía sau bước tới, hỏi tại sao hắn lại đứng ngăn người ở giữa đường chắn lối đi của người khác. Hắn ngơ người ra, hết nhìn người đàn ông, lại nhìn về phía cái kẻ mặc đồ trắng đội mũ vành rộng đang ngày một tiến lại gần kia. Người đàn ông thấy hắn không trả lời mà cứ nhìn ngược nhìn xuôi, ông ta chắc hẳn mình đã gặp phải một kẻ thần kinh có vấn đề, nên lắc đầu tỏ vẻ ngán ngẫm rồi tiếp tục bước thẳng về phía trước.

Mất thấy người đàn ông kia sắp đâm sầm vào kẻ mặc đồ trắng, Lăng ú ớ muốn gào lên ngăn cản, bởi hắn thật sự không chắc kẻ kia rốt cuộc là người hay ma. Nếu là người thì không sao, là ma thì chẳng phải người đàn ông kia sẽ gặp nguy hiểm hay sao. Nhưng trước khi âm thanh trong cổ họng hắn bật ra khỏi miệng, một cảnh tượng kinh hồn bạt vía chỉ xuất hiện trong phim kinh dị sảy ra ngay trước mắt hắn. Người đàn ông kia đi qua cơ thể kẻ mặc đồ trắng mà chẳng gặp phải bất kỳ chướng ngại gì, như thể phía trước ông ta vốn chẳng có người nào cả.

Da gà da vịt nổi khắp người hắn, lúc này đến thẳng ngu cũng nhận thức được kẻ mặc đồ trắng kia chính là quỷ hồn. Hắn cuống cuống lăm bắm một đoạn kinh thánh mà hắn cho là mình nhớ rõ nhất, nhưng đọc được vài ba từ hắn lại quên bém mắt đoạn phía sau, thành thử suy nghĩ đang như mở bòng bong của hắn lúc này càng thêm rối loạn. Sau cùng hắn quyết định dùng hàm răng nghiền mạnh môi dưới tới mức rớm máu, nhằm mục đích khiến bản thân bình tĩnh lại. May mắn là khi con quỷ kia chỉ còn cách hắn chưa đầy bốn bước chân, đoạn kinh thánh hoàn chỉnh đã xuất hiện đầy đủ trong đầu hắn. Hắn thờ phào nhẹ nhõm, sau đó hít sâu một hơi dài, đọc liền một mạch rõ ràng từng câu, từng chữ trong đoạn kinh thánh.

Chỉ là đoạn kinh thánh hắn đọc ra chẳng những không khiến con quỷ dừng lại, mà còn khiến nó phát ra những tiếng khùng khục giống cười mà lại chẳng phải cười. Lòng nằng trên người hắn dựng đứng hết cả lên, lý trí mách bảo hắn ngay lập tức phải chạy thoát khỏi nơi này. Khổ nỗi là bấy giờ hắn mới phát hiện ra cơ thể của mình đang ở trong trạng thái đông cứng như đá, nói không đi được, đi không đi được, ngay cả tròng mắt muốn dịch chuyển cũng không thể dịch chuyển được. Hiện tượng này rõ ràng không phải do hắn quá sợ hãi gây ra, mà giống như có thứ gì đó đang giữ chặt lấy từng tế bào trong cơ thể hắn.

Hai tròng mắt của hắn bị ép phải nhìn thẳng về phía con quỷ kia, khiến nỗi sợ hãi trong lòng hắn tăng vọt không thể kiềm hãm được. Hắn để ý thấy mọi người đi qua đi lại phía trước nhìn hắn như một thằng điên vừa trốn trại, điều này chứng tỏ ngoài hắn thì chẳng còn bất kỳ ai bị ảnh hưởng, và có lẽ họ còn chẳng nhìn thấy con quỷ mặc đồ trắng đang bước về phía hắn cũng nên. Ấy vậy mà sau đó hai giây, khuôn mặt của tất cả mọi người xung quanh đột ngột thay đổi. Ban đầu là trợn trừng mắt khó tin, sau đó cả khuôn mặt co rúm lại như thể đang phải chịu đựng điều gì ghê ghớm lắm. Lớp quần áo trên người bọn họ bị một thứ vô hình xé tung, kèm theo đó là từng phần máu thịt của cơ thể bị cắt đứt, để lộ ra khung xương tro tro, nội tạng lòng mề đỏ sẫm xuống mặt đất lênh láng máu. Nhưng không chỉ có thế, khuôn mặt vẫn còn nguyên vẹn của bọn họ gần như đồng loạt hướng về phía hắn, khoé miệng cong lên, tạo thành những nụ cười dị hợm rợn người.

Lăng cảm thấy sợ hãi đến cực điểm, hắn không hiểu chuyện gì đã xảy ra với những người kia. Rốt cuộc bọn họ là người hay là những hoá thân khác của con quỷ, được tạo ra nhằm mục đích dọa nạt hắn?

Chẳng để hắn xoắn xuyết với vấn đề không có lời giải quá lâu, khi chỉ còn cách hắn một bước chân, con quỷ dừng lại. Cái đầu hơi cúi xuống của nó ngẩng cao, bàn tay ẩn dưới lớp vải đưa lên đẩy cái vành mũ lụp xụp. Lúc này hắn mới nhìn rõ, năm ngón tay của nó không hề có móng, cả bàn tay được bao bọc bởi lớp da trắng nhợt hơi trong suốt. Cái vành mũ theo đà đẩy trượt dần về phía sau, một cặp mắt màu hổ phách vô cùng ma quái nhìn thẳng vào hai mắt hắn, khiến linh hồn của hắn không ngừng run bần bật. Hai môi mỏng dính giống như hai sợi chỉ của nó nhếch lên tạo thành một đường cong quái đản, cái đầu to bất thường nghiêng bên này, ngả bên kia, thích thú đánh giá từng phần cơ thể của kẻ đứng trước mặt.

Bất ngờ, cái mồm rộng đến mang tai của nó không hề báo trước há ra, đầu lưỡi nhọn hoắt như mũi dao lao thẳng về phía mắt trái, khoét con ngươi bên trái của hắn ra khỏi hốc mắt, rồi lấy tốc độ nhanh như chớp rút trở về. Con ngươi cuộn trong đầu lưỡi bị hàm răng vàng ó của nó nhai nát thành một đồng bầy nhầy, vài giọt máu và dịch lỏng phọt ra bắn thẳng lên chớp mũi hắn.

Do động tác của con quỷ quá nhanh, đến khi đại não của hắn cảm nhận được đau đớn thì con ngươi bên phải cũng đã bị khoét ra khỏi hốc mắt. Thị lực bị mất đi, cảnh vật xung quanh chỉ còn là màu đen đặc quánh khiến linh hồn hắn càng thêm run sợ. Con quỷ dường như nhìn thấu điều đó, những tiếng khùng khục ròn rợn từ họng nó phát ra liên tục. Cái lưỡi sắc lẹm của nó trườn trên gò má hắn, bò quanh căn cổ hắn, rồi len lỏi qua lớp áo trườn thẳng tới vị trí trái tim. Khi hắn cứ tưởng màn tra tấn này sẽ được kết thúc bằng một cú khoét tim đầy máu me, thì cái lưỡi sắc lẹm kia chuyển hướng, nó trườn về phía miệng của hắn, len qua hai môi, cạy hàm răng đang cắn chặt của hắn ra rồi cắt phẳng cái lưỡi bên trong. Máu từ vết cắt tràn đầy khoang miệng, trào hẳn ra ngoài trông như một dòng thác nhỏ.

Những con đau thấu trời nổi đuôi nhau đánh úp thẳng tới, khiến hơi thở của hắn ngày càng dồn dập, những sợi gân thô to ngoằn ngoèo nổi hẳn lên trên bề mặt da. Nhưng điều đáng sợ là dù hắn đang đau đớn như thế, nhưng khoé miệng lại cong lên tạo thành nụ cười vô cùng khoái trá. Điều đương nhiên hành động đó không phải do hắn cố tình làm ra, hắn cũng chỉ là người trần mắt thịt, dù mạnh mẽ đến mức nào cũng không thể trong tình cảnh vừa bị móc mắt, vừa bị cắt lưỡi mà vẫn có thể mỉm cười.

Trong khi hắn đang chết chìm trong cảm giác đau đớn cùng khiếp sợ, con quỷ tiếp tục dùng lưỡi sắc bén của mình lóc sạch từng phần thịt trên cơ thể hắn xuống. Bàn tay dị hợm của nó thọc thẳng vào phần bụng, moi nội tạng của hắn dút vào mồm nhai ngấu nghiến. Lúc này Lăng đã mang máng hiểu ra, có lẽ tất cả mọi người xuất hiện trên con đường này đều bị con quỷ kia giết hại. Tin rằng nếu đây không phải thế giới mô phỏng, chắc chắn hắn sẽ trở thành một trong số những oan hồn vất vưởng ở đây, ngày ngày cứ lặp đi lặp lại quá trình tử vong của mình.

Bắt đầu từ khi bị con quỷ khoét mắt cho đến nay, không hiểu vì sao hắn chẳng những không ngất đi vì những cơn đau dồn dập, mà ngược lại, hắn cảm thấy tỉnh táo như vừa uống liền một lúc mấy chục ly cà phê đặc. Bây giờ hắn mới hiểu cái hình phạt từ hình lăng trì nó khủng khiếp, đau đớn như thế nào. Dù lưng hắn lúc này chỉ còn lại khung xương trống hoác, hắn vẫn cảm thấy như có tầng tầng lớp lớp mồ hôi lạnh chảy ra ướt đầm cả khoảng lưng của mình. Mãi đến khi não bộ và trái tim bị con quỷ kia nhai sống, hắn mới hoàn toàn mất đi ý thức. Sau đó khung cảnh tối đen trước mắt được thay thế bằng cảnh bờ biển với những khu chòi nghỉ mát đẹp tuyệt vời. Hắn ngồi bệt xuống trên mặt cát, hai tay ôm chặt lấy cơ thể vẫn đang không ngừng run bần bật.

So với sự khủng bố khi phải đối diện với bọn dã thú, cảnh tượng hắn vừa trải qua phải nói là hai phạm trù hoàn toàn khác nhau. Mà con quỷ kia mới chỉ mạnh bằng một nửa so với con hắn sắp phải đối mặt, có lẽ khả năng sống sót vượt qua trò chơi lần này của hắn còn chưa nổi hai mươi phần trăm. Nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc hắn sẽ khuất phục, sau khi bình tĩnh trở lại, hắn tiếp tục tiến vào thế giới mô phỏng, đối đầu với bọn quỷ. Sau mỗi lần thất bại hắn lại tiếp tục tiến vào, cứ như vậy hơn một trăm lần, kỹ năng sử dụng kinh thánh của hắn vẫn dậm chân tại chỗ, nhưng khả năng sợ hãi khi gặp bọn quỷ hồn đã được khắc phục đáng kể. Lúc này nếu để hắn một lần nữa gặp phải con quỷ đội mũ vành rộng kia, hắn tin chắc rằng mình có thể hoàn toàn bình tĩnh mặt đối mặt với nó.

Còn về mục cường hoá linh hồn, hắn cũng đã thử qua vô số lần, nhưng kết quả cũng chẳng có gì tiến triển. Hắn thật sự không biết phải làm thế nào mới có thể dùng linh hồn của mình chạm vào các đồ vật xung quanh. A Qua từng nói, dù học bất kỳ kỹ năng nào điều cần nhất chính là kiên nhẫn, cho nên hắn tạm gác lại mục cường hoá linh hồn sang một bên, đợi đến khi trò chơi tiếp theo kết thúc sẽ mang ra ngăm cứu tiếp.

Trong khi Lăng chơi trò so gan với quỷ, Khánh cũng vui đầu vào tìm hiểu kỹ năng bác sĩ toàn năng của mình. Mục đầu tiên của kỹ năng này vô cùng đơn giản, chỉ yêu cầu người chơi có thể khiến khả năng xử lý vết thương cơ bản cho người bệnh của mình đạt đến cấp hoàn mỹ. Bởi là kẻ được người trong khoa khen ngợi có đôi tay khéo léo, hắn hí hửng cho rằng chỉ mất nửa ngày là sẽ hoàn thành mục đầu tiên này. Ngờ đâu mất nguyên ba ngày lúi húi trong phòng mô phỏng trò chơi với đồng xác chết, đến một thao tác đơn giản là khâu liền vết thương hắn cũng chưa thể đạt đến cấp hoàn mỹ. Bởi yêu cầu hoàn mỹ của kỹ năng này chính là, phải khâu vết thương liền lại y như phần da ban đầu chưa hề bị bất kỳ xây sát gì. Lúc này đúng là hắn muốn khóc khô cả mắt, yêu cầu đến mức biến thái như thế thì chắc chỉ có thần tiên mới làm được.

Bạn đang đọc truyện *Từ Tù Mã 06* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Tiến vào trò chơi

"Hai đứa nghe cho kỹ những gì chú sắp nói đây." Thấy thời gian không còn nhiều, A Qua lên tiếng dặn dò cả hai. "Trong trò chơi có kịch bản linh dị hay kịch bản viễn tưởng, phưu lưu, điều quan trọng nhất người chơi phải luôn chú ý đến đó chính là thu thập tin tức liên quan đến những sự kiện chính. Bởi nếu trong tay có tin tức cụ thể, chẳng những sẽ được cộng thêm điểm thưởng, mà tình huống của những màn tiếp theo cũng có thể phần nào nắm được. Thời điểm lý tưởng nhất để thu thập thông tin, chính là khoảng thời gian bị bỏ trống trong kịch bản, hai đứa có hiểu ý của chú không?" Hàng mày của ông hơi nhướn lên.

"Vâng, chúng cháu hiểu ạ!" Lăng và Khánh cùng lên tiếng trả lời.

"Tốt!" Ông gật đầu hài lòng. "Tiếp theo là vấn đề NG, chắc hai đứa cũng đã biết mức phạt dành cho trường hợp cố tình gây ra NG và vô tình gây ra NG, cho nên chú sẽ không nhắc lại vấn đề này nữa. Điều chú muốn nhấn mạnh với hai đứa là nếu trong tình huống không còn lựa chọn nào khác để thoát khỏi sự đeo bám của quỷ hồn, thì mới chọn cách cố tình gây ra NG, bởi Bố Trẻ chỉ cho người chơi nợ điểm cố tình gây ra NG một lần duy nhất, và số điểm đó sẽ được tính lùi hàng tháng cho đến khi nào người chơi trả đủ số điểm thưởng đã nợ. Hơn nữa quy tắc chỉ được phép gây ra NG ba lần trong một lượt chơi không phải áp dụng cho từng người một, mà là mỗi lượt chơi chỉ được phép NG ba lần, đến lần thứ tư, tất cả người chơi tham gia lượt chơi đó, bất kể là có gây ra NG hay không, đều sẽ bị xóa sổ hoàn toàn." Nói đến đây ông dừng lại, nâng tay đưa tách trà đang nằm gọn trong lòng bàn tay kê lên miệng nhấp một ngụm lớn.

"Còn về vấn đề vô tình gây ra NG." Ông quyết mắt nhìn hai người. "Lời khuyên của chú dành cho hai đứa là hãy cố hết sức hoà mình vào nhân vật trong kịch bản, các cháu càng nhập vai tốt bao nhiêu, khả năng gây ra NG càng thấp bấy nhiêu. Hơn nữa nếu các cháu có thể hoàn toàn hoá thân vào nhân vật của mình, trong nhiều trường hợp nguy hiểm sẽ tìm ra những phương án phù hợp để thoát thân." Thấy hai thanh niên ngồi trước mặt nửa hiểu, nửa không, ông thở dài một tiếng. "Chú biết kinh nghiệm của người này không dễ dàng gì mà người khác có thể thấu hiểu, hy vọng hai đứa sẽ tự ngẫm ra đạo lý trong những lời nói của chú ở trò chơi sắp tới."

"Vâng, cháu sẽ cố gắng hết sức." Lăng nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt ông.

Những gì ông vừa nói hắn đều hiểu, nhưng hắn không biết phải làm thế nào mới có thể hoàn toàn hoà mình vào nhân vật. Lúc này bỗng nhiên hắn ước gì trước kia mình học qua lớp diễn xuất, nếu vậy chắc chắn bây giờ đối với hắn, cái khái niệm hoàn toàn hoà mình vào nhân vật sẽ không mơ hồ như bị sương mù bao phủ như thế này.

Đến khi chỉ còn hơn năm phút trước khi trò chơi bắt đầu, ba người lục tục ra khỏi nhà của A Qua, đi thẳng về phía quảng trường trung tâm. Khi cả ba vừa đến nơi, thang máy dịch chuyển không gian có màu trắng trong suốt cũng vừa hay xuất hiện.

"Đến giờ rồi, hai đứa vào thang máy thôi." Hai tay ông đặt lên bả vai của cả hai. "Nhớ cẩn thận mọi lúc mọi nơi, chúc hai đứa gặp nhiều may mắn."

"Cảm ơn chú, hẹn gặp lại chú sau hơn một giờ đồng hồ nữa." Lăng và Khánh đặt bàn tay của mình lên mu bàn tay ông, rồi hai người sóng vai nhau bước vào thang máy dịch chuyển. Cửa thang máy lập tức đóng lại, ngăn cách bọn họ với thế giới bên ngoài.

Hiện tại Lăng đang vô cùng thấp thỏm, bởi theo như lời A Qua nói, tất cả kịch bản của trò chơi đều được dựa trên các tình tiết của những bộ truyện hoặc phim có thật. Những ngày qua hắn tìm đi tìm lại nhiều lần, vẫn không tìm thấy bộ phim hay bộ truyện kinh dị nào liên quan đến những quân bài, chính vì thế hắn có linh cảm kịch bản lần này có lẽ sẽ vô cùng quái dị.

"Thang máy dịch chuyển không gian bắt đầu tiến hành dịch chuyển. Năm giây đếm ngược bắt đầu. 5... 4... 3..."

Dòng thông báo dịch chuyển hiện ra trước mặt Lăng, đồng thời hắn thấy những chùm sáng lớn màu xanh lá cây từ bốn phương tám hướng lao tới bao trọn lấy cơ thể mình, tầm nhìn của hắn lúc này chỉ còn lại một màu xanh len lét.

...

Mấy ngày hôm nay, thời tiết ở thành phố Hà Nội đột ngột chuyển xấu hơn hẳn so với mấy ngày trước. Trời đang vào đông vốn đã u ám, nay bị những đám mây đen nặng trĩu bao phủ trông càng u ám hơn.

Sáu giờ mười phút sáng, tại một phòng ngủ trong một căn hộ ở khu chung cư Royal city, tiếng chuông đồng hồ báo thức reo lên inh ỏi. Một cánh tay từ trong chăn ảm thò ra, lần mò về phía phát ra âm thanh. Nhưng do cánh tay kia quờ quạng lung tung, nên cái đồng hồ trên mặt bàn đặt đèn ngủ bị hất rơi xuống đất, những tiếng bíp bíp đang phát ra chẳng hề có dấu hiệu sẽ dừng lại.

Có vẻ người nằm trên giường đã mất kiên nhẫn, cái chăn siêu nhẹ bị hất tung sang một bên, một đứa bé trai khoảng mười bốn tuổi bật người ngồi dậy. Nhưng khi nhìn rõ cảnh vật xung quanh, cả người thẳng bé rơi vào trạng thái đờ đẫn, cái đồng hồ bị rơi xuống đất đang kêu ầm ỹ cũng bị nó quăng ra sau đầu.

"Tuấn! Con vẫn còn chưa chịu dậy hả?" Cánh cửa phòng không báo trước bị mở hé ra, một người phụ nữ khoảng hơn bốn mươi tuổi ngó đầu nhìn vào bên trong phòng. "Con không nghe thấy..." Bà ngạc nhiên nhìn thẳng con quý hoá của mình dậy rồi mà vẫn ngồi bất động trên giường như tượng đá, cái đồng hồ báo thức thì chẳng hiểu sao bị rơi xuống đất. Bà đưa tay đẩy hẳn cánh cửa sang một bên, bước về phía cái đồng hồ đang nằm chổng chơ trên mặt đất, cúi người nhặt nó đặt trở lại trên mặt bàn, rồi tiện tay tắt báo thức luôn một thể.

"Này, con làm gì mà ngồi đần mặt trên giường thế? Lại mơ thấy ác mộng hả?" Vừa hỏi bà vừa đưa bàn tay phải đặt nhẹ lên trán của nó.

"Con không sao mẹ ạ." Thằng bé nắm hờ lấy tay mẹ mình, rồi khéo léo lôi bàn tay của bà rời khỏi trán nó. "Chắc tại hôm qua bị dính nước mưa nên hôm nay con thấy hơi mệt." Vừa nói nó vừa xoay người xuống giường, hai chân xò vào đôi giếp đi trong nhà màu xanh dương có hình cướp biển nằm trên mặt sàn.

"Hi, biết vậy nên mẹ đun nước gừng mật ong, với cả nấu bún bò cho con trai mẹ rồi kìa." Bà đưa tay trùi mền xoa nhẹ mái tóc bù xù của nó. "Con mau đi làm vệ sinh cá nhân rồi ra ăn, sau đó còn đi học, không nhanh lên là bị trễ học bây giờ." Bà hất mặt về phía cái đồng hồ treo tường nhắc nhở.

"Vâng, con xong ngay đây mẹ." Thằng bé chạy thẳng về phía nhà vệ sinh.

Vào tới nơi nó đóng sầm cửa lại, đi tới bồn rửa mặt, bóp kem đánh răng lên mặt bàn chải đánh răng rồi bắt đầu kỳ cọ bộ nhá của mình. Cả quá trình làm vệ sinh cá nhân, hai mắt nó luôn nhìn chăm chăm vào hình ảnh trong gương, cứ như thể đây là lần đầu tiên nó được nhìn thấy khuôn mặt của mình vậy.

Thằng bé này chính là Lăng, lúc này hắn vô cùng kinh ngạc quan sát toàn bộ cơ thể mình. Bởi nhân vật hắn nhập vai có khuôn mặt non nớt giống như đúc với khuôn mặt của hắn năm mười bốn tuổi, thậm trí ngay cả cái nốt ruồi màu đỏ trong lòng bàn tay của hắn cũng xuất hiện trên cơ thể của đứa bé này. Nếu không được biết trước đây là thế giới trong trò chơi, có lẽ hắn thật sự tin rằng mình của năm mười bốn tuổi bị đưa tới một thế giới khác.

Sau bữa ăn, Lăng khoác cái ba lô làm bằng vải jean màu xanh rêu lên vai, nhanh chóng lao ra khỏi cửa. Bởi ban nãy khi mới tỉnh dậy hắn vội vã xem qua kịch bản của màn đầu tiên, thành thử bây giờ nếu không đi nhanh hắn sẽ bị trễ học.

Vừa xuống đến tầng hầm để xe, hắn thấy ba đứa bạn thân của "mình" cũng đang cuống cuồng chạy tới.

"Ừa, Tuấn! Sao giờ này cậu vẫn ở đây? Không lẽ hôm nay cậu cũng ngủ dậy muộn hả?" Loan hơi sùng sốt nhìn hắn.

"Ừ, may mà mẹ tớ gọi dậy, không thì chắc hôm nay được một vé vào ngồi trong sổ trực ban rồi." Lăng thở dài một hơi. "Còn các cậu? Cũng bị ngủ dậy muộn hết à?"

"À, à ừ. Bọn tớ cũng bị ngủ dậy muộn." Tuyên hơi ấp úng. "Mà bọn mình mau đi học thôi, sắp đến giờ trống điểm vào lớp rồi!" Vừa nói hắn vừa dắt con xe đạp điện mới cáu của mình ra khỏi khu vực để xe.

"Này các cậu! Chờ tớ với!" Khi cả bọn đang chuẩn bị vin ga phóng đi thì bị gọi giật lại. Cả ba quay đầu nhìn về phía sau, đập vào mắt bọn họ là thằng

nhóc béo ục ịch đang thờ hồn hèn chạy tới.

"Trời! Cậu cũng ngủ dậy muộn luôn à Toàn béo?" Sơn ngạc nhiên lên tiếng.

"Ừ ừ, bị dậy muộn." Toàn trả lời qua loa cho xong chuyện. "Hôm nay cậu đeo tờ đi học nha Tuấn." Vừa nói thằng bé vừa nhảy tót lên ngồi phía sau yên xe đạp điện của Lãng.

Người diễn vai Toàn này chính là Khánh, cho nên hắn không hề kiêng dè gì bám sát lấy người đồng đội duy nhất của mình. Đồng thời thông qua kênh đội nhóm, hắn dùng suy nghĩ gửi tin nhắn hỏi sơ qua về tình hình của Lãng.

Sau khi cả năm cất xe vào bãi đỗ xe của trường, tiếng trống vào lớp cũng vừa hay vang lên, cả bọn vất chân lên cổ chạy học tốc về phía phòng học của mình. Trong cả bọn, người chật vật nhất là Khánh, với thân hình trên dưới tám mươi ki-lô-gam, dù hắn cố chạy nhanh hết mức có thể, nhưng vẫn không thể theo kịp được bốn người phía trước. Cứ đà này nếu gặp phải quý hồn, chắc chưa chạy được hai bước hắn đã bị nó làm thịt rồi. Nhưng hắn cũng không thể làm gì khác là cắn răng chấp nhận cái vai diễn hành người này, bởi Bố Trê không cho phép người chơi lựa chọn hay đổi lại vai diễn, nếu không chắc chắn chẳng có người chơi nào muốn diễn vai phụ lót đường cả.

Bạn đang đọc truyện *Từ Tù Mã 06* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Vết bầm kỳ lạ

Dựa theo sự chỉ dẫn trong kịch bản, Lãng nhanh chóng tìm được chỗ ngồi của mình. Bàn học ở ngôi trường này là loại bàn ngăn dành cho một người ngồi, làm bằng gỗ ép công nghiệp, cho nên nổi lo lắt chằng may gặp phải đứa bạn ngồi cùng bàn nói nhiều của hắn không cánh mà bay.

Hắn tháo ba lô ra khỏi vai, hơi khom người treo nó vào cái móc bên cạnh học bàn, sau đó ngồi xuống mở khoá ba lô lấy ra các loại sách vở cho tiết học đầu tiên. Vừa làm hắn vừa liếc qua tất cả học sinh trong lớp một lượt, đa phần đều đang tùm năm tùm bảy lại thì thầm to nhỏ, nên hắn không thể phân biệt được đâu là người chơi, đâu là NPC*. Nhưng có một điều hắn khẳng định được là, trong bốn đứa bạn thân của mình, ngoài thằng nhóc Toàn béo do Khánh nhập vai ra, ba người còn lại chính là người chơi giống như hắn. Bởi khi nói chuyện với ba người, hắn để ý thấy ngoài cử chỉ và cảm xúc có chút không đồng nhất với lời nói của họ. Và chắc chắn bọn họ là người chơi mới, bởi ngoài nhân vật do Khánh nhập vai thì trên đầu ba người còn lại không hề hiện thị nickname. Hơn nữa trong kịch bản có nhắc đến một nhóm bốn đứa nhóc khác, hai trong bốn đứa nhóc đó chính là hai người diễn chính, bọn họ đều là người chơi của phòng chờ số 4. Một người có nickname là Hoa Tuyết Lạnh Lùng, người kia là Tuý Miêu. Hai người còn lại cũng là người chơi của phòng chờ số 4, một người nickname là Chang Chang, một người là Chán Đồi. Như vậy đến thời điểm hiện tại, cộng nhóm năm người bọn hắn và bốn người kia là có tất cả chín người chơi.

Trong khi hắn đang miên man suy nghĩ, cái ghế ở bàn phía trước bị kéo lệch sang một bên, tiếp đó một bóng người to lớn đặt mông ngồi phịch xuống mặt ghế. Hắn theo quán tính nâng mắt lên nhìn, người ngồi phía trước cũng xoay mặt lại nhìn hắn mỉm cười.

"May quá bọn mình vừa hay đến kịp, không chắc cuối tuần lại nghe ca nhạc nhẹ của bà cô già mất." Khánh cố gắng xoay hắn cả cái cơ thể đầy mỡ của mình về phía sau, một cánh tay của hắn tì lên mặt bàn học của Lãng.

"Hử? Tớ tưởng cậu khoái nghe ca nhạc nhẹ, giờ cũng biết ngán rồi cơ á?" Lãng bật cười hóm hình đọc lời thoại.

"Tưởng tưởng cái đầu con gấu nhà cậu." Khánh trợn mắt. "Tớ khoái ca nhạc nhẹ của mấy chị ca sĩ xinh đẹp, chứ cái thứ nhạc chan chất của bà giáo tớ chịu chết không yêu thương nổi." Hắn vừa dứt lời thì tiếng trống truy bài vang lên. "Thôi có gì lát nói, thằng cha trực ban đến rồi kia, lơ tơ mơ là bị nó cho vào sổ như chơi đấy." Nói xong, lần thứ hai hắn vận sức xoay cái cơ thể ục ịch của mình trở lại phía trước.

"Anh có phát hiện gì mới không?" Khánh vừa xoay người lại đã lập tức thông qua kênh đội nhóm gửi tin nhắn cho Lãng.

"Tạm thời không có gì mới. Do bị kịch bản hạn chế, nên ngoài nhân vật trong kịch bản nhắc đến, anh không quan sát được còn người chơi nào khác trong cái lớp học này hay không." Lãng gửi tin nhắn trả lời.

Lúc này hắn cũng tranh thủ xem lại từng chi tiết trong kịch bản màn đầu tiên. Nhưng vì lớp kịch quá đơn giản, ngoài phần cuối của lớp kịch ra thì hầu như đa phần đều nói về cuộc sống bình thường của các học sinh trong lớp 8B, cho nên hắn soi đi soi lại vài lần vẫn không tìm ra được chi tiết đặc biệt nào.

Nói đến phần cuối của màn đầu tiên, hắn đoán đây chính là bước ngoặt của câu chuyện. Điểm nhấn của phần cuối đó là, do trời mưa nên tiết thể dục của lớp 8B được chuyển thành tiết tự học trong lớp. Nhóm năm đứa nhóc kéo mấy cái bàn chập lại, rồi ngồi tùm lại cùng nhau. Trong quá trình trò chuyện, năm đứa vô tình phát hiện những vết bầm lõm mờ trên cổ tay trái của mình. Đang hoang mang không hiểu tại sao trên cổ tay của cả năm lại cùng xuất hiện vết bầm giống nhau như đúc, thì một nhóm bốn người ngồi ở dãy bàn bên dưới đi tới, kéo ống tay áo lên, làm lộ ra một vết bầm có hình giống như hình con nhép trong bộ bài tây trên cổ tay trái.

Tiếng trống vào tiết vang lên kéo Lãng ra khỏi dòng suy tư, hắn hít sâu một hơi ngồi thẳng người dậy. Ban nãy hắn có xem lướt qua kiến thức trong mô sách giáo khoa trước mặt, khiến hắn thất vọng là tất cả số kiến thức đó đối với hắn giống như một đôi giày cũ đã đi mòn cả gót, bây giờ nhìn lại nó, cảm xúc của hắn chỉ có một từ "ngán". Nhưng bởi nhân vật hắn nhập vai là một thằng nhóc mọt sách, vô cùng chăm học, thành tích học tập luôn đứng top thứ

hai của lớp, cho nên dù trong lòng có ngán thế nào, bề ngoài hắn cũng cố phải bày ra vẻ mặt say mê với cái đồng kiến thức cũ rích kia.

Khi chỉ còn gần mười phút là đến tiết thể dục, bầu trời âm u bất chợt đổ mưa tầm tã, giống y như trong miêu tả của kịch bản. Hắn len lén vạch ống tay áo, ngửa cổ tay trái lên kiểm tra, nhưng ngoài lớp da trắng mịn và những sợi gân xanh ẩn bên dưới lớp da, thì chẳng hề có vết bầm tím nào cả.

"Cả lớp ơi!" Cô nàng lớp trưởng, cũng chính là một trong hai người diễn chính về mặt hóm hờ chạy từ hành lang vào trong lớp. "Thầy Bằng bảo, vì trời mưa nên tiết thể dục sẽ được chuyển thành tiết tự học trong lớp mọi người ạ!"

"Thật hả?" Bọn nhóc trong lớp nhao nhao lên tiếng. "Thích quá đi mất, lại được buồn dưa lê rồi mấy đứa ơi!" Một vài thằng ôm vai bá cổ nhau reo hò ầm ĩ.

"Nào nào, tiết sau là tiết tự học kìa, chúng mình chap bàn vào sẵn đi nào!" Loan đứng bật dậy khỏi ghế, dùng hai tay kéo cái bàn của mình về phía cái bàn của Lăng.

"Ờo, hôm nay bọn mình đẹp việc học sang một bên nhá." Sơn từ bên ngoài chạy về kỳ kèo với cả bọn. "Tớ vừa đi hóng hớt được là tiết tự học này không có thầy cô nào trông lớp, nên bọn mình tranh thủ bàn về vụ hoá trang Halloween đi! Tớ đang phân vân không biết là nên hoá trang thành bộ xương đi động, hay là hoá trang thành ma cà rồng, các cậu cho ý kiến hộ tớ xem nào." Vì là người lười học nhất nhóm, nên Sơn luôn tỏ ra hứng thú với các trò chơi hơn là việc học hành.

"Um, nghe cũng được đấy." Tuyên lên tiếng đồng tình. "Tớ cũng đang háo hức cái vụ hoá trang này lắm nè."

"Tớ cũng thế." Khánh cười khi, lớp thịt núc ních trên mặt hắn bị ép dạt sang hai bên trông vô cùng hài hước. "Còn hai cậu thế nào, đừng nói là lại cầm đầu vào học đấy nhá." Hắn gườm gườm nhìn Lăng và Loan.

"Ừ thì không học, mấy cậu làm gì mà gắt thế." Loan tròn mắt lườm lại.

"Tuyệt, cứ vậy nhé! Để tớ lấy tập mẫu trang phục hoá trang cho các cậu xem." Sơn hí hửng chạy về phía bàn học của mình.

"Ồ này, các cậu còn chưa hỏi ý kiến của tớ cơ mà." Lăng lên tiếng nhắc nhở bốn người.

"Ý kiến của cậu á? Trực tiếp bị bỏ qua!" Cả bốn đồng thanh gào lên.

Lăng nhún vai không nói thêm gì, hắn gấp quyển sách giáo khoa dày bịch trong tay lại, đứng lên giúp cả bọn kéo bàn chap lại với nhau. Trong lúc đó, hắn cũng tranh thủ nhìn thoáng qua nhóm bốn người đang ngồi ở dãy bàn phía dưới dãy bàn của hắn và bốn đứa bạn vừa chap vào nhau. Do kịch bản không cho phép nên hiện tại hắn không thể tìm bọn họ nói chuyện, nhưng đó không phải lý do khiến hắn chỉ im lặng quan sát. Bởi nếu muốn, hắn hoàn toàn có thể thông qua kênh chat khu vực trong trò chơi, gửi tin nhắn để thăm dò tình hình của bọn họ. Lý do thật sự là bởi thân phận người chơi ở phòng chờ số 6 của hắn, theo như A Qua đã nói, chắc chắn sẽ chẳng có người chơi của phòng chờ nào quan tâm đến người chơi của một phòng chờ bị nguyên rủa như hắn. Nên hắn biết thân biết phận, không dấn đến mức đi hỏi thông tin từ những người không chào đón sự xuất hiện của mình.

"Các cậu thấy bộ đồ người nhện này thế nào? Ngầu không? Còn cả bộ người dơi nữa này, tớ thấy đẹp hết sảy!" Sơn say mê chỉ vào từng mẫu đồ hoá trang trong cuốn catalog trên mặt bàn.

Nhìn biểu cảm trên mặt của từng người trong nhóm, Lăng khá ngạc nhiên bởi khả năng diễn xuất vô cùng sinh động của bọn họ. Nếu không có chế độ hiển thị nickname trên đỉnh đầu để phân biệt người chơi mới toanh và người chơi đã vượt qua thử thách đầu tiên, chắc hắn đã đoán bọn họ là người chơi của phòng chờ số 4, chứ không phải người chơi mới.

"Tớ thấy bộ đồ phù thủy này đẹp nè, nhìn cái váy cung quá đi mất." Loan đưa tay chỉ vào bộ váy ngắn có tông màu đen u ám.

"Thôi đi cô nương." Khánh bĩu môi. "Với cái thân hình như que củi này của cậu mà mặc bộ này á, có mà bị người ta cười cho thối mũi." Hắn giả bộ nhăn mặt, đưa ngón trỏ và ngón cái bóp chặt hai cánh mũi của mình.

"Còn hơn cái đồ thùng phi đi động như cậu." Loan chanh chua phản pháo. "Mà ai bảo tớ gầy như que củi. Mở to cặp mắt tèm nhèm của cậu nhìn cho kỹ đi, da thịt tớ hơi bị săn chắc luôn đấy nhá." Cô vén ống tay áo lên, làm lộ ra một đoạn cánh tay trắng muốt.

"Ồ, tay cậu bị gì thế này?" Lăng chớp lấy cổ tay của cô, lật ngửa lên làm lộ ra một vết bầm nho nhỏ.

"Tớ cũng không biết." Loan nhíu hàng mày, cô dùng ngón trỏ ấn nhẹ vào vết bầm kia. "Chẳng có cảm giác gì cả, chắc tớ va vào đâu nên bị tím ấy mà." Cô kéo ống tay áo xuống, giọng điệu chẳng sao cả. Nhưng nếu để ý kỹ, sẽ thấy bàn tay kéo áo xuống của cô hơi xiết lại.

Nhìn thấy vết bầm trên cánh tay của Loan, Lăng cảm thấy rất bứt rứt. Ngay lúc này hắn rất muốn vạch luôn ống tay áo của mình ra, xem có vết bầm nào xuất hiện hay không.

"Chứ không phải bị anh đẹp trai nào cắn chứ hả." Tuyên lên tiếng trêu ghẹo.

"Xi, có cậu mới bị trai đẹp cắn thì có." Loan quăng cho hắn một cái lườm sắc lẹm.

"Tay tớ làm gì có vết bầm nào đâu mà bị cắn." Hắn vén ống tay áo, chìa cổ tay ra trước mặt cả bọn. "Không tin cậu... ờ, sao tay tớ cũng có là thế nào?" Hắn hốt hoảng nhìn chằm chằm vào cái vết bầm đột nhiên xuất hiện kia.

"Chắc chắc, sao hai cậu lại đều có vết bầm trên cổ tay là thế nào?" Sơn nheo mắt hết nhìn Loan lại quay sang nhìn Tuyên. "Tớ thấy có mờ ám ở đây đấy nha." Hấn đưa tay xoa cằm ra vẻ thám tử sẫm soi.

"Mờ ám cái qđ gì, có khi cái tay chết tiệt của cậu cũng bị bầm cũng nên ấy chứ." Tuyên tỏ ra khó chịu vì câu "mờ ám" của Sơn, bởi cậu chàng đã có người trong lòng nên cảm thấy không vui khi bị gán ghép với người khác, nhất là lại là với đứa bạn thân của mình.

"Cậu cứ khéo tưởng tượng, tớ nhớ là mấy hôm nay chẳng bị vật gì va chạm mạnh gì vào cổ tay, cướp đâu ra mà có vết bầm." Như để chứng minh sự trong sạch của mình, Tuyên vén ống tay áo lên trình diện với cả nhóm.

"Ồ hô, thế cái vết đen đen này là cái gì đây Tuyên nhỉ? Nhỏ nòi há Tuyên?" Lãng phì cười chỉ vào vết bầm nho nhỏ trên cổ tay hấn, ba người còn lại cũng ôm bụng cười ngặt nghẽo.

"Đây... đây..." Tuyên nhìn chằm chằm cổ tay mình, áp a áp ứng không thành câu. "Ê, Toàn béo!" Hấn chộp mạnh lấy cổ tay mồm mồm lộ ra khỏi lớp áo của Khánh. "Cổ tay cậu cũng bị bầm này, thế mà còn bày đặt cười tớ. Xỉ!"

Thực ra lúc này Khánh đang cảm thấy vô cùng căng thẳng, cái bộ dạng ôm bụng cười ngặt nghẽo là do hấn cố hết sức diễn theo đúng cảm xúc của nhân vật mình nhập vai. Thấy Tuyên túm lấy cánh tay mình và chỉ vào vết bầm, cơ thể hấn không kiềm chế được run bắn lên, hai mắt mở to nhìn chằm chằm cái vết bầm quái dị kia.

"Lạ nhỉ, cổ tay của tớ cũng có lun này." Lãng chìa cổ tay của mình ra trước mặt bốn người. "Tớ nhớ rõ là mấy ngày gần đây cổ tay của tớ không hề bị va đập mạnh vào đâu cả. Mà kỳ lạ là tại sao cả năm đứa chúng mình đều có vết bầm, vị trí và kích thước lại giống nhau đến kỳ quái. Các cậu nhìn xem, đây này." Vừa nói hấn vừa đặt tay trái của mình nằm sát với tay trái của bốn người kia, để so sánh độ giống nhau của vị trí và kích thước của vết bầm.

Bạn đang đọc truyện *Từ Tù Mã 06* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 27: Bị phòng chờ số 4 cô lập

"Qua vài ngày nữa cái vết bầm trên tay các cậu sẽ giống như thế này." Một giọng nữ non nớt vô cùng trong trẻo từ phía sau truyền tới khiến cả bọn giật mình. "Đây, các cậu nhìn kỹ đi." Phương Anh, cũng chính là nhân vật nữ diễn chính từ bàn dưới nhào người lên, chìa cổ tay trắng nõn về phía cả năm người.

Lãng chăm chú nhìn chằm chằm cái hình màu đen giống như quân nhép trong bộ bài tây nổi bật trên làn da trắng nõn của cô bạn, cái hình kia thật đến mức như thể được thợ sẫm điêu luyện nhất sẫm lên. Nghĩ đến chỉ qua vài ngày nữa, cái vết thâm lờ mờ trên tay hấn có khả năng sẽ trở thành một quân nhép như thế kia, da gà da vịt nổi khắp cả người hấn.

"Cả bọn tớ cũng có nữa." Mặc kệ sự kinh ngạc của năm người, ba người còn lại ngồi ở phía dưới cũng nhào người chìa cổ tay của mình ra. "Hai ngày trước nó cũng chỉ là một vết bầm lờ mờ như vết bầm trên tay các cậu, và hiện tại thì trở nên rõ ràng sắc nét như thế này đây." Hoa, một người trong nhóm bổ sung thêm thông tin.

"Giờ chứ, các cậu dừng ngay cái trò đùa vớ vẩn này đi." Sơn bĩu môi tỏ vẻ biết tông trò đùa của bốn người kia. "Chắc các cậu vừa đi sẫm hình chứ gì, mà sẫm gì không sẫm lại sẫm cái quân nhép xấu xí này. Chẹp, mất thẩm mỹ của các cậu thật kém." Vừa nói hấn vừa lắc lắc cái đầu.

Trong kịch bản, nhóm bốn người kia sau khi nhân vật Sơn nói vậy thì nhìn nhau bối rối, bởi cả bốn cũng tự hiểu điều mà bọn họ vừa nói rất phi thực tế. Lúc này trong bốn người chơi kia chỉ có hai người chơi diễn chính là kỹ năng diễn có hồn nhất, bọn họ đưa mắt nhìn nhau đầy rối rắm, mười ngón tay bám chặt lấy thành bàn học, lúc thì buông lỏng, khi lại xiết chặt. Hai người còn lại biểu cảm trên khuôn mặt rất gượng gạo, có vẻ thời gian bọn họ lẫn lộn trong thế giới trò chơi này không lâu hơn Lãng là bao.

Sau khoảng hai mươi giây, như thể đã trao đổi xong bằng ánh mắt, Đức, nhân vật nam diễn chính lên tiếng: "Các cậu nói vậy bọn tớ thật sự không biết phải giải thích như thế nào cho các cậu hiểu, khi mà chẳng có một ai trong bốn đứa tớ biết tại sao cái vết bầm này lại xuất hiện trên tay cả bọn. Thôi thì nếu mấy ngày nữa vết bầm trên cổ tay các cậu có biến đổi, lúc đó chúng ta nói tiếp vẫn chưa muộn." Hấn dừng lại, cặp mắt đen nhánh đầy ẩn ý nhìn từng người một trong nhóm. "Nhưng thực sự tớ vẫn hy vọng, vết bầm của các cậu chỉ là vết bầm bình thường, bởi tớ có linh cảm vết bầm này mang đến điềm gở cho người sở hữu nó." Câu thoại này của hấn, giống như một lời tiên đoán về vận rủi của những kẻ được lựa chọn.

"Ồ, bây giờ cậu chuyển lun sang làm thầy bói đấy hả Đức?" Khánh cười híp mắt, tranh thủ quan sát cả nhóm bốn người kia một lượt.

Bởi trong kịch bản nhóm người của Lãng và bốn người kia không chơi thân, lại thêm đang ở độ tuổi mới lớn. Cho nên sau khi nghe được câu hỏi có phần cười nhạo của Toàn béo, cả bốn vừa tự ái, vừa tức giận, mím chặt môi quay về chỗ ngồi, tiếp tục bàn luận vấn đề đang bàn dở ban nãy, như thể giữa hai nhóm chưa hề có cuộc trò chuyện nào về cái vết bầm kỳ lạ kia.

"Ok, fine!" Phương Anh nhún vai tỏ vẻ chẳng sao cả. "Coi như tụi này chưa từng nói gì với mấy cậu đi ha." Nói rồi cô nàng rút người trở lại, ngồi phịch xuống ghế. Ba người kia ngẫm hiểu ý, không ai nói thêm bất cứ điều gì nữa.

"Good!" Tuyên cũng nhún nhún hai vai đáp trả. "Tụi này cũng đâu thêm nhớ mấy chuyện tào lao của các cậu cho mệt óc." Lời thoại của hắn bộc lộ ra vẻ bất cần, nhưng thực chất trong lòng hắn đang khốc không ra nước mắt. Nhân vật hắn nhập vai chỉ là một nhân vật phụ, ngay từ lúc đọc xong kịch bản hắn đã tính toán sẽ theo sát người chơi nhập vai nhân vật chính, hy vọng được họ bảo hộ an toàn rồi khỏi thế giới trò chơi, ngờ đâu kịch bản lại thiết kế cho hắn là kẻ không tin vào lời cảnh báo của nhân vật chính, thành thử kế hoạch của hắn đến giờ vẫn dậm chân tại chỗ.

"Thôi, tụi mình quay trở lại bàn tiếp về vụ trang phục hoá trang đi." Thấy tình huống của hai bên căng thẳng, nhân vật Lăng nhập vai lên tiếng khiến bầu không khí dịu lại.

Trong lòng hắn đang tính toán xem làm thế nào có thể thu thập được thông tin có liên quan đến sự kiện chính, trong khi nhân vật của hắn được thiết kế không thêm tin vào những lời cảnh báo của nhóm bốn người kia. Nhưng có vẻ hiện tại không hề có phương án nào khả thi, bởi nhân vật của hắn không tin là có quỷ hồn, nên nếu lúc này hắn thu thập thông tin có liên quan đến cái thứ thuộc phạm trù thần bí này, chắc chắn sẽ gây ra NG. "Đành phải đợi đến khi màn hai bắt đầu rồi tính tiếp vậy." Hắn thở dài, trong lòng tự nói với chính mình.

Bên này, người chơi nhập vai nhân vật Loan cũng đang tính toán đủ mọi phương án trong đầu. Trong nhóm năm người, nhân vật của cô là đứa kỹ tính nhất, lời cảnh báo của nhóm người kia khiến nhân vật cô nhập vai cảm thấy hơi lo lắng, nhưng vì chưa bao giờ gặp phải những hiện tượng ma quái, nên con bé Loan cũng không hề tin vào những gì nhóm người kia nói.

"Này mấy cậu." Cô hơi cúi người xuống, thì thầm với bốn người kia. "Chuyện mấy đứa kia vừa nói rất khó tin, nhưng tớ lại cảm thấy bọn nó không giống như đang đùa, cho nên nếu có ai trong chúng ta gặp phải chuyện kỳ lạ gì, nhất định phải thông báo cho những người còn lại biết, mọi người thấy thế nào?" Sau một hồi suy đi tính lại, cô quyết định nói ra câu thoại tự nghĩ đầu tiên của mình. Đúng như suy đoán, vì nhân vật của cô là một con nhóc kỹ tính, nên khi cô lên tiếng dạn dò bốn người trong nhóm, hành động đó không hề gây ra NG, thế nhưng điểm thưởng bị trừ tụt những 45 điểm khiến cô tức đứt ruột. Mà mục đích cô làm vậy là để ngầm nhắc với những người chơi khác, rằng nếu có gặp chuyện bất thường nhất định phải báo cho nhau, để cả bọn cùng tìm hiểu và tính toán phương án hành động hợp lý. Bởi cô tin rằng, cả nhóm cùng làm việc sẽ hiệu quả hơn một người làm đơn lẻ. Chỉ là không biết mấy người chơi kia có hiểu ý của cô hay không.

Nghe xong ý kiến của Loan, Lăng và ba người còn lại vô cùng sùng sốt, bởi lời thoại đó không hề có trong kịch bản.

Là một kẻ có đầu óc nhanh nhạy, Lăng lập tức đọc được thông điệp của cô gửi cho mọi người trong nhóm thông qua lời thoại tự nghĩ. Hắn vừa bất ngờ, vừa vui mừng, vì trong nhóm người chơi mới lại xuất hiện một người có tiềm năng như vậy.

"Ý kiến được đấy, có gì lạ tớ sẽ báo luôn cho cậu và mọi người." Hắn hạ giọng, đáp lại thông điệp của cô.

"Tớ cũng vậy." Khánh cười khi nhìn từng người trong nhóm. Vì nhân vật hắn nhập vai là một thằng nhóc có phần hơi tung tung, cho nên trong trường hợp đang bàn chuyện nghiêm túc như thế này, hắn vẫn phải pha thêm cái vẻ mặt hơi hăm hùng cho khớp với nhân vật của mình.

Riêng người chơi nhập vai Son, vì e ngại điểm thưởng bị trừ quá nhiều, hắn chỉ gật nhẹ đầu thay cho câu trả lời. Còn người chơi nhập vai Tuyên, hắn chẳng tỏ thái độ gì cả, vì trong thâm tâm hắn nhận định, chỉ có đi theo những người nhập vai nhân vật diễn chính mới có cơ may sống sót, nên đối với hắn đám người chơi nhập vai nhân vật diễn phụ này chỉ là một lũ tép bò đi.

Bên nhóm người của phòng chờ số 4 cũng đang thông qua kênh đội nhóm trao đổi kế hoạch sắp tới. Trong lớp kịch của hai người diễn chính, có một đoạn nhỏ nhắc tới quá khứ của cả hai, đó là chị và anh trai của bọn họ hai năm trước cũng vào thời gian này mất tích một cách bí ẩn, đến bây giờ cảnh sát vẫn không có bất cứ thông tin gì về bọn họ. Có lời đồn thổi cho rằng, hai người kia bị nhóm người bắt cóc lấy nội tạng bắt đi, nhưng trong thâm tâm bọn họ biết chắc chắn vụ mất tích kia liên quan đến quỷ hồn ở trong thế giới này, vì vậy cả bọn đang thảo luận kế hoạch lục tìm lại kỷ vật của hai người mất tích kia xem có manh mối gì không. Đặc biệt là trong kịch bản có một đoạn ngắn viết rằng, chị gái của nhân vật Phương Anh, trước ngày mất tích một tuần có nói qua với con bé về những quân bài, nhưng lúc đó con bé mãi chơi game trên di động nên không để tâm lắm. Đến hôm nay quân nhép màu đen xuất hiện trên cổ tay của mình, nên con bé bắt đầu lắng nghe lại chuyện cũ, và nghi ngờ cái thứ kỳ lạ xuất hiện trên tay mình và những quân bài mà chị gái từng nói tới có khả năng liên quan đến nhau. Cho nên hiện tại người chơi nhập vai nhân vật Phương Anh, hoàn toàn có lý do chính đáng để triển khai kế hoạch thu thập thông tin cho cả nhóm.

Còn hai người chơi của phòng chờ số 6 và những người chơi mới, cả bọn thống nhất ý kiến sẽ mặc xác bọn họ. Bởi trước khi vào thế giới trò chơi, cô quản gia đã nhiều lần dặn đi dặn lại rằng, nếu muốn sống sót nhất định phải tránh xa người chơi của phòng chờ số 6 ra, vì bọn họ đã bị dính nguyên rùa. Bất cứ ai hợp tác hay giúp đỡ họ đều sẽ bị nguyên rùa dính lên người, và kết cục đương nhiên chỉ có thể là một tử, chết. Cho nên bốn người cho rằng, mấy người chơi mới kia chắc chắn cũng đã dính nguyên rùa lên người, hơn nữa bọn họ cũng chẳng phải người chơi của phòng chờ số 4, thành thử cũng được gộp vào nhóm những người chơi bị cô lập.

Lăng và người trong nhóm không hề biết bản thân bị bốn người kia cho vào danh sách đen. Mà nếu biết, có khi chỉ có người chơi nhập vai Tuyên tuyệt vọng, chứ những người khác chưa hề có tâm lý dựa dẫm vào bất ai, tin tức đó với họ chỉ như tiếng gió bên tai.

Khi 45 phút của tiết thể dục kết thúc, tiếng trống hết tiết, đồng thời cũng là tiếng trống tan học vang lên. Lăng nhanh chóng dứt vội đồng sách vở vào trong ba lô, rồi khoác nó lên vai, bước nhanh về phía cửa ra vào của lớp học.

"Này Tuấn, chờ tớ với nào." Khánh vừa di chuyển thân hình béo ục ịch, vừa gọi với theo Lăng. "Không phải cậu định bỏ bom tớ đấy chứ hả?"

Lúc này Lăng mới nhớ ra là Khánh đi nhờ xe của mình, hơn nữa nhóm năm người bọn họ vốn luôn đi về cùng nhau, cho nên hắn thả tốc độ chậm lại chờ bốn người đi tới.

"Cậu làm gì mà đi nhanh như ăn cướp thế hả?" Son lên tiếng trêu trọc. "Hay là hôm nay có hẹn với em gái nào? Mau khai thật đi."

"Sao trong đầu cậu chỉ nghĩ được toàn mấy chuyện vớ vẩn như thế hả!" Lăng đập nhẹ vào vai hắn. "Do hôm qua dính mưa, cho nên hôm nay tớ cảm thấy hơi khó chịu. Muốn về nhà nhanh một chút, tranh thủ ngủ một lát rồi dậy đi học thêm. Hết xì!" Một tiếng hắt hơi kết thúc lời thoại, như thể là bằng chứng chứng minh cho mấy đứa bạn thấy hắn thật sự không khỏe.

Bạn đang đọc truyện *Từ Tù Mã 06* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Khuôn mặt ma quái phía sau màn hình máy tính

"Nhắc đến hôm qua, tớ lại nhớ đến cái lão già cổ quái kia." Loan đưa bàn tay trái xoa xoa cánh tay phải. "Không hiểu vì sao mỗi lần tưởng tượng ra khuôn mặt của ông ta tớ lại rùng hết mình." Nói xong, cơ thể của cô run lên vài cái cho khớp với lời thoại.

"Ừ, cậu nhắc tớ mới nhớ." Lăng gật đầu đồng tình. "Tối qua sau khi về nhà, tớ bị ám ảnh suốt cả buổi tối vì cái mặt kỳ quái của ông ta. Các cậu có bị như thế không?" Hắn quay sang hỏi ba người còn lại.

"Có, bọn tớ cũng cảm thấy như vậy." Ba người gật mạnh đầu.

Thực chất cả năm không hề biết ông già mà bọn họ đang nói đến là ai, nhưng khổ nỗi nhân vật bọn họ nhập vai lại biết rõ ràng về ông ta, thành thử trong lòng cả năm lúc này đang kêu trời gọi đất, vì bọn họ vừa tìm thấy manh mối đầu tiên, đã bị hạn chế của kịch bản chặt đứt ngay lập tức. Bởi chẳng có ai lại đi tìm hiểu tư liệu về người mình đã biết cả, cho nên nếu bây giờ cả nhóm đi dò la thông tin về ông già mà bọn họ nói là kỳ quái kia, sẽ gây ra NG là cái chắc.

"Thôi các cậu đừng nhắc đến ông ta nữa." Khánh hắt mặt về phía sân trường. "Trời ngớt mưa rồi kia kia, tụi mình tranh thủ về nhanh thôi."

Bốn người nhìn theo tầm mắt của hắn, thấy đích thực cơn mưa nặng hạt ban nãy bây giờ đã chuyển thành mưa bụi bay đầy trời.

"Um, vậy đi nhanh nào, tớ sắp chết còng rồi đây này." Sơn kéo khoá áo khoác lên đến tận cổ, dẫn đầu cả nhóm chạy hẳn ra bên ngoài sân trường.

Lăng và những người còn lại cũng không nhiều lời, cả bọn nhắc chân chạy vọt theo Sơn. Riêng Khánh bởi thân hình quá nặng nề, nên luôn bị bom lại phía sau cùng. Khi hắn chạy đến bãi đỗ xe, nhóm người đã dất xe đạp điện ra khỏi nơi để quy định, chỉ còn đợi hắn đi đến là sẽ phóng xe đi ngay lập tức.

Suốt cả quãng đường về, Khánh thông qua kênh đội nhóm gửi tin nhắn than vãn về cái nhân vật chết dẫm của mình với Lăng. Than vãn xong vẫn chưa hết bức, hắn bắt đầu chuyển sang đâm thọt kịch bản rách nát của Bó Trẻ bằng những lời nói hằn cho là có lực sát thương nhất. Biết hắn đang bức bối nên Lăng cũng chẳng phản nản gì, chỉ im lặng lắng nghe, thi thoảng mới chêm vào vài câu khuyên nhủ hắn nên bình tĩnh lại.

Về đến khu trung cư, Lăng cất xe vào tầng hầm, chào qua loa bốn đứa bạn thân, rồi đi thẳng về nhà. Một phần vì hắn cảm thấy hơi mệt, một phần vì muốn tìm một nơi yên tĩnh để sắp xếp lại những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu.

Do bây giờ là buổi trưa, bố mẹ hắn vẫn còn đang trong giờ làm việc, hắn lại là con một, thành thử căn nhà rộng lớn hiện tại chỉ có một mình hắn. Thường trong những bộ phim hay những câu chuyện có yếu tố linh dị, quỷ hồn thường xuất hiện và tấn công bất ngờ khi đối tượng nó nhắm đến chỉ có một mình, nên hiện tại hắn cảm thấy khá lo lắng, nhưng bởi có mặt thánh giá trừ tà đeo trên cổ, hắn cũng cảm thấy yên tâm phần nào.

Hắn đặt cái ba lô trên tay lên bàn học, khom người ngồi xuống cái ghế xoay được bọc một lớp vải lông mềm trên mặt ghế, hai tay thoăn thoắt sắp xếp lại tất cả đồ vật, sách vở trong ngăn tủ và trên mặt bàn lại cho ngay ngắn. Mục đích hắn làm vậy là để tìm xem có phát hiện ra manh mối gì, về nguyên nhân vết bầm kia xuất hiện từ nhân vật hắn nhập vai hay không. Bởi nhân vật hắn nhập vai chỉ là nhân vật diễn phụ, nên trong kịch bản không hề nhắc nhiều đến sinh hoạt hằng ngày của nhân vật này, vì vậy hắn hy vọng có thể tìm được một cuốn nhật ký, sổ tay ghi chép những việc thường ngày, hay thứ gì đại loại như vậy. Vì nếu chiếu theo giả thiết vết bầm trên tay của hắn và bốn người kia có liên quan đến con quỷ ở thế giới này, thì chắc chắn hắn và bọn họ đã tiếp xúc qua thứ gì có liên quan đến con quỷ đó, cho nên nguyên rủa của nó mới có thể bám vào người cả năm người, tạo ra vết bầm kỳ quái kia.

Nhưng kết quả khiến hắn hoàn toàn thất vọng, tất cả sổ sách bên trong ngăn tủ và trên mặt bàn đều là sổ sách liên quan đến học tập. Bên trong file lưu trữ của máy tính cũng chẳng có gì khác ngoài đồng bài tập nâng cao dành cho học sinh lớp 8. Bên trong điện thoại di động thì càng không phải nói, ngoài tin nhắn trên facebook của đám bạn thân ra, trong hộp thư chỉ toàn tin nhắn thông báo của Viettel về các chương trình khuyến mãi dành cho thuê bao trả trước. Hắn chán nản ngả người tựa hẳn vào thành ghế xoay, có lẽ cái vụ tìm kiếm manh mối từ chính nhân vật mình nhập vai, hắn đành tạm gạt sang một bên, nếu không càng tìm sẽ càng khiến sự lo lắng trong lòng hắn thêm trầm trọng.

Hai mắt hắn khép hờ lại giả như đang nghỉ ngơi, trong đầu âm thầm mở bảng thuộc tính cá nhân và đồng thời thông tin kịch bản màn đầu tiên ra kiểm tra lại một lượt. Trong lần chơi này hắn vẫn nhập vai nhân vật phụ, nhưng điểm thưởng cho lượt chơi lần này của hắn được tận 300 điểm, cao hơn lần trước 150 điểm. Số điểm thưởng 605 điểm của lượt chơi trước nhận được, hắn dùng 600 điểm để mua vật phẩm kỹ năng và mở khoá cường hoá linh hồn, 5 điểm còn lại dùng để mua vé vào phòng mô phỏng trò chơi. Nên khi tiến vào thế giới trò chơi lần này, điểm thưởng của hắn lại một lần nữa trở về con số 0. Thêm nữa ban nãy do hắn dùng lời thoại tự nghĩ để trả lời Loan, số điểm thưởng 300 hắn nhận được giờ chỉ còn 295 điểm, đây cũng là tổng số điểm hiện tại hắn có.

Do quá nhập tâm vào kiểm tra thông tin và đọc lại kịch bản, hắn không nhận ra rằng mặt thánh giá trên cổ của mình bắt đầu loé lên những tia sáng trắng lạnh lẽo. Màn hình máy tính trước mặt và cái đèn học vừa được hắn bật lên cũng đột ngột tắt ngúm. Bầu trời mùa đông vốn âm ảm, lại thêm hôm nay mây đen giăng dày đặc, cho nên dù rèm cửa sổ phòng ngủ và phòng khách đều được mở toang, nhưng cả căn phòng vẫn gần như tối thui giống ban đêm. Nhiệt độ trong phòng nhanh chóng giảm mạnh xuống một cách khó hiểu, trong khi máy sưởi trong nhà vẫn luôn bật ở mức cao nhất.

Bị con lạnh đột ngột ập tới, Lăng rùng mình mở bừng hai mắt. Thấy căn phòng vốn đèn điện sáng trưng hiện tại tối thui như đêm đen, lại thêm mặt thánh giá đeo trên cổ đang loé sáng liên tục, báo hiệu có quỷ hồn đang tiến gần đến vị trí của mình. Một kẻ luôn bình tĩnh như hắn vào lúc này, cả cơ thể cũng không kiềm chế được run lên bần bật. Hai bàn tay hắn xiết chặt lấy hai thành của cái ghế xoay, trông mắt đảo ngược, đảo xuôi quan sát toàn cảnh xung quanh.

Bất chợt màn hình máy tính trước mặt hơi loé lên thu hút sự chú ý của hắn, hắn căng thẳng mở to đôi mắt nhìn chăm chăm những thay đổi nho nhỏ đang diễn ra trên màn hình. Bên trong màn hình vốn tối đen xuất hiện hai đốm sáng lấp loè như đom đóm, không gian xung quanh hai đốm sáng kia bắt đầu vận vẹo, tụ hợp lại tạo thành hình dáng từng bộ phận trên khuôn mặt của một người, với làn da búng beo xanh ớn. Mà hai đốm sáng kia chính là trung tâm của hai con mắt, ánh sáng phát ra từ chúng đang khoá chặt lấy cơ thể hắn.

"Mi đang tìm ta sao? Khục khục..." Cái mồm quái dị không môi của khuôn mặt mấp máy, một giọng nói âm lãnh truyền thẳng vào thính giác, khiến máu trong người Lăng như đông cứng lại. Mồ hôi lạnh chảy đầm đìa, ướt đầm mặt và lưng hắn. Hắn đứng bật dậy, lùi nhanh về phía sau gần chục bước, nhằm kéo dài khoảng cách với cái màn hình máy tính. Hành động đột ngột của hắn khiến cái ghế xoay bị đẩy mạnh, đâm thẳng vào tường phát ra tiếng động lớn.

Điều đáng sợ là hắn di chuyển, cái khuôn mặt vận vẹo trên màn hình cũng ngày một to hơn, như thể nó di chuyển theo hắn. Nhưng có vẻ như nó bị màn hình ngăn trở không cho thoát ra bên ngoài, nên khi đi đến kịch màn hình, mỗi lần nó cố gắng nhích về phía trước, khuôn mặt của nó bị màn hình chèn ép thành những hình dạng méo mó cô quái.

Tưởng rằng khuôn mặt quỷ dị kia đã bị mắc kẹt, Lăng thờ phào nhẹ nhõm, mười ngón tay đang xiết chặt của hắn nói lỏng ra một chút.

"Khục khục..." Đứng vào lúc này một tràng tiếng cười ma quái truyền đến khiến hắn giật thót, cái khuôn mặt đáng lẽ bị nhốt bên trong màn hình nhanh như chớp phóng vọt ra ngoài, kích thước của nó bành trướng to gấp năm lần so với ban nãy. Sau đó cái mồm của nó há to hết cỡ, lấy tốc độ sét đánh nuốt chửng lấy cả cơ thể hắn vào bên trong.

"Ahh!" Hắn theo bản năng hét lên sợ hãi, hai tay dơ lên cao che chắn trước mặt. Nhưng kỳ lạ là lúc này hắn lại phát hiện ra mình vẫn đang ngồi trên chiếc ghế xoay, màn hình máy tính trước mặt vẫn sáng choang, hiển thị giao diện chính với cái hình nền thâm cô và bầu trời xanh thẳm. Cái đèn học trên mặt bàn vẫn toả ra ánh sáng ấm áp, nhiệt độ căn phòng cũng chẳng có gì thay đổi so với ngày thường.

"Chẳng lẽ là mơ?" Hắn lăm bâm tự hỏi, nhưng rồi suy đoán đó bị hắn loại bỏ, bởi rõ ràng hắn đang xem tin tức trong bảng thuộc tính cá nhân và đọc lại kịch bản màn đầu tiên, nói như vậy hắn đâu có ngủ thì tại sao lại nằm mơ được. Hơn nữa cảm giác vừa rồi vô cùng chân thực, khi cái mồm của con quỷ nhào tới, hắn cảm nhận vô cùng rõ ràng linh hồn mình như bị nó nuốt chửng. Còn cả đồng hồ hồi đang chạy ướt đầm người và mặt hắn, nếu là mơ làm sao cơ thể lại phản ứng mạnh mẽ đến vậy.

Suy ngẫm một hồi, hắn nhớ đến một chi tiết quan trọng trong hiện tượng ma quái vừa xảy ra với mình. Con quỷ kia có hỏi một câu là "Mi đang tìm ta sao?", nếu suy luận theo hướng câu hỏi đó, chẳng phải là vì hắn đang cố gắng tìm kiếm thông tin liên qua đến nó nên nó mới xuất hiện? Nếu như vậy, điều đó cũng chứng minh lập luận, con quỷ kia vẫn luôn đi theo hắn mọi lúc mọi nơi. Không, nói đúng hơn là nó đi theo những kẻ bị nguyên rủa bám lên người mọi lúc mọi nơi mới chính xác, và tất nhiên nó biết tất tần tật mọi việc làm của hắn và những người còn lại.

Nhưng quan trọng là trong kịch bản nhân vật của hắn từ lúc về nhà cho tới lúc đi học thêm, không hề gặp phải chuyện gì bất thường. Mà hiện tại mọi chuyện diễn ra hoàn toàn khác với nội dung của kịch bản, hắn không hiểu rốt cuộc là vì sao lại như vậy. Không lẽ bởi hành động sắp xếp lại sách vở, nhằm mục đích tìm kiếm thông tin của hắn đã khiến kịch bản thay đổi?

"Bên em có xảy ra chuyện gì kỳ lạ không?" Lăng lập tức thông qua kênh đội nhóm gửi tin nhắn cho Khánh, vì hắn tin rằng dù con quỷ kia khủng đến đâu cũng không thể biết đến sự tồn tại của kênh đội nhóm này, cho nên đây chính là nơi an toàn nhất để trao đổi.

Cũng may cho cả hai là trong kịch bản, nhà của Tuấn và Toàn bé dù ở hai tầng khác nhau nhưng lại nằm cùng một vị trí, thành ra khoảng cách của hai người chỉ cách nhau một cái trần nhà. Chứ nếu ở xa hơn một ki-lô-mét, cả hai sẽ chẳng có cách nào sử dụng kênh đội nhóm được, vì khoảng cách cực hạn kênh đội nhóm cho phép là một ki-lô-mét, nếu vượt quá khoảng cách này, khi gửi tin nhắn sẽ chỉ nhận được thông báo: "Người chơi này hiện tại đang ở ngoài vùng phủ sóng".

"Không anh, bên anh đã xảy ra chuyện gì phải không?" Nhận được tin nhắn của hắn, tim Khánh giật thót một cái, linh cảm mách bảo hắn nhất định đã có chuyện xảy ra.

Lăng dùng suy nghĩ tóm tắt lại nội dung về hiện tượng ma quái hắn vừa gặp phải, và cả suy luận của hắn về con quỷ kia gửi cho Khánh.

Bạn đang đọc truyện *Từ Tù Mã 06* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Cơ thể người hình vuông

Đọc xong tin nhắn của Lăng, tay chân của Khánh lạnh toát như vừa nhúng vào nước đá. Hắn sợ sệt nhìn về phía cái máy tính ở trên bàn học, cơ thể không tự chủ được nhích tránh xa khỏi khu vực đó. May sao nhân vật hắc nhập vai còn có một anh trai, cho nên lúc này hắn không phải ở nhà một mình giống như Lăng, nếu không chắc chắn hắn đã bắt chấp tất cả chuồn khỏi nhà chạy nhanh đến những khu đông người rồi.

"Có khi nào con quỷ lần này có liên quan đến máy tính không anh?" Khánh tiếp tục gửi tin nhắn cho Lăng, nói ra suy đoán của mình.

"Anh không nghĩ vậy." Lăng nhanh chóng hồi âm. "Chủ đề của trò chơi liên quan đến những quân bài, cái vết bầm kỳ lạ kia cũng có hình quân nhép trong bộ bài tây, cho nên chắc chắn quỷ hồn phải có mối liên quan nào đó với những quân bài, chứ không thể liên quan đến máy tính được."

"Vậy cái khuôn mặt trong máy tính kia là thể nào ạ? Nếu nó không liên quan đến máy tính tại sao lại chui ở trong đó?" Khánh nói ra một loạt thắc mắc.

"Anh nghĩ đây là một phương thức xuất hiện của nó thôi, vì không có bất cứ manh mối nào nên chúng ta chưa thể kết luận được bất cứ điều gì. Với cả em nhớ cẩn thận tránh xa tình huống ở một mình càng tốt, nếu có gặp hiện tượng kỳ lạ nhất định phải lập tức báo cho anh." Lăng lo lắng dặn dò Khánh một lượt. Hiện tại hắn và Khánh là chính là một đội, nên muốn phát huy được hiệu quả của đoàn đội, cả hai phải phối hợp với nhau chặt chẽ, vừa bảo hộ, vừa nhắc nhở động viên nhau vượt qua mọi khó khăn.

Sau khi kết thúc cuộc trao đổi với Khánh, hắn lấy điện thoại, mở ra phần messenger của facebook, soạn một đoạn tin nhắn gửi một lượt cho ba người kia và cả Khánh. Nội dung tin nhắn là "1h30 tớ đợi các cậu ở tầng hầm để xe nha, tớ có chuyện quan trọng muốn nói với các cậu." Rất nhanh sau đó, cả bốn người đồng loạt gửi tin nhắn hồi âm rằng sẽ đến đúng giờ.

Lăng đặt chiếc điện thoại trở lại bàn học, vội vã chạy vào phòng bếp nấu nhanh cho mình một bát mì tôm trứng. Sau khi hắn ăn xong, đồng hồ cũng vừa hay điểm đúng 1 giờ 25 phút, một lần nữa hắn vội vã chạy vào nhà vệ sinh súc miệng rửa mặt, rồi vớ lấy cái ba lô trên mặt bàn học khoác lên vai, chạy thẳng về phía cửa chính của căn hộ.

Xuống đến tầng hầm để xe, hắn đã thấy bốn đứa bạn thân có mặt đông đủ.

"Trời, cuối cùng thì cậu cũng đến! Bọn tớ đang định lên tận nhà cậu gọi cửa đây này." Vừa thấy bóng dáng hắn xuất hiện ở khúc ngoặt, Sơn đã reo ầm lên như thể hắn và mấy người kia đã đứng đợi ở đây rất lâu rồi.

"Ừa, tớ hẹn các cậu lúc 1 giờ 30 phút mà, bây giờ mới 1 giờ 29 phút chứ đã đến 1 giờ 30 phút đâu." Lăng vừa đi tới vừa dơ cái đồng hồ đeo tay lên trước mặt.

"Thì tại cậu nói có chuyện quan trọng, nên bọn này mới lo lắng đến sớm chứ bộ." Loan lên tiếng giải thích. Thực ra cô không hề có ý định đến sớm, nhưng nhà Sơn và Tuyên lại ở sát nhà cô, lúc 1 giờ 20 phút hai tên tới gọi cửa rủ cô đi cùng, ngầm nghĩ một lúc cô quyết định đi cùng bọn hắn, nên mới gia nhập đội ngũ đến sớm này. Bởi trong kịch bản bọn họ là một nhóm chơi thân, nên cô chẳng có lý do gì để từ chối không đi cùng hai người kia cả.

Khánh thì vừa ra ngoài ăn cùng anh trai về, vừa hay gặp lũ bạn đang đứng ở tầng hầm đợi Lăng, lại thêm đã mang theo cặp sách nên hắn nhập bọn đội người luôn.

"Mà có chuyện quan trọng là chuyện gì vậy? Cậu nói luôn đi, tớ sốt ruột quá." Tuyên dắt xe đạp điện bước lên phía trước một bước thúc dục Lăng, trong lòng hắn chắc chắn chuyện quan trọng này là manh mối có liên quan đến quỷ hồn hoặc vết bầm kỳ quái trên cổ tay trái của cả bọn. Lại thêm ban nãy về nhà, hắn thử dùng xà bông rửa tay kỳ đi cọ lại cái vết bầm trên cổ tay mình, nhưng nó chẳng những không biến mất mà còn đậm hơn một chút khiến hắn vô cùng hoảng sợ, cho nên khi nhận được tin nhắn của Lăng, hắn chỉ muốn chạy ngay đến nhà hỏi xem rốt cuộc là có chuyện gì quan trọng, nhưng nhìn số điểm thưởng ít ỏi hiện tại của mình, hắn đành cắn răng chờ đợi cho đến bây giờ.

"Cậu bình tĩnh nào." Lăng dắt con xe đạp điện của mình ra khỏi khu vực để xe. "Giờ cũng không còn sớm, bọn mình đi học thôi, trên đường đi tớ sẽ nói chuyện tớ vừa gặp phải cho các cậu nghe." Nói xong hắn ngồi lên yên xe, mở khoá rồi vịn nhẹ tay ga phóng xe về hướng cửa ra vào tầng hầm, Khánh cũng nhanh chóng phóng xe chạy sát theo phía sau hắn.

Mấy người kia thấy hắn nói có lý, với cả nhân vật của bọn họ hiện tại vẫn chưa hề tin vào những chuyện linh dị, cho nên chẳng có lý do gì để bọn họ tỏ ra quá sốt sắng với "chuyện quan trọng" của hắn cả. Cả bọn nhắc mông ngồi lên yên xe đạp điện của mình, vịn ga nói cười chạy theo hai người phía trước.

Trên đường tới trường, Lăng kể lại tường tận chuyện kỳ lạ hắn gặp ở nhà. Mấy người kia nghe xong trong lòng vô cùng hoảng sợ, Tuyên là kẻ gan bệ nhất nên nghe xong câu chuyện, tay lái của hắn liệng qua liệng lại mấy lần, suýt nữa thì lật xe.

"Cậu chắc chắn là không phải do học hành căng thẳng quá nên gặp ảo giác đấy chứ?" Khánh lên tiếng đọc lời thoại của mình. Bởi Lăng quyết định kể ra việc hắn gặp phải khuôn mặt quái đản kia, nên lớp kịch của bọn họ tự động được thay đổi, một loạt lớp thoại mới đồng loạt xuất hiện trong đầu cả năm người. Hành động kể chuyện kỳ lạ mình gặp phải cho đám bạn nghe của Lăng cũng không hề gây ra NG, bởi tất cả những gì hắn làm hoàn toàn phù hợp với tính cách của nhân vật. Thêm nữa ở lứa tuổi này, nếu gặp phải bất kỳ chuyện gì kỳ lạ, thay vì kể cho người thân trong nhà nghe, phần nhiều bọn nhóc sẽ lựa chọn kể cho tụi bạn thân của mình hơn.

"Toàn béo nói đúng đấy." Sơn chen vào phụ hoạ. "Tớ thấy câu chuyện của cậu khó tin quá, nếu không phải tụi mình chơi thân, chắc tớ tưởng cậu đang bày trò lừa bọn tớ ấy chứ." Vừa đọc lời thoại, trong lòng Sơn vừa âm thầm chửi rủa cái nhân vật quỷ quái của mình. Bởi nhóm người của bọn họ chỉ là nhân vật phụ lót đường, nên luôn được thiết kế theo hướng chẳng tin trên đời này có ma nên không hề liên tưởng chuyện kỳ quái kia đến lũ quỷ hồn. Sau đó bởi vì không tin nên làm ra những hành động điên loạn, dẫn đến bị cái thứ mà bọn họ không tin là có tồn tại trên đời kia giết chết, để tô thêm phần kinh

dị cho câu chuyện.

"Tớ... tớ đồng tình với ý kiến của Son và Toàn béo." Sau khi cố gắng bình ổn lại cảm xúc sợ hãi trong lòng, Tuyên lập tức lên tiếng đọc thoại.

"Không đâu." Lãng lắc mạnh đầu. "Tớ thì với các cậu là đó không phải ảo giác, cũng chẳng phải do tớ tưởng ra, các cậu nhất định phải tin tớ." Khuôn mặt của hắn nghiêm nghị, bày ra vẻ vô cùng chắc chắn.

"Vậy trong quá trình gặp phải khuôn mặt quái đản, cậu có thấy gì đặc biệt trên khuôn mặt đó không?" Loan bất ngờ lên tiếng hỏi.

"Sao cậu lại hỏi vậy." Lãng khó hiểu nhìn cô.

"Thì cậu cứ trả lời mình đi đã, rồi mình sẽ nói lý do sau." Cô hơi nhăn mày thúc dục hắn.

"Ừm, để mình nhớ lại xem nào." Lãng ra chiều nghĩ ngợi. Thật ra thông qua kịch bản, hắn và những người kia hoàn toàn biết vì sao cô lại hỏi vậy, nhưng vì đang diễn theo đúng trình tự, nên hắn vẫn phải tỏ ra như chẳng hiểu hay biết bất cứ điều gì cả. "Ah! Đúng rồi!" Hắn đột ngột reo lên. "Tớ nhớ lúc cái mồm to tướng của cái mặt kia chụp xuống, tớ nhìn thấy hình như có vô số cơ thể người hình vuông lao thẳng về phía mình."

"Gì cơ?" Son ngạc nhiên hỏi lại. "Cơ thể người hình vuông á? Cậu không đùa đấy chứ hả? Làm gì có cơ thể người nào lại có hình vuông."

"Tớ cũng không biết nữa." Lãng lắc đầu nguầy nguậy. "Nhưng quả thực đấy là những gì tớ nhìn thấy." Trên thực tế, đúng là hắn có nhìn thấy có vô số hình khối màu đen lao về phía mình, nhưng còn chưa kịp nhìn kỹ nó là cái gì, hắn đã thấy bản thân ngồi trước màn hình máy tính như lúc đầu. Cho nên lúc này có hỏi hắn đó có phải là cơ thể người hay không hắn cũng chịu chết không trả lời được. Nhưng trong kịch bản lại khẳng định đó là cơ thể người hình vuông, nên hắn nghĩ chắc đó thật sự là cơ thể người, còn vì sao lại có hình vuông thì hắn hoàn toàn không tìm ra bất cứ manh mối nào. Khả năng lớn đây là một tình tiết liên quan mật thiết đến quý hôn, hắn đoán như vậy không phải vì những cơ thể kỳ dị kia xuất hiện trong miệng của khuôn mặt ma quái, mà là linh cảm của hắn mạch bảo như vậy.

"Mà Loan, cậu hỏi như vậy để làm gì?" Như vừa nhớ ra, hắn hơi nghiêng mặt về phía cô gái đang chăm chú lái xe đạp điện bên cạnh.

"À cũng không có gì." Cô mỉm cười giải thích. "Tớ thử hỏi xem cái khuôn mặt cậu thấy có giống khuôn mặt của những con ma trong mấy bộ phim hay không ấy mà." Cô hài hước nháy mắt một cái với hắn.

"Như vậy là cậu cũng cho rằng chuyện tớ vừa gặp phải là do bản thân tớ tự tưởng tượng ra ý hả." Khuôn mặt hồ hởi của hắn ỉu xù như bánh bao bị nhúng nước.

"Cậu đừng quá để tâm đến chuyện đó nữa, chắc là do cậu quá căng thẳng nên bị vậy thôi ý mà." Cô lên tiếng động viên hắn.

"Loan nói đúng đấy, chắc do cậu căng thẳng quá nên thấy ảo giác ấy mà. Với lại sắp thi cuối kỳ rồi, tập trung vô học thôi, không lại tạch thì ăn đủ." Khánh cười toét miệng nhảy xuống khỏi xe đạp điện, đưa bàn tay Trư Bát Giới của mình vỗ mạnh vào vai hắn.

Bởi đã vào đến bãi đỗ xe của trường, nên Lãng và những người khác cũng lục tục xuống xe, rồi dắt xe vào nơi đỗ quy định.

"Ừ, các cậu nói cũng có lý." Hắn nhún vai không tranh luận gì thêm với nhóm bạn. Và đến đây, lớp kịch màn đầu tiên của bọn họ đã kết thúc, thời gian còn lại là khoảng trống trong kịch bản. Nhưng đó chỉ là thời gian trống với những người chơi nhập vai phụ, đối với cặp diễn chính, lúc này mới chính là thời gian triển khai lớp kịch của bọn họ. Bởi nhân vật phụ không xuất hiện cùng hai người diễn chính, nên Lãng và nhóm bạn không hề biết lớp kịch của hai người kia sẽ trải qua những gì, gặp được ai. Nhưng hắn dám khẳng định một điều, thông tin mà hai người đó nắm được chắc chắn nhiều hơn những người nhập vai phụ như hắn là cái chắc. Dù vậy hắn cũng không có ý định liên lạc hay hợp tác với bọn họ, bởi với xuất thân là người chơi của phòng chờ bị nguyên rủa, hắn hiểu rằng mình và đồng đội của mình bị những phòng chờ khác cô lập trên mọi mặt trận. Nên tìm đến bọn họ, thà tự thân vận động còn nhanh và an toàn hơn, với lại lớp người chơi mới lần này có người chơi nhập vai Loan và Son là hai người hắn nhận thấy có tiềm năng rất lớn, tin rằng nếu hắn, Khánh và bọn họ phối hợp ăn ý, khả năng có thể an toàn vượt qua nguy hiểm trong thế giới trò chơi sẽ được nâng lên đáng kể.

Bạn đang đọc truyện *Từ Tù Mã 06* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Những vụ mất tích bí ẩn

Sau khi kết thúc giờ học thêm buổi chiều, Lãng cùng đám bạn thân rờn rần trở về khu chung cư thân thuộc. Vừa mở cửa bước vào phòng khách, mùi thức ăn thơm lừng từ phòng bếp xộc thẳng vào mũi, khiến cái bụng đang đói meo của hắn kêu réo liên tục.

"Tuần về rồi đấy hả con." Bà Hường, mẹ của nhân vật Tuấn do hắn nhập vai từ cửa phòng bếp lộ mặt ra. "Hôm nay bố con được về sớm đấy, con mau đi tắm rửa rồi cả nhà mình cùng ăn cơm. Với cả tối nay mẹ nấu toàn món hai bố con thích đấy nha." Khi nhắc đến những món ăn, giọng nói của bà đầy hào hứng.

"Bố hôm nay lại được về sớm cơ à mẹ?" Hắn tháo cái ba lô nặng trĩu xuống khỏi hai vai, sừng sốt hỏi lại người mẹ hiện tại của mình.

Trong kịch bản, bố của Tuấn làm việc ở cục cảnh sát hình sự. Bởi dạo gần đây có quá nhiều chuyên án rắc rối, nên hầu như thời gian ông ở cơ quan nhiều hơn ở nhà, có hôm còn tận mười một, mười hai giờ đêm mới tan làm. Vì vậy hôm nay nghe tin ông được về sớm, nhân vật Tuấn chắc hẳn sẽ cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Cho nên lời thoại tự biên tự diễn, và cả biểu cảm vừa rồi của Lăng vô cùng ăn khớp với nhân vật.

"Ừ!" Bà Hường gật đầu. "Chắc công việc vui bớt rồi nên bố con và đồng nghiệp tan làm sớm một hôm." Bà nói ra suy đoán của mình.

"À ra vậy." Hấn vỗ đầu về mặt bưng tỉnh. "Thế con đi tắm luôn đây mẹ, gấp lại mẹ sau." Hấn lôi cái ba lô bước về phía cửa phòng của mình.

"Ừ, gấp lại con sau." Bà vừa xoay người lại với việc xào nấu, vừa nói vọng ra trả lời hấn.

Vừa vào đến phòng, Lăng quẳng luôn cái ba lô lên mặt bàn, rồi hấn quay người khoá trái cửa lại, bởi hấn sợ trong lúc đang làm vệ sinh cá nhân lại có "bố" hoặc "mẹ" bất ngờ mở cửa đi vào. Nói gì thì nói hấn và hai người bạn họ trên thực tế chẳng quá quan hệ máu mủ gì, trong quá trình tiếp xúc, hấn đã cố vận dụng tất cả khả năng của mình để diễn cho khớp với nhân vật mình nhập vai. May sao thành quả cũng không tệ lắm, "mẹ" của hấn hoàn toàn không nhận ra bất cứ sự bất thường nào từ thằng con của mình, còn "bố", hấn hy vọng cũng sẽ thuận lợi qua cửa mà không gặp bất cứ rắc rối nào.

Vừa tắm Lăng vừa chăm chú nhìn mặt thánh giá đeo trên cổ, bởi hấn sợ tình huống quái dị như buổi trưa lại diễn ra. Nhưng có vẻ hấn đã lo lắng thừa, cả quá trình tắm rửa chẳng hề xảy ra chuyện kỳ lạ nào cả.

"Lăng xong chưa con." Hấn vừa sấy tóc xong thì tiếng gọi cửa của bà Hường từ bên ngoài vọng vào.

"Con ra ngay đây." Cát máy sấy vào ngăn đựng đồ trong nhà tắm, hấn bước nhanh về phía cửa ra vào.

"Ồ, chào con trai!" Thấy hấn bước ra, ông Trọng đặt tờ báo trên tay sang một bên. "Hôm nay ở trường có chuyện gì vui không con?"

"Con chào bố!" Hấn kéo cái ghế ăn ra, đặt mông ngồi xuống. "Hôm nay không có chuyện gì vui bố ạ. Ngoài chuyện các bạn bàn về lễ hội hoá trang, thì vẫn như mọi ngày ấy bố."

"Ồ!" Ông Trọng tựa cằm lên hai bàn tay đan vào nhau. "Vậy có chuyện gì... ưm chuyện gì lạ xảy ra không con?" Hai mắt ông nhìn thẳng vào hấn. Trong đôi mắt đen nhánh đó, hấn bắt gặp một tia lo lắng thoáng qua. Nhưng cũng chính bởi điều đó nên hấn cảm thấy vô cùng khó hiểu, rốt cuộc thì ông bố của hấn đang lo lắng về điều mới được.

"Chuyện lạ là ý ả?" Lăng tỏ ra hơi ngạc nhiên. "Đề con nghĩ xem nào... humm..." Hai bàn tay của hấn chấp lại đặt trước miệng, hai ngón trỏ gõ gõ vào nhau theo nhịp điệu, ra chiều đang tập trung suy nghĩ. "Con không thấy có chuyện gì lạ bố ạ." Sau một hồi suy đi tính lại, hấn đưa ra câu trả lời của mình. Vốn hấn tính định nói về chuyện vết bầm trên tay cho ông nghe, nhưng có vẻ như thế lại khá không hợp logic, bởi trong kịch bản, nhân vật của hấn chỉ xem vết bầm trên cổ tay là do va chạm mạnh với thứ gì đó gây ra, cho nên đó không thể xem là một chuyện lạ được.

"Vậy à." Ông Trọng thờ phào một hơi, nhưng lạ là trong giọng điệu của ông lại có lẫn cả sự thất vọng và nhẹ nhõm khiến người ta vô cùng khó hiểu.

Đến lúc này Lăng hoàn toàn có thể khẳng định, bố của hấn đang có chuyện gì đó giấu con trai của mình, mà chắc chắn chuyện này có liên quan đến hấn và ngôi trường hấn đang học.

"Hai bố con đang nói về chuyện gì vậy?" Bà Hường bưng đĩa cá sốt cà chua thơm lừng từ trong bếp đi ra.

"À, anh với con đang nói về chuyện ở trường học của con ý mà." Ông Trọng trả lời qua loa. "Món cá hôm nay mẹ nó nấu ngon quá, mới thấy đã muốn chảy nước miếng rồi." Ông nhìn chăm chăm vào đĩa cá vừa được đặt xuống mặt bàn, miệng xuýt xoa khen ngon.

"Ngon thì anh ăn nhiều một chút, chứ tuần vừa rồi đã làm việc vất vả lại toàn ăn cơm hộp, sức đâu lại cho được." Vừa nói bà vừa quay vào bếp bưng những món khác ra, Lăng nhanh nhẩu đứng dậy chạy đến giúp đỡ bà một tay.

"Nhất bố nha, được mẹ quan tâm nhất nhà còn gì bằng!" Hấn vừa xách cái nồi com điện ra vừa làm bộ như gan lì tị với ông bố của mình.

"Ơ cái thằng nhóc này." Bà Hường dí nhẹ ngón trỏ lên trán hấn. "Dạo này học được mấy lời sắc mùi gato này ở đâu thế hả?"

"Mẹ cũng biết gato là gì cơ á?" Hấn giả bộ tròn mắt kinh ngạc nhìn bà.

"Chuyện! Có gì mà mẹ vĩ đại của con không biết cơ chứ." Bà hất mặt khoe khoan về thành tích của mình. "Hôm trước mẹ còn lên facebook chém gió bay nóc nhà luôn đấy nhá, cái từ gato này đã là gì."

Khoé miệng Lăng hơi giật nhẹ một cái, bà mẹ này của hấn cũng thật xì tin quá mức cho phép.

Sau bữa cơm tối, bởi ngày mai là chủ nhật, nên hấn không vội làm bài tập về nhà mà ngồi lại xem tin tức trong ngày với bố mẹ.

"Tuần này, con biết ba đứa Thương, Huyền và Thắng học lớp 8C cùng khối với con chứ?" Bất chợt ông Trọng lên tiếng hỏi.

"Vâng, con biết ạ." Lăng ngơ ngác gật đầu. "Sao vậy bố?"

"Hiện tại gia đình của ba đứa không biết tung tích của cả ba ở đâu, hai hôm trước bọn họ lên cục cảnh sát thành phố báo án mất tích, bên phía cảnh sát

hiện tại cũng chưa lần ra được manh mối nào cả." Nói đến đây ông nghiêm túc nhìn hấn. "Bởi vậy nếu có người lạ mặt nào rủ con đi đâu, cho con tiền hay bất cứ đồ vật gì, không được nhận hay đi theo họ, mà phải chạy đến chỗ đồng người biết không?"

"Dạ, vâng... vâng." Hấn lắp ba lắp bắp vì tin tức bất ngờ này. "Mà ba bạn ấy bị người ta bắt cóc hả bố?" Hấn khéo léo dò hỏi thông tin, bởi linh cảm mách bảo rằng, vụ án mất tích của ba đứa nhóc kia chắc chắn chính là một manh mối mới xuất hiện.

"Hiện tại bố cũng không khẳng định được điều gì." Ông chán nản lắc đầu, bởi mỗi năm cứ vào khoảng thời gian này, lại có những nhóm học sinh ở các độ tuổi khác nhau mất tích một cách bí ẩn, vì vậy cấp trên tạo áp lực rất lớn đến ông và các đồng nghiệp. Nhưng điều khiến người ta tuyệt vọng là, sau bao sự nỗ lực tìm kiếm của lực lượng chức năng, vẫn không hề có bất cứ một tin tức nào về những nhóm học sinh mất tích kia. "Có con bé Hoà ở cách nhà mình ba nhà, ở cùng ba đứa nhóc kia trước khi chúng mất tích, nhưng hiện tại tâm trí của con bé vô cùng hỗn loạn, bác sĩ và người nhà không cho bên cảnh sát hỏi han bất cứ điều gì, họ sợ sẽ kích thích thần trí vốn đang hoảng sợ của con bé. Bởi vậy những đầu mối bên cảnh sát có được, hiện tại đang trong tình trạng đóng băng." Giọng ông đều đều nói ra khúc mắc to chuyện án đang gặp phải.

"Nói vậy bọn anh phải đợi đến khi tinh thần con bé ổn định mới lấy được thông tin hả?" Bà Hường lo lắng lên tiếng. "Chỉ sợ lúc đó ba đứa nhóc kia lạnh đi từ lâu rồi."

"Ừ, cho nên bọn anh phải nhanh chóng tìm ra tung tích của ba đứa, khổ cái là nhiều mũi trinh sát toả đi khắp nơi nhưng không có bất cứ thông tin gì về bọn nhóc." Ông châm một điếu thuốc kê lên môi, hút một hơi dài. "Mà quan trọng là trước khi bị cách ly với người lạ mặt, con bé Hoà có nói đến những quân bài, nên vụ mất tích lần này được sát nhập vào hồ sơ những vụ mất tích liên hoàn của mấy năm trước." Bàn tay trái của ông vò mạnh mái tóc lấm tấm sợi bạc đầy bất lực. Cứ mỗi lần có một vụ mất tích liên quan đến những quân bài, ông và đồng đội của mình lại cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, bởi bọn trẻ trong vụ mất tích cứ như thể hoàn toàn bốc hơi khỏi thế giới, không hề để lại bất cứ manh mối hay dấu vết nào.

Nghe đến đây Lãng vừa mừng vừa sợ. Mừng là bởi rốt cuộc đến bây giờ hấn đã tìm được một manh mối có giá trị nhất từ lúc tiến vào thế giới trò chơi cho đến nay, sợ là vì không ngờ những năm trước cũng có những người mất tích liên quan đến những quân bài. Trong lòng hấn đang ngầm tính toán các phương án để thu thập thông tin, sau cùng hấn thấy phương án điều tra từ máy tính làm việc của bố hấn là nhanh gọn và an toàn nhất. Nhưng vấn đề là hấn không chắc máy tính trong phòng làm việc của bố hấn có lưu dữ liệu về những vụ án kia không, hơn nữa nếu máy tính được thiết lập mật khẩu nhiều lớp thì cũng là một vấn đề nhức đầu. Mà quan trọng nhất là, bây giờ hấn phải tìm được lý do hợp logic để nhân vật của mình có thể nhúng tay vào tìm hiểu vụ này, nếu không chắc chắn sẽ sảy ra NG.

"Ah! Đúng rồi!" Hấn thào reo lên. Trong kịch bản có nói qua nhóm năm người hấn và con bé Hoà kia chơi khá thân, hấn hoàn toàn có thể lợi dụng điểm này để tạo ra lý do chính đáng cho nhân vật của mình. Nhưng việc trước tiên là hấn phải liên hệ với bốn đứa bạn thân của mình trước đã, nên hấn vội chào bố mẹ, rồi chạy tót vào phòng riêng.

Cầm lấy chiếc điện thoại di động, hấn mở mục messenger ra bắt đầu soạn tin.

"Này các cậu, tớ có tin nóng hổi đây! Bố tớ nói là ba đứa Thương, Huyền, Thắng lớp 8C bị mất tích, mà cái Hoà chơi với bọn mình lại ở cùng chúng nó trước khi chúng nó biến mất. Nghe nói hiện tại thần trí của Hoà nó không tỉnh táo, mai tui mình đến thăm nó đi."

"À còn có, bố tớ bảo cái Hoà còn nói gì đến những quân bài ấy, nên tớ thấy lạ lắm. Ban sáng tui thằng Đức mang cái hình sấm quân bài ra trêu tui mình, bây giờ mấy đứa kia mất tích cũng lại liên quan đến quân bài, mà bố tớ còn nói những năm trước còn có nhiều vụ mất tích tương tự sảy ra, tớ cứ cảm thấy quái quái thế nào ấy."

Hấn gửi liền một lúc hai tin nhắn dài ngoằng, vào trong nhóm chat vừa được cả bọn thống nhất tạo vào chiều nay. Sau đó hơn mười giây, tin nhắn trả lời của cả bọn tràn đầy màn hình điện thoại của hấn.

Riêng Khánh lại dùng luôn cả hai kênh, messenger trên facebook và kênh đội nhóm của thế giới trò chơi để bàn chuyện, Lãng thông qua kênh đội nhóm nói tí mĩ cho hấn biết về kế hoạch sắp tới của mình. Sau một lúc thảo luận, cả nhóm quyết định chín giờ ba mươi phút sáng ngày mai, tập trung tại nhà của hấn rồi đến thăm con bé Hoà. Lãng tính sau khi thăm con bé xong, hấn sẽ tìm cách nói ra kế hoạch thu thập thông tin từ máy tính của bố mình cho cả bọn, bởi theo logic không có lý gì hấn lại giấu diếm đám bạn thân của mình về chuyện kích thích như chơi trò thám tử này cả.

Trong khi hấn đang sắp xếp lại kế hoạch của mình, tại một căn phòng ngủ toàn màu hồng và các hình dán hello kitty, Loan cũng đang tính toán kế hoạch thu thập thông tin của mình. Chỉ là mục tiêu nhắm tới của cô không phải là máy tính ở nhà Lãng, mà là toàn bộ hệ thống máy tính ở cục cảnh sát. Với khả năng hacker cấp độ thần thánh của mình, cô tin tưởng tư liệu tuyệt mật cấp quốc gia cô cũng thừa sức hack được, cho nên hack tư liệu về mấy vụ mất tích không tính là bảo mật này chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ.

Bạn đang đọc truyện *Từ Tù Mã 06* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 31: Cảnh tượng khủng bố tại nhà của Hoà

Sáng ngày hôm sau, mới chín giờ hai mươi phút, bốn đứa bạn thân đã có mặt tại phòng khách của nhà Lãng. Mắt người nào người nấy thâm quầng như gấu trúc, miệng thì ngáp lên ngáp xuống như con nghiện lên cơn thèm thuốc. Cả bọn sợ trong lúc mình ngủ sẽ bị quỷ hồn tấn công, nên chẳng có người nào dám ngủ quá lâu, bởi vậy mới có tình trạng lù dù thế này.

Do vụ án mất tích của ba đứa nhóc ở lớp 8C có khả năng liên quan đến vụ án mất tích liên hoàn của những năm trước, nên bố của hân buộc phải đến cục công an thành phố làm việc cả ngày nghỉ. Hiện tại chỉ có mẹ của hân ở nhà, biết được ý định đến thăm bé Hoà của năm đứa bà khá ngạc nhiên, nhưng rồi nhớ ra bọn nhỏ chơi thân với nhau, phần ngạc nhiên kia lập tức biến mất. Bà cũng hy vọng được gặp bạn bè, tinh thần của bé Hoà sẽ nhanh chóng ổn định, để bên cạnh sát có thêm nhiều manh mối thiết thực về vụ mất tích của ba đứa nhóc kia.

"Tuần này." Bà cầm một cái hộp màu đỏ với các hoạ tiết những củ sâm dúi vào tay Lãng. "Con mang hộp sâm này tặng cho Hoà để con bé bồi bổ, nhân tiện gửi lời hỏi thăm của mẹ đến con bé và cô Tâm chú Chương luôn một thể nha con." Bà lên tiếng dặn dò cẩn thận.

"Vâng, con sẽ nhấn lại với cô chú và Hoà." Hân ôm hộp sâm vào trong lòng, gật đầu xác nhận với bà.

Đến giờ, cả bọn cùng nhau đến nhà Hoà. Trên tay người nào người đấy đều mang theo quà tặng mà phụ huynh đưa cho để tặng con bé, thành thử một đám nhóc tay sách sách mang đi thăm thân như người lớn, trông rất khôi hài.

Đến trước cửa nhà của con bé, Loan đưa ngón trỏ lên ấn chuông, một lúc sau, một người phụ nữ mặt mũi phờ phạc, cũng chính là mẹ của Hoà mở cửa đón cả bọn.

"Ồ mấy đứa tìm Hoà hả?" Bà ngạc nhiên nhìn đồng đồ trên tay năm đứa. "Mà các cháu đi mua đồ cho bố mẹ hay sao vậy?"

"Dạ bọn cháu đến thăm Hoà bác ạ." Lãng nhanh nhẩu lên tiếng đáp lời. "Những thứ này là bố mẹ tụi cháu bảo mang sang tặng Hoà đó bác. Mà bác ơi, bạn Hoà khoẻ hẳn chưa bác? Mấy hôm nay bạn ấy nghỉ học, tụi cháu mang vở đến để giúp bạn ấy chép lại bài cũ luôn này bác." Vừa nói hân vừa dơ mấy quyển vở men dây bịch trong tay ra trước mặt bà. Thực chất mục đích hân làm như vậy để bố mẹ của Hoà cho phép hân và bốn người kia vào thăm. Bởi tin rằng họ không hề phòng bị gì với những đứa trẻ chưa hoàn toàn trưởng thành, nhất là khi những đứa trẻ kia lại có ý tốt giúp đỡ con gái của họ. Cho nên để chắc chắn không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, hân mang theo đồng kiến thức và bài tập mà mấy hôm Hoà nghỉ đã bỏ lỡ. Hơn nữa bởi bọn họ học cùng lớp, nên đây chính là lý do hoàn hảo nhất.

"Vậy thì tốt quá!" Bà Tâm cười vui vẻ. "Bác đang lo con bé sẽ bị bỏ lỡ kiến thức ở trường, được các cháu nhiệt tình giúp đỡ thế này bác bớt lo hân." Vừa nói bà vừa đứng hẳn sang một bên, nhường lối cho năm người đi vào. "Mấy đứa vào nhà đi, Hoà nó cũng khoẻ hơn rồi, để bác đi gọi nó."

Sau khi đóng cửa, bảo cả năm ngồi chờ bên ngoài phòng khách, còn bà đi về phía căn phòng con gái gọi cửa. Một lúc sau cánh cửa phòng hé mở, nhưng lại chỉ có một mình bà Tâm bước ra, khiến năm người đang ngẩn cổ ngóng trông thờ lệt một hồi. Cả bọn chắc nể lần ghé thăm này chắc đã thất bại, có lẽ Hoà không muốn gặp bất cứ ai vào lúc này.

"Mấy đứa vô phòng của Hoà nói chuyện nha." Câu nói của bà khiến cả bọn đang thất vọng tràn trề như vừa được bơm thuốc hồi sinh, cả năm hưng phấn đưa mắt nhìn nhau, rồi đồng loạt đứng dậy đi về phía căn phòng kia.

Vừa đi được hai bước, sự hưng phấn trong lòng Lãng bị quét sạch, thay thế vào đó là cảm giác rờn rợn khó hiểu lấp đầy từng tế bào trong cơ thể hân. Hân bước chậm lại, trông mắt chuyển động liên tục quan sát xung quanh, đồng thời quan sát luôn cả mặt thánh giá đang đeo trên cổ. Khiến hân an tâm là mặt thánh giá không hề phát sáng, hân cho rằng có lẽ do bản thân quá căng thẳng nên mới có cảm giác rờn rợn khó hiểu kia.

Bên kia Loan, Khánh và Sơn cũng đi chậm lại, cảnh giác nhìn loạn bốn phía, vì cả hai đều cảm nhận được cảm giác rờn rợn là lạ giống như Lãng. Tuyên cũng cảm nhận được, nhưng bước chân của hân không hề chậm lại, hân cũng chẳng tỏ ra lo lắng chút nào, bởi hân tin rằng ở nơi đông người như thế này, hân được an toàn tuyệt đối. Mãi đến khi chỉ còn cách ba bước là đến cửa phòng, hân mới nhận thấy sự bất thường của những người khác, bởi hiện tại nơi hân đứng ngoài hân thì chẳng có bóng người nào. Hân hoảng sợ quay phắt lại phía sau tìm kiếm, khi nhìn thấy bốn người kia hân thờ phào một hồi.

"Này mấy cậu." Hân lên tiếng thúc dục. "Làm gì mà chậm như sên thế? Làm tớ còn tưởng các cậu biến đi đâu mất rồi." Thật sự là lúc này hân cứ đinh ninh rằng, bốn người kia đã bị quỷ hồn bắt đi mất rồi.

"Phải đấy." Chẳng đợi Lãng và ba người kia trả lời Tuyên, bà Tâm đang đứng ngay gần cửa quay lại nhìn cả bọn. "Bọn mi đã tới tận đây rồi mà còn chần chờ gì nữa?" Câu nói của bà vô cùng kỳ quái, nhưng đó chẳng nhằm nhò gì so với sự quái đản trên nét mặt của bà lúc này.

"Bác... bác nói gì... gì vậy?" Tuyên lắp bắp sợ hãi nhìn khuôn mặt người phụ nữ đang vặn vẹo biến đổi trước mắt mình. Hai tròng mắt vốn rất bình thường của bà Tâm càng ngày càng có chiều hướng lồi hẳn ra ngoài, lòng đen trắng tròn bên trong bị bóp méo, dần trở thành hình trái tim giống quân cơ trong bộ bài tây, đến cả tròng mắt vốn màu đen nhánh cũng chuyển sang màu đỏ rực như máu. Hai môi của bà gần như biến mất, để lộ ra hàm răng đã chuyển sang màu đen xỉn như màu nước cống lâu ngày không được dọn dẹp vệ sinh. Làn da hồng hào trở nên xanh tái, như được quét lên một lớp sơn dày. Cái mũi bằng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy, phần da từ hai cánh mũi bị ăn mòn dần lên đến sống mũi, để lộ ra phần xương trụi lủi, nhơ nhớp máu và dịch nhầy hôi tanh.

"Khục khục..." Những tiếng khùng khục khàn khàn từ cổ họng bà phát ra như thể để trả lời câu hỏi của hân.

Chứng kiến cảnh biến đổi kinh dị này, cả người Lãng run bần bật không ngừng, một luồng khí lạnh toát từ lòng bàn chân truyền thẳng lên đầu khiến máu trong cơ thể hân như đông đặc lại. Hân vẫn luôn quan sát mặt thánh giá trước ngực, nhưng nó vẫn chẳng hề máy may phát ra một tín hiệu nào báo hiệu là quỷ hồn đang ở đây, mà A Qua đã nói mặt thánh giá này là vật phẩm rất hiếm, chứng tỏ khả năng phát hiện quỷ hồn của nó chắc chắn rất chính xác, cho nên dù đang sợ muốn gât luôn và ngay, hân vẫn cố đứng im không nhúc nhích, bởi hân đặt cược tin tưởng vào mặt thánh giá, tin tưởng rằng nơi này không hề có quỷ hồn nào xuất hiện.

Khánh cũng hoảng sợ không kém, mười ngón tay mũi mím của hân t chặt lấy cánh tay Lãng. Từ bé đến lớn, ngoài lúc xem phim kinh dị ra, đây là lần đầu tiên hân chứng kiến cảnh mặt người bình thường biến thành thứ chẳng phải người cũng chẳng phải ma như thế này. Mà cảm giác lúc này so với xem phim

phải nói là khác nhau một trời một vực, nếu không phải ban nãy đã đi vệ sinh rồi, hẳn sợ rằng mình sẽ són ra quần mất.

Loan và Son cũng vẫn đứng vững vàng không hề dịch chuyển, nhìn qua tường như bọn họ đang vô cùng bình tĩnh, nhưng cái trán ướt đẫm mồ hôi của Son và mười ngón tay đang xiết chặt lại của Loan, đã bán đứng cảm xúc hiện tại của cả hai.

Bởi là người đứng gần với bà Tâm nhất, nên sau khi chứng kiến sự biết đổi kinh dị của khuôn mặt bà, Tuyên hét lên một tiếng kinh hoàng, cả người hẳn xoay ngoắt lại phía sau, lấy tốc độ tên lửa chạy về phía Lãng và ba người kia.

"Này mấy đứa làm sao thế?" Đúng lúc này, giọng nói lo lắng của bà Tâm lại từ phía sau truyền đến. Cả năm như bị điện giật, run bất lên một cái, cả cơ thể quay ngoắt lại.

"O... Bác Tâm!" Son thảng thốt. "Không phải bác vừa đứng ở kia sao ạ, sao giờ bác lại đứng ở phía sau bọn cháu. Hôn nữa khuôn mặt của bác..." Hắn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt lạnh lặn như bình thường của bà, bàn tay phải thì ngoắt về phía sau, ngón trỏ chỉ về hướng cửa phòng của Hoà.

"Cháu đang đùa gì vậy?" Bà nhui mày tỏ vẻ không vui. "Ồ đằng kia ngoài cánh cửa phòng của Hoà thì làm gì còn ai, hôn nữa chẳng phải bác đã bảo với mấy đứa là bác vào phòng bếp chuẩn bị đồ uống cho mấy đứa với Hoà, sao cháu lại nói là bác đứng ở đằng kia là thế nào?"

Cả bọn nghe vậy lại một lần nữa quay ngoắt lại phía sau, nhưng nơi vốn là chỗ bà Tâm với khuôn mặt kinh dị vừa đứng hiện tại trống không. Năm người đưa mắt nhìn nhau, cả năm đều thấy được vẻ kinh hoàng trong mắt đối phương.

Lúc này Lãng hoàn toàn không hiểu rốt cuộc những gì hắn trải qua là thế nào, hiện tượng này giống y hệt như lần hắn bị khuôn mặt quỷ quái trong máy tính khủng bố, chỉ khác là lần này mặt thánh giá trên cổ hắn không hề phát sáng. Nếu dựa trên thuyết phim và truyện kinh dị, thì những gì hắn và nhóm người vừa trải qua chính là điềm báo trước bọn họ chính là những kẻ được lũ quỷ hồn lựa chọn.

"Dạ xin lỗi bác." Lãng vội vã lên tiếng giải thích. "Tại Tuyên vừa nãy bị trượt chân, suýt nữa ngã sấp trên nền nhà, nên đầu cậu ấy bị choáng, mắt nhìn không rõ. Cậu ấy cứ tưởng bác đang đứng trước cửa phòng Hoà, nên hỏi bọn cháu là sao bác lại đứng ở kia rồi. Ai ngờ bọn cháu còn chưa kịp trả lời là không phải, bác đã từ bếp ra, thành thử mới có chuyện cậu ấy hỏi bác linh tính như vậy." Hắn nói từng câu từng chữ rõ ràng, lại rất hợp tình hợp lý, khiến người nghe tin vào câu chuyện của hắn. Hôn nữa hành động của hắn cũng khá hợp logic, vì với tình huống hiện tại, bọn trẻ biết người lớn sẽ không tin vào câu chuyện hoang đường của chúng, nên chúng sẽ tìm cách nói dối để lấp liếm mọi chuyện.

"Vâng, là tại cháu không nhìn rõ nên mới vậy bác ạ. Cháu xin lỗi bác." Tuyên lúc này dù dần đến mức nào cũng hiểu là, nếu không muốn bị đuổi ra khỏi cửa, cần nhanh chóng xoa dịu sự khó chịu của bà Tâm, nên hắn nhanh chóng lên tiếng nhận lỗi về mình.

"Ra là vậy." Bà Tâm vẻ mặt hiểu ra. "Cháu có bị va chạm vào đầu không? Có cần bác mang dầu ra xức cho không?" Bà đặt cái khay đựng sáu cái cốc thủy tinh đầy nước cam trên tay lên mặt bàn ở phòng khách, sau đó đi về phía nơi đặt hộp y tế ngay cạnh đó lấy ra lọ dầu phật linh.

"Dạ cháu không sao bác ạ, cháu cũng không cần xoa dầu đâu bác." Tuyên bối rối lên tiếng từ chối, bởi trên người hắn làm gì có vết bầm tím nào cần xoa dầu đâu.

Bà Tâm thấy hắn nhất quyết từ chối cũng không cố gắng ép hắn nữa, bà bưng cái khay đựng nước cam trên mặt bàn lên, dẫn đầu nhóm người đi về phía cửa phòng của Hoà.

Bạn đang đọc truyện *Tử Tù Mã 06* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Người chơi mới và những lời thoại khó hiểu

Vì vừa xảy ra hiện tượng vô cùng ma quái, nên càng đi đến gần cánh cửa phòng của Hoà, cả năm người càng căng thẳng. Lãng xiết chặt hai tay lại, lóp móp hôi lấm lếp phủ kín hai cánh mũi và vầng trán cao rộng của hắn. Mặt thánh giá trên cổ hắn vẫn không hề có hiện tượng phát sáng, điều đó đồng nghĩa với việc xung quanh đây vẫn trong trạng thái an toàn, nhưng hắn vẫn không thể ngăn bản thân ngừng tưởng tượng ra cảnh, khi cánh cửa vừa mở, một người mặc đồ giống y hệt bà Tâm nhưng lại có khuôn mặt vô cùng ma quái, nhào thẳng về phía cả bọn. Thậm chí có đôi khi hắn còn nghi ngờ, liệu người đang bưng khay nước cam đi phía trước kia có thật sự phải là mẹ của Hoà không, hay là lại là một bóng dáng khác của con quỷ biến ra.

"Mấy đứa lên mở cửa giúp bác với, tay bác đang bưng nước không tiện mở cửa." Bà Tâm dừng lại trước cánh cửa phòng của con gái, xoay người lại nhìn năm đứa nhóc đang đứng chụm lại ở phía sau.

Cả năm nhìn nhau chần chờ, lúc này thật sự chẳng ai muốn là kẻ tiên phong xông vào chốn nguy hiểm kia.

"Để cháu mở giúp bác." Sau vài giây suy tính, Loan dứt khoát bước lên phía trước vài bước, đưa tay cầm lấy nắm cửa xoay tròn một vòng. Cô biết hiện tại bốn người kia đang rất e ngại nơi này, nếu để họ quyết định xong chắc mất phải mất vài phút đồng hồ, lại thêm giác quan thứ sáu mách bảo nơi này hiện tại không có nguy hiểm rình rập, cô liền tự chủ chương tiến lên giúp bà Tâm mở cửa.

Cánh được mở ra, chẳng có hiện tượng ma quái nào xảy ra như Lãng tưởng tượng, nhưng cửa sổ bên trong phòng được đóng kín mít, căn phòng được

chiếu sáng bởi một bóng đèn có cường độ ánh sáng chỉ lớn hơn cường độ ánh sáng của đèn ngủ một chút, nên nhìn từ ngoài nhìn vào cảm thấy căn phòng vô cùng u ám.

"Anh này, sao em cứ cảm thấy căn phòng của con bé Hoà này rờn rợn kiểu gì ấy, có khi nào quỷ hồn ẩn núp ở trong đó không anh?" Thân thể to béo của Khánh đứng nép sát vào Lăng, trong đầu hần mở ra kênh đội nhóm gửi tin nhắn cho Lăng.

"Rờn rợn thì anh công nhận, nhưng nếu nói quỷ hồn nấp ở đây anh thấy không đúng, bởi nếu ở đây có quỷ, chắc chắn mặt thánh giá trừ tà của anh sẽ phát sáng. Trừ phi..." Suy nghĩ của hần đến khúc này liền dừng lại, nên đoạn tin nhắn chưa hoàn chỉnh lập tức được gửi đến cho Khánh.

"Trừ khi gì hả anh?" Khánh nóng ruột hỏi lại.

"Trừ khi con quỷ ở nơi này cấp bậc quá khủng bố, nên mặt thánh giá trừ tà không phát hiện được khí tức của nó." Lăng hơi nhủ hai hàng mày, nếu giả thiết này của hần là đúng, thì có lẽ phòng chờ số 6 lại thêm một lần nữa bị đoàn diệt.

"Mấy đứa mau vào đây." Bà Tâm thấy cả bọn dẫn mặt nhìn chăm chăm vào trong gian phòng, liền lên tiếng hỏi thúc. "Dạo này Hoà nó khó ngủ, nên bác phải thay bóng đèn có ánh sáng dịu đi một chút, lại sợ nó nhiễm lạnh nên bác cũng đóng kín cửa sổ lại, mấy đứa thông cảm nha." Như đoán ra cả bọn đang thắc mắc điều gì, bà mỉm cười hiền hậu lên tiếng giải thích, đầu còn nét kinh dị như khuôn mặt ma quái ban nãy.

"Vâng, không sao bác ạ." Khánh cười khan, cố tỏ ra không để tâm đến cái sự u ám như ngôi nhà ma ở trong công viên Đầm Sen kia.

Lần này Loan là người dẫn đầu nhóm người bước vào phòng, bốn tên con trai đưa mắt nhìn nhau hồ thẹn, bọn họ là đàn ông đàn ang đảng hoàng, ấy vậy mà trong tình huống này lại để một cô gái đi trước dò đường, thật là thẹn đến mức muốn chui luôn xuống đất lánh mặt thế gian.

"Hoà ơi, các bạn đến thăm con tới rồi này!" Giọng bà Tâm trêu mếu nói với con nhóc đang ngồi bất động trên giường như tượng đá. "Con vẫn cảm thấy khoẻ chứ?" Bà đặt khay nước lên cái bàn ở giữa phòng, rồi bước tới ngồi xuống cạnh mép giường, bàn tay phải đưa lên áp nhẹ vào chân và mặt của con bé.

"Con vẫn ổn." Hoà từ từ ngẩng mặt lên nhìn mẹ của mình và những người vừa đến.

Khuôn mặt hốc hác với quầng mắt thâm xỉ, khác một trời một vực với mấy ngày trước đập vào mắt cả năm khiến bọn họ vô cùng sửng sốt. Cả bọn không biết rốt cuộc con bé đã trải qua chuyện gì, mà chỉ trong mấy ngày cơ thể đã thay đổi nghiêng trời lệch đất như vậy.

"Hi Hoà! Cậu đã khoẻ hơn chưa? Nghe tin cậu bị ốm, bọn tớ liền rủ nhau đến thăm cậu này." Lăng đánh bạo tiến lên chào hỏi, hiện tại hần đang vô cùng nóng ruột muốn biết, rốt cuộc Hoà đã chứng kiến việc gì trong vụ mất tích của ba đứa nhóc kia, mà chẳng những tinh thần không ổn định, cơ thể cũng trở nên tàn tạ như người bị bệnh nan y thế này.

"Ừ hi" Hoà nhợt nhạt kéo khoé môi thành một nụ cười. "Cảm ơn các cậu đến thăm." Giọng cô cứng ngắt đáp lại đoạn chào hỏi của Lăng.

"Trời con bé này." Loan bước tới cạnh mép giường, cúi người ngồi xuống vỗ nhẹ tay lên mu bàn tay của Hoà. "Tụi mình chơi với nhau lâu vậy mà cậu còn nói mấy câu khách sáo đấy là không nể mặt tụi mình đấy nha." Nhân vật cô nhập vai và Hoà vốn chơi rất thân, nên hành động của cô lúc này vô cùng hợp tình hợp lý. Nhưng điều khiến cô khiếp sợ là bàn tay của Hoà lạnh đến bất thường, giống như kiêu vừa ngâm tay vào nước đá một lúc lâu vậy.

"À!" Nghe cô nói xong, Hoà chỉ à một tiếng khô khốc rồi tiếp tục im lặng.

"Mấy đứa uống nước cam nóng đi cho ấm người." Bà Tâm thấy phản ứng kỳ quái của con gái với các bạn, vội đứng dậy bưng khay nước cam đến mời cả bọn uống, sau cùng còn một cốc, bà cầm tới đặt vào bàn tay xương xẩu lạnh ngắt của cô con gái.

"Cảm ơn bác, nước cam ngon quá bác ạ." Năm người bưng cốc uống một ngụm, rồi lên tiếng cảm ơn bà.

"Vậy mấy đứa nói ngồi nói chuyện với Hoà nha, bác phải vào phòng bếp chuẩn bị nấu bữa trưa cho Hoà." Vừa nói bà vừa chỉ về phía bộ bàn ghế bọc da đặt ở giữa phòng ngủ. "Có chuyện gì thì tới phòng bếp gọi bác ngay nha." Bà dặn dò cả năm, rồi mở cửa bước hần ra ngoài.

"Dạ vâng." Cả năm vui vẻ trả lời, bởi khoảng khắc cả bọn mong đợi đã xuất hiện thuận lợi ngoài mong đợi. Hiện tại bọn họ hoàn toàn có thể hỏi Hoà về những việc đã trải qua trước khi ba đứa nhóc kia biến mất, và còn cả những quân bài mà con bé đã từng nhắc đến.

"Hoà này." Loan khéo léo lựa lời. "Mấy ngày trước cậu đi chơi cùng mấy đứa ở bên lớp C à?" Vừa nói cô vừa chăm chú quan sát phản ứng trên khuôn mặt của con bé đang ngồi đờ đẫn trước mặt, cô sợ câu hỏi của mình sẽ khiến con bé kích động.

Lăng và ba người kia cũng nhanh nhẩu đi tới sát cạnh giường, cả bọn đặt mông ngồi bệt xuống mặt sàn được trải thảm dày bạch. Nhìn qua có thể thấy được nhà của Hoà là một gia đình vô cùng khá giả, tất cả đồ đạc bày biện trong nhà đều thuộc loại hàng đắt đỏ có tiếng của các hãng nổi tiếng.

"Các cậu muốn gặp tụi nó à?" Ánh mắt dò dẫm của Hoà đột ngột phát sáng một cách quý dị. "Có thứ này trên tay, rất nhanh các cậu sẽ gặp được tụi nó thôi." Hay bàn tay lạnh như đá đóng cục của cô chụp lấy bàn tay trái của Loan, lật ngửa cổ tay lên chỉ vào vết bầm đã đen hơn so với hóm qua khá nhiều.

"Cậu... cậu nói vậy là có ý gì?" Tuyên đứng bật dậy như lò so, giọng nói run run hỏi lại Hoà.

Bàn tay phải của Lăng xiết chặt lấy cổ tay phải, dù đã đoán ra từ trước, nhưng khi nghe Hoà nói hần vẫn cảm thấy vô cùng run sợ.

"Hoà, nhìn tờ này!" Loan mặc kệ cái lạnh từ bàn tay Hoà toả ra, cô lật tay nắm chặt lấy hai tay của con bé. "Cậu biết tại sao cái vết bầm này xuất hiện trên tay tờ phải không? Nếu cậu biết hãy nói cho tờ biết được không?" Giọng cô chân thành tha thiết, khiến người nghe không kiềm được mà muốn nói tất cả những gì mình biết cho cô nghe.

Trong lòng Hoà lúc này như sóng biển cuộn trào, bởi cô cũng chỉ là một người chơi mới, cô thật sự cũng chẳng biết rốt cuộc cái vết bầm kia từ đâu mà có. Từ lúc bước vào thế giới trò chơi, cô bị kịch bản hạn chế nên chỉ có thể diễn vai dờ dẩn như xác ướp, ru rú ở nhà. Điều khiến cô khiếp sợ là dù cô cảm thấy hoàn toàn khoẻ mạnh, nhưng mỗi lần nhìn thấy đồ ăn cô lại chẳng hề có cảm giác đói, ban đêm cũng chẳng có cảm giác buồn ngủ. Sau cùng cô hiểu ra rằng, những hiện tượng trên là do kịch bản tác động đến cơ thể của nhân vật cô nhập vai, nhằm mục đích cho khớp với thảm trạng của nhân vật Hoà trong kịch bản gặp phải. Mới chỉ gần hai ngày mà cô cảm thấy như đã ở nơi này gần hai năm, nếu cứ tình trạng này, e là chưa bị quỷ hồn giết cô đã bị cái kịch bản này hành cho ngóm tỏi.

"Đợi đến khi những quân bài tập hợp, cậu sẽ hiểu ngay thôi." Hoà rút hai bàn tay của mình ra khỏi tay Loan. Cũng cùng lúc đó, Loan vô tình nhìn thấy hình quân bài nhép đen xì trên cổ tay trái của Hoà, phía dưới quân bài nhép lại là một vết đỏ đỏ như vết bóng vừa khô lại.

"Tay cậu!" Cô kinh ngạc chỉ về phía cổ tay đã lật úp xuống che đi vết bầm hình quân nhép của Hoà.

"Là thế đấy." Hoà vẫn dùng cái giọng nói khô khốc của mình nói ra những câu thoại tối nghĩa.

"Là thế nào cơ?" Lãng cũng kịp nhìn thấy cái quân nhép xấu xí trên cổ tay của Hoà, hấn không thể tiếp tục im lặng được nữa, lập tức đứng bật dậy lên tiếng hỏi.

"Hoà à!" Sơn và Khánh cũng nhòm người đứng dậy. "Cậu biết gì thì nói cho bọn mình biết đi, chứ cứ úp úp mở mở bọn mình thấy lo lắng." Sơn khéo léo dùng lời nói bày tỏ sự lo lắng của mình, nhằm mục đích nhận được sự cảm thông của Hoà.

Lúc này Hoà thật sự bất lực, cô cũng chẳng hiểu rốt cuộc những lời mình nói là có nghĩa gì. Hơn nữa nếu có biết, chưa chắc kịch bản đã cho phép cô nói cho những người này biết. Đến bây giờ cô cũng đã nhận ra bọn họ là người chơi giống mình, trong đầu cô đang tính toán sẽ nói ra một lời thoại tự nghĩ nào đó để bọn họ biết cô cũng là một trong số những người chơi tham gia trò chơi lần này.

"Các cậu có thích chơi trò chơi thực tế không?" Hoà đột ngột ngẩng lên hỏi một câu khiến cả bọn dờ ra. "Tớ rất ghét trò chơi thực tế, nhưng tớ không còn cách nào khác." Khi nói những câu cuối cùng, giọng của cô hạ xuống, giống như đang tự thì thào với chính mình vậy.

Lãng và Loan nhanh nhạy lập tức bắt được ý nghĩa trong câu thoại vừa rồi của Hoà, cả hai thật sự bất ngờ khi cô cũng là một trong số những người tham gia trò chơi lần này.

"Trong trò chơi cậu sẽ tìm được đồng đội, nên đừng lo lắng điều gì cả." Lãng nhìn thẳng vào đôi mắt hốc hác của Hoà nói ra một câu đầy thâm ý.

Ba người còn lại cũng đã lờ mờ đoán ra thân phận thật sự của Hoà, nên cái vẻ nóng vội muốn hỏi bằng được mọi chuyện xẹp xuống như bóng xì hơi, bởi bọn họ hiểu nếu cô là người chơi, thì có khi con còn chẳng hiểu những gì mình nói, giống như hôm qua, khi bọn họ nói về một ông già quái dị nào đó.

"Thế cậu nghỉ ngơi sớm đi nha, tụi mình sẽ thay phiên nhau chép bài ở lớp cho cậu, nên cứ yên tâm nhé." Loan nhòm người đứng dậy khỏi giường, bàn tay cô vỗ nhẹ lên vai Hoà.

Cô cũng hiểu bây giờ có hỏi thêm cũng không khai thác được bất cứ tin tức gì, nên dứt khoát rút quân, chuyển sang hướng điều tra vụ mất tích liên hoàn của những năm trước.

"Cậu nghỉ ngơi nha, ngày mai tụi mình lại đến thăm cậu." Lãng nói ra một câu hứa hẹn.

"Ừ." Hoà vẫn chỉ trả lời bằng một câu đơn, nhưng khuôn mặt cô hiện tại có sức sống hơn ban nãy rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Từ Tù Mã 06* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.